

S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

11 JANUARI 1940 — No. 2

LOSSE NUMMERS 15 CENT

ZIE ONZE REPORTAGE. LICHTVERKENNING BOVEN ENGELAND

Dit is de oudste vleugel van het Valamo-klooster, na herhaalde verwoestingen wel in een nieuweren stijl opgetrokken, maar toch nog gegrondvest op de uit 1100 dateerende fundamenten.

UIT HUN LAATSTE TOEVLUCHTSOORD VERDREVEN

Met zijn meer dan 200 km. lengte en gemiddeld 100 km. breedte is het Ladoga-meer het grootste van heel Europa. Half op Russisch, half op Finsch gebied gelegen, met langs zijn westelijken oever de omstreken Kareliësche landengte, is het het middelpunt geworden van den ongelijken strijd, dien de Russische overveldigers met het kleine, maar ontembare volk der Finnen hebben aangeboden.

De monniken van de Valamo-eilanden in het Ladoga-meer

En zoo gaat er geen dag voorbij, zonder dat wij lezen van luchtgevechten en bombardementen boven de kusten en havens, steden en eilanden van het Ladoga-meer, zooals de Russen het noemen; Laatokka heet het in 't Finsch.

Aan die bedreiging is ook de merkwaardige eilandengroep van Valamo ten prooi. In het noordelijke, Finsche gedeelte van het meer gelegen, was het klooster van Valamo een toevlucht geworden voor een 350-tal Russisch-orthodoxe monniken, voor wie na de communistische omwenteling en godsdienst-vernietiging in hun vaderland geen plaats meer was.

Reeds in de tiende eeuw, lang voor de kerstening van overig Finland, hadden zich onder de Kareliërs Grieksch-katholieke (orthodoxe) monniken gevestigd, naar sommigen vermoeden afkomstig uit het klooster van den berg Athos in Griekenland. Twee van deze Grieksche monniken, Sergei en Herman,

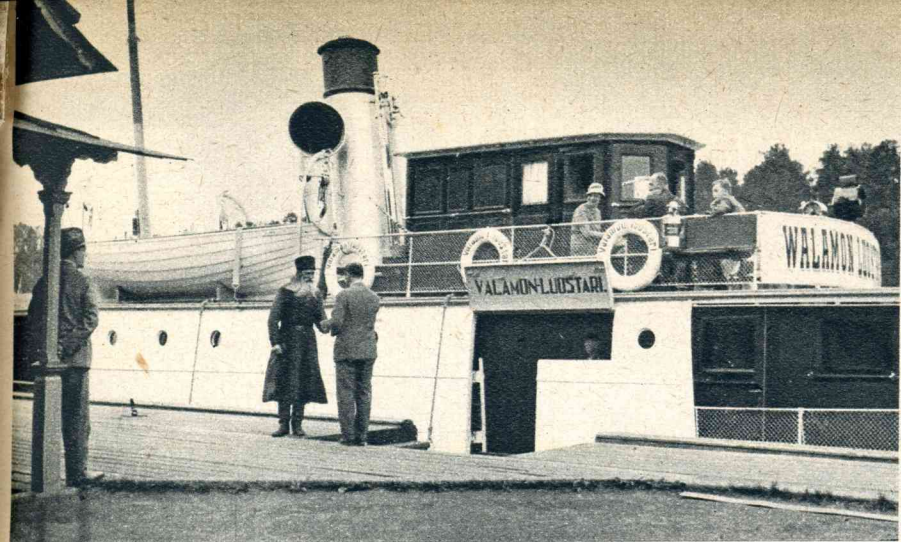
Op de uren van de dagelijksche drie liturgische plechtigheden roept de groote kloosterklok de monniken naar de rijke hoofdkerk.

leven in de herinnering der Kareliërs voort als de stichters van het machtige klooster op het eiland Valamo, in welks hoofdkerk zij ook begraven liggen.

Nog altijd is Valamo met zijn omliggende groep van kleinere eilandjes een der eerbiedwaardigste en belangwekkendste historische plekken van Finland. Niet dat er van de oorspronkelijke gebouwen veel meer dan de fundeering is overgebleven. In de velerlei oorlogen, die de laatste tien eeuwen tusschen Russen, Finnen en Zweden hebben gewoed, zijn meer dan eens de Valamo-kloosters tot den grond

De eigen boerderijen van Valamo, door de monniken zelf geëxploiteerd, zorgen voor den benodigden leefstocht en bij verkoop van het overschot ook voor de onontbeerlijke financiën.

Niet vele zijn de bezoekers nog, sinds de Russische pelgrims niet meer dagelijks bij honderden het kloostereiland bezoeken.

verwoest. En de huidige gebouwen — hun stijl wijst dat overigens duidelijk genoeg uit — dateren dan ook uit de laatste twee eeuwen. Bijzonder gedurende de vorige eeuw, ondergingen zij omvangrijke uitbreidingen en vernieuwing onder leiding van den befaamden Russischen architect Garnostaiëf.

Valamo is vermaard om de pracht en de plechtigheid, waarmee er driemaal daags de godsdienst oefeningen gehouden worden in de in twee verdiepingen gebouwde hoofdkerk. Vroeger, voor de revolutie, toen Valamo (in het Russisch Walaam) nog tot het czarenrijk behoorde, kwamen er dagelijks honderden bezoekers van heinde en ver om de rijke en stijlvolle plechtigheden bij te wonen, de kloostercomplexen te bezoeken en de natuurpracht te genieten. Drie eigen stoomboten, door monniken bestuurd, bezat het klooster om de pelgrims het meer over te voeren. Toen na den oorlog Valamo met overig Finland opnieuw van Rusland onafhankelijk werd, zochten hier voor de vervolging der bolsjewiki uitwijkende Russische monniken hun toevlucht. Maar het was gedaan met de veelvuldige bezoeken der Russische geloovigen.

En Valamo leefde in rust zijn eigen, geheel zelfstandig bestaan. Want onder de monniken bevinden zich behalve de priesters en priester-leerlingen ook kunstenaars en administrateurs, landbouwkundigen, artsen en dierenartsen, ambachtslieden uit allerlei beroepen, zoodat de gemeenschap in al haar behoeften zelf kan voorzien.

Een der talrijke kapellen van 't Valamo-klooster op een der omringende kleinere eilanden, waar de voormalige biechtvader der czaren-familie woont.

Rechts: De iconen, die in de kerken en gebouwen tot versiering dienen, worden door artsen, die monnik werden, geschilderd.

Alle onderhoudswerk aan de vele uitgebreide gebouwen van Valamo wordt door vaklieden onder de monniken zelf verricht. (Foto links.)

Eerst na drie jaren van boete en gebed kunnen de pasloesniki's (de novicen of kandidaten) voorgoed door een gelofte toegelaten worden als monniken. En slechts enkelen van dezen bereiken den hoogsten staat van sjimnik. De sjimnik heeft geheel en voorgoed met het aardsche leven afgerekend, en woont, na zijn eigen lijdendienst te hebben bijgewoond, zoo mogelijk op een afzonderlijk eilandje of in ieder geval als kluizenaar geheel alleen. Hij slaapt in een doodkist en heeft de gelofte afgelegd nooit meer een woord te spreken. Door zijn met doodshoofd en velerlei symbolen en spreken geborduurd habijt onderscheidt hij zich van de andere monniken, die de gewone kloostergemeenschap vormen en in stand houden.

Sinds enkele weken woedt boven Valamo echter de luchtoorlog en bedreigen de bombardementen der zware kanonnen en der vliegtuigen de rijke kerken, de machtige gebouwen, de uitgestrekte

landbouwbedrijven van het klooster met den ondergang. En wanneer eenmaal de rooden er vasten voet verkrijgen, wacht den monniken slechts de dood. Daarom hebben, op een klein getal onverschrokken achterblijvers na, de monniken van Valamo hun eiland verlaten om Finland in te vluchten.

Zal het opnieuw een slechts tijdelijke rampspoed zijn, zooals Valamo er in den loop der eeuwen zoovele heeft doorstaan? En zal het tien eeuwen oude klooster eenmaal opnieuw het stille oord van wijding en wereldvergeten vroomheid worden, waartoe het door duizenden monnikenlevens gewijd werd? Of zal deze strijd het eiland voorgoed ontwijden en een einde maken aan zijn sinds tien eeuwen geheiligde traditie? Zal het, eenmaal voor de roode revolutie gespaard, ten slotte aan den rooden oorlog toch ten prooi moeten vallen?

Monniken besturen de eigen stoomboten van 't klooster-eiland, die de verbinding onderhouden met de oevers van 't Ladogameer.

S. 90 is geschen, dus uit hun vorige formatie zwenken nu alle schepen, als door één reuzenhand bestuurd, scherp stuurboord uit.

Te gast

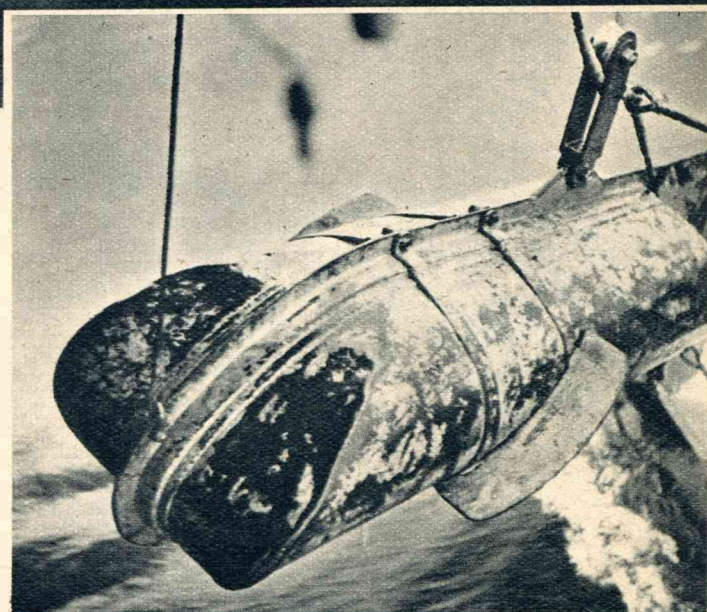
BIJ DE KON. NED. MARINE

Zoals wij hiervoor reeds hebben opgemerkt, worden al deze oefeningen met een verbluffend gemak uitgevoerd. Men moet hierbij echter niet vergeten, dat er diverse factoren zijn, die het zoo keurig uitvoeren van die formaties nu niet bepaald in de hand werken:

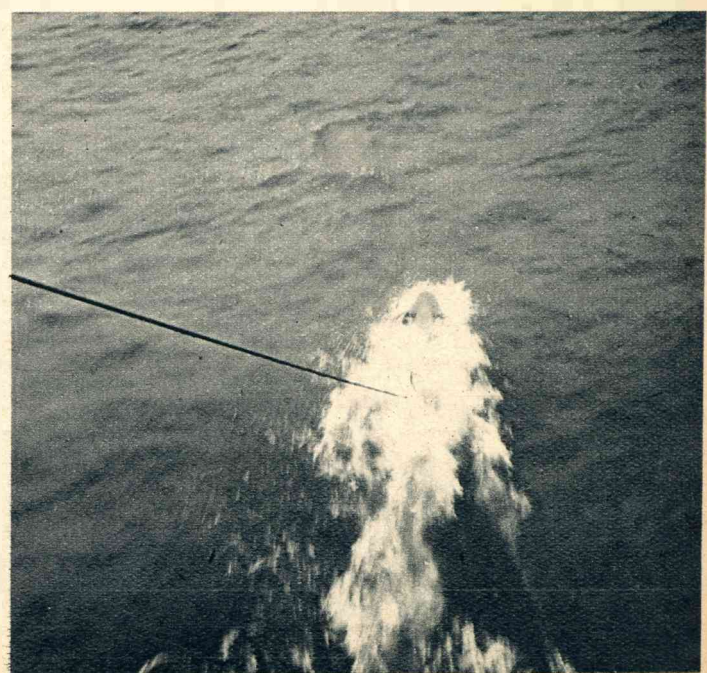
De hulpmijnenvegers zijn „opgevorderde” trawlers, die niet allemaal even sterke machines hebben, zoodat de vaart onderling wel zoodanig moet zijn geregeld, dat hierdoor reeds niet de formatie wordt verbroken. Voorts is het noodig, dat geregeld contact blijft bestaan tusschen het divisieschip en de overige

Links: Duidelijk ziet men den boom zich van den voorsteven losmaken.

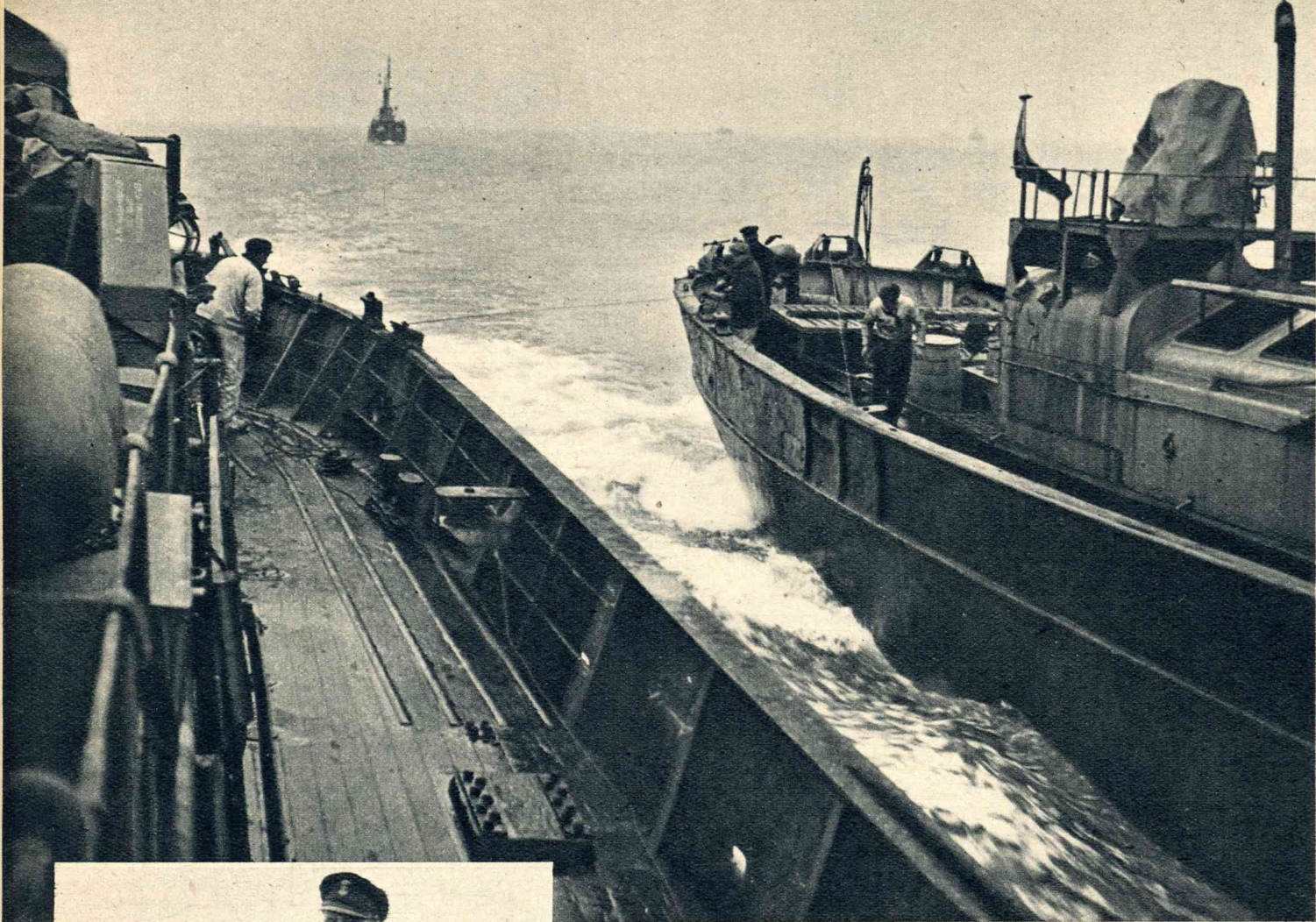
Rechts: De boom, waaraan de kabels van de scheerborden zijn bevestigd, in het water. Deze boom steekt schuin recht vooruit, dieper dan de kiel van het schip, zoodat de paravanes, of in dit geval de scheerborden, ook behoorlijk op diepte scheren.

Een close-up van de boei, die achter het schip aan sleept, en waaronder zich de vlieger bevindt; deze laatste zorgt ervoor, dat het zoektuig op een bepaalde diepte „steekt”.

Men zou een doosje lucifers kunnen overwerpen, zóó dicht komen de schepen bij elkaar. Vooral met ruw weer, en in de duisternis, is dit al een levensgevaarlijke manoeuvre.

De commandant en de schipper „schieten zon” met de sextant.

Wij kijken scherp uit. Het zicht naar boven is echter zeer gering. Het is, alsof de zee en de hemelkoepel tot één loodgrijze massa zijn vereend. Dan plotseling zien wij duidelijk, met den kijker, een driemotorig toestel uit het egale wolkendek opdoemen.

Even blijven wij in spanning...

Dan zegt de commandant, die ook zijn kijker op het toestel gericht heeft, laconiek:

„Een Deensch verkeers-toestel!”

De oefening wordt beëindigd, en de commandant

schepen van de formatie. De commandant is dus steeds op zijn qui vive. Zoodra een der schepen een even afwijkende positie inneemt, wordt door middel van de radio-telefoon, waarvan elk der schepen is voorzien, onmiddellijk naar de oorzaak hiervan geïnformeerd.

Het gebeurde op onzen tocht, dat een der schepen een tempo achterbleef in het uitvoeren van het sein „verzamelen”. Onmiddellijk stelde men zich radio-telefonisch met dit schip in verbinding:

Hallo, no. 4, hallo, no. 4, kom, no. 4 kom.

Hier, no. 4, hier no. 4, heb u goed verstaan.

Hallo, no. 4, hallo, no. 3. M is neergehaald, M is neergehaald. Waarom sluit u niet aan in de formatie?

Over!

En uit het antwoord bleek, dat de no. 4 met zijn zoeklijn blijkbaar een of ander voorwerp of een wrak had geraakt en deze kabel was blijven steken. Nu wordt er een eer in gesteld, om, als het even kan, zoo min mogelijk lijnen of kabels, van de respectievelijke tuigen te verspelen. Dus de no. 4 trok zich uit de formatie terug, de commandant van het divisievaartuig liet onmiddellijk een andere formatie varen, om het gat te stoppen, en de 4 ging voorzichtig manoeuvreren, om zijn zoeklijn vrij te krijgen, wat ten slotte dan ook is gelukt.

Terwijl de seiner, die op zijn kouden post boven op de brug, in den snijdenden oostenwind, een allermint benijdenswaardige positie innam, het contact onderhield met de andere schepen, door middel van de handseinvlaggen, bleek dat een der andere schepen een vliegtuig had gehoord. Ook het bewakingsvaartuig, dat wij nu en dan zien rondkruisen, meldt per radio-telefoon, dat er een vliegtuig wordt waargenomen, vliegende in z.z.o. richting.

noodigt ons uit, het maal met hem te deelen. En dankbaar maken wij van deze uitnodiging gebruik, want door de kou, den frisschen zeewind en de voortdurende bedrijvigheid (dit laatste slaat vooral op den fotograaf, die voortdurend van voorpiek naar achterschip holt, bang als hij is, ook maar één interessant detail te missen) hebben wij kolossalen honger gekregen.

In de eenvoudige mess-room laten wij ons dan ook de witte kool met runderlapjes en aardappelen, door den matroos-kok bereid, heerlijk smaken. Lang kunnen wij echter ook bij deze aangename bezigheid niet blijven, waar dit immers de aangewezen gelegenheid is, om ook een paar interessante plaatjes te maken van de bemanning, nu eens niet in haar werk, maar gedurende de „schacht”, of wel bij het „kokmeeuwen”.

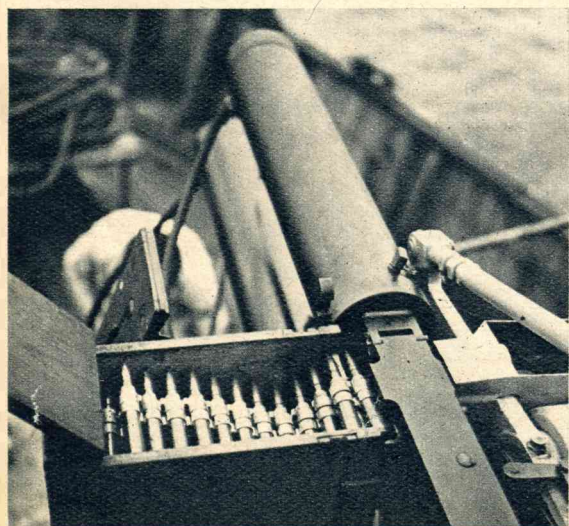
Onmiddellijk na het schaftuur op de brug gekomen komt wederom een bericht binnen van een overkomend vliegtuig. De commandant geeft bevel tot het hijschen van het sein: S. 90.

De seiner treedt de stuurhut binnen: „Contrasein overal, mijnheer!”

De dubbelloops-mitrailleur is bezet. De vuurleider geeft een kort bevel, en een ongelooflijk aantal projectielen van 12.7 verlaten den loop van dezen „kogel-spuwer”. Wee het vliegtuig....

Bepaald vriendelijk en uitnodigend zien deze „piepers” er nu niet uit.

Dit zijn vreedzame piepers. De Jantjes aan het jassen.

De jongens noemen deze bezigheid: kokmeeuwen of ook wel bunkeren. Ongelooflijke hoeveelheden verorberen deze heeren en ze hebben een permanenten eetlust.

Een fantastisch schouwspel levert het op, als in het nachtelijk duister de zware mitrailleur begint „vuur te spuwen”. Een ongelooflijk aantal patronen wordt per minuut op het doelwit afgevuurd. Elk der patronen van deze lichtspoor-munitie geeft licht. Wanneer dus een groot aantal achter elkaar wordt afgevuurd, ziet men een felle, lichtende streep de duisternis inschieten. Als een brandspuit richt de schutter dezen dood en verderf brengenden straal op het doelwit, meestal vliegtuigen.

De zware dubbelloops-mitrailleur kan zeer snel manoeuvreren. Door de elevatie snel te veranderen (den loop van een hoog naar een lager punt te richten) kregen wij dit resultaat: een waaiervormige spreiding van vurige stralen.

„Ay-ay!”

Zoodra namelijk het divisieschip een bepaald commando hijscht, wordt onmiddellijk, door de overige schepen van de divisie, dit sein herhaald, m.a.w. zij hijschen hetzelfde sein. De seiner controleert nu, of overal contrasein van de seindra waait, en rapporteert dan: Contrasein overal. Hierna volgt het commando:

Neerhalen... De seiner herhaalt: neerhalen, en hij voegt de daad bij het woord.

Zoodra het sein op het divisieschip is binnengehaald, is dit het teken, voor allen, dat het commando nu moet worden uitgevoerd.

Er moet in een hoek van 90 gr. worden gewend, dus:

„Stuurboord aan boord je roer...”

De roerganger herhaalt het commando, en legt het roer aan boord. En ziedaar, wederom, als door één reuzenhand bewogen, zwenken de schepen alle tegelijkertijd, maken een groote bocht, en komen nu in frontformatie te liggen, zoodat zij gelijk naar de kust kunnen opstoomen, eventueel om voor anker te gaan.

Dan is het echter weer, na een ander sein:

„Langzaam draaien naar je ouden koers!”

Wij zijn nog niet klaar met de oefeningen. Inmiddels vinden wij gelegenheid den commandant

eenige vragen te stellen, welke ons reeds lang op de tong branden:

„Commandant, het is natuurlijk een gunstig teken, voor onze koopvaardij-scheepvaart en voor de visscherij, dat wij tot nu toe geen enkele mijn zijn tegengekomen. Maar wat doet u nu, ingeval dit wel zoo ware?”

„Ik kan u daarop categorisch antwoorden, dat wij zeer weinig mijnen hier tegenkomen. Ten eerste is hier van vreemde versperringen natuurlijk geen sprake, binnen de driemijlszone, en ten tweede is op het oogenblik de wind voor u wel erg ongunstig!”

Wij begrijpen ten volle de lichte ironie in deze laatste opmerking, want de commandant weet maar al te goed, dat wij graag het in den grond schieten van een drijvende mijn zouden willen

bijwonen. De wind is echter oost, en dus worden alle drijvende mijnen van de kust af en zee in gedreven.

Zoolang dus deze wind aanhoudt, zullen de mijnedemonteurs en de mannen van 't torpedo-atelier hun tijd kunnen besteden om hun schaatsen te slijpen.

„Maar goed, commandant, stel het geval...”

„Wanneer wij een mijn zouden vegen, of een drijvende mijn in zicht zouden krijgen, wordt er een schip van de divisie aangewezen, om de mijn te desactiveren, ofwel tijdelijk onschadelijk te maken. Dit gebeurt door middel van de aan boord van de boeienschepen aanwezige mitrailleurs, die u op het achterschip hebt gezien, en die x schoten per minuut kunnen lossen.

De lt. ter zee van der Plas, de commandant van de no. 3, zou dan nu niet aan bod komen, want die heeft het buitenkansje gehad, onlangs een mijn een eind buiten de haven met gewerschoten te laten zinken. En dat is de eenige manier, waarop mijnen onschadelijk kunnen worden gemaakt, namelijk door den mijnbol lek te schieten, daardoor het drijfvermogen te verminderen, waardoor de mijn, met haar gevaarlijken inhoud, zinkt.

Wij zijn ons er ten volle van bewust, dat dit geen afdoende methode is, want het onaangename van mijnen is, en dat zult u uit de nadagen van den vorigen wereldoorlog zelf ook nog wel weten: mijnen, die gezonken zijn, kunnen na jaren nog haar dood en verderf brengenden „plicht” doen. De springstof schijnt namelijk niet in het minst te worden aangestast door het zeewater, en blijft actief. Wanneer dus een visscher zulk een gezonken mijn in zijn net op zou halen, dan is de allergrootste voorzichtigheid geboden.”

„Ik hoorde den mitrailleurschutter zooeven, tijdens de mitrailleur-oefeningen, spreken van „lichtspoor-munitie”. Kunt u onzen lezers daarover ook iets vertellen?”

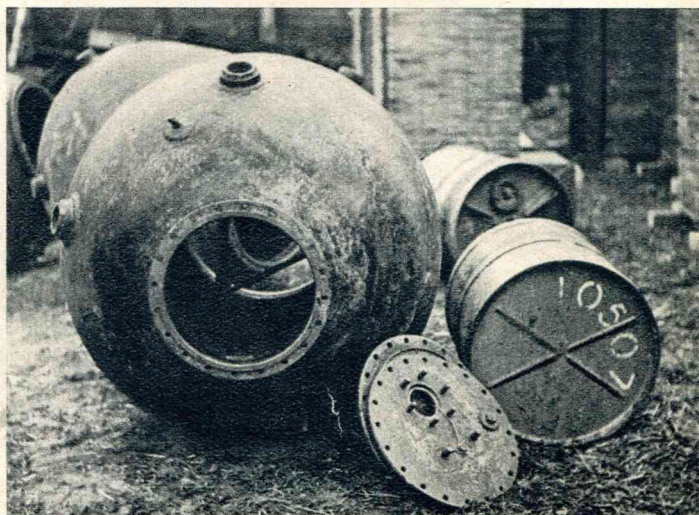
„Zooals u opgemerkt hebt, vaart hier steeds een bewakingsvaartuig rond, dat mede tot taak heeft, er voor te zorgen, dat niet ongestraft ons territoriaal gebied wordt geschonden. Deze vaartuigen zijn natuurlijk ook 's nachts op post. Wanneer nu een vliegtuig wordt gehoord boven verboden gebied, of het wil een landing maken 's nachts, dan kunnen wij door middel van deze lichtspoor-munitie zien of het stuk goed is gericht, om trefzekerheid te garanderen. Dit noemt men schieten volgens de brandspuitmethode. Men kan dezen vurigen straal als het ware naar het doel volgen. Als het u interesseert, om een dergelijke nachtelijke oefening eens mede te maken, dan zal ik u gaarne in de gelegenheid stellen, om dit eens in de practijk met eigen oogen te aanschouwen.”

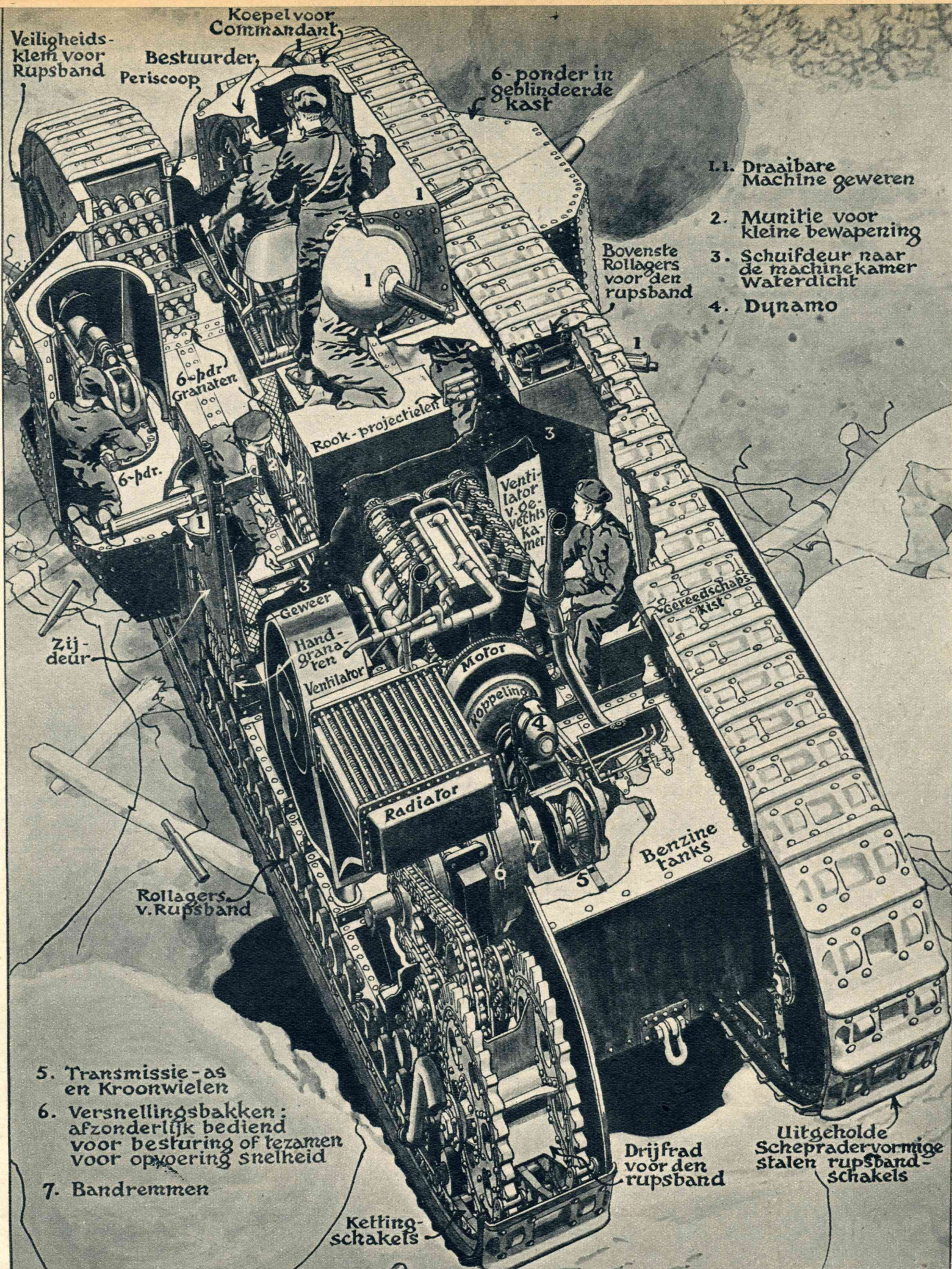
Begrijpelijkerwijs is onze nieuwsgierigheid dermate geprikkeld, dat wij deze gulle uitnoodiging gaarne aangenomen hebben....

Ofschoon de zware mist ons eenige malen vergeefs deed uitvaren (het was lang niet veilig om dan met scherp te gaan schieten) zijn wij er uiteindelijk toch in geslaagd dit wonderlijke schouwspel op de plaat vast te leggen.

Hiernevens ziet u het resultaat: een paar zeer suggestieve opnamen van deze „lichtsporen”. v. EIJ.

Hier ziet men nu eens duidelijk, welk een enorme voorraad springstof een mijn bevat. Het „vat” naast de mijn is de nog intact zijnde springlading van deze mijn. Op den voorgrond het deksel. Links en bovenop ziet men duidelijk de gaten, waaraan de voelhorens hebben gezeten, die de demonteurs er voorzichtig hebben afgeschroefd.

EEN RIJDEND FORT - DE MARK VIII de zwaarste Engelsche tank

Voor de eerste maal werden in de Engelsche bladen kort geleden de bijzonderheden der nieuwe zware Engelsche tank-auto's beschreven. Deze tanks zijn ware rijdende forten, zooals uit de gedetailleerde teekening op deze bladzijde duidelijk blijkt. Terwijl de allerzwaarste tanks, bij de geallieerden in gebruik, naar men zegt 70 ton wegen, heeft deze met acht bedieningsmensen bezette tank een gewicht van 37 ton. De lengte bedraagt 35 voet, (pl. min. 10½ meter) en de tank is in staat om een bijna vier meter breede kloof met gemak te nemen. De watergekoelde motor is 300 pk., terwijl de

bewapening bestaat uit twee 6-ponderkanonnen, met 200 granaten, en zeven machinegeweren met 13000 patronen. Uit de teekening blijkt duidelijk de plaatsing der manschappen en van de verschillende schietwapens. De controle van alle bewegingen is in handen van den commandant dezer groep, die zijn plaats heeft achter en boven den chauffeur vooraan, in een gepantserden koepel. Zooals in 'n onderzeeër is de ruimte vanzelfsprekend uiterst beperkt, en moet alles nauwkeurig zijn plaats vinden. Het schokken en het trillen van dit rijdende fort kan men zich beter verbeelden dan beschrijven.

Het werd een roemrijke oogst

Millioenen blikken tomatensoep van het Centraal Bureau van de Tuinbouwveilingen vonden hun weg en waardeering bij het publiek. De goede smaak en groote voedzaamheid werden om strijd geroemd. Wij begrepen de plicht die dit succes ons oplegde: „Zoo mogelijk nu nóg beter”. En dus werd dit jaar in de prachtige Nederlandsche tomaten-kwekerijen de teelt met zéér bijzondere zorgen omringd. Het werd een roemrijke oogst. - Eerst in de heerlijkste volheid en rijpheid werd deze tomaten-rijkdom aan gezondheid voor de nieuwe „volrijpe-tomaten”-soep geplukt.

Het gaat reeds van mond tot mond

**Eet nu „volrijpe-tomaten”-soep
zoo krachtig en gezond!**

CENTRAAL-BUREAU

VAN DE TUINBOUWVEILINGEN IN NEDERLAND

JAVASTRAAT 80 – AFDEELING RECLAME – DEN HAAG

Ook vegetarisch
en ritueel verkrijgbaar.

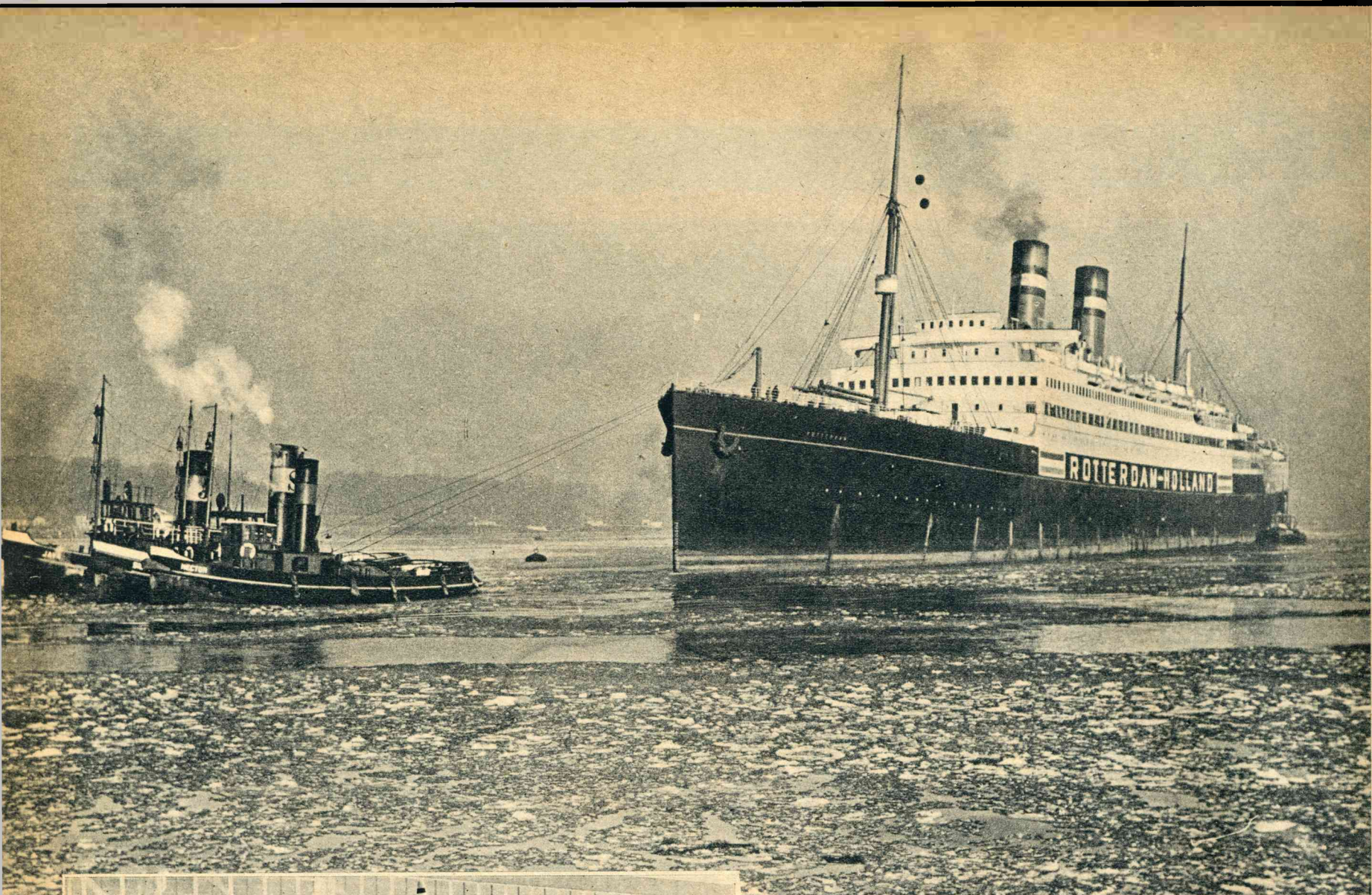

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

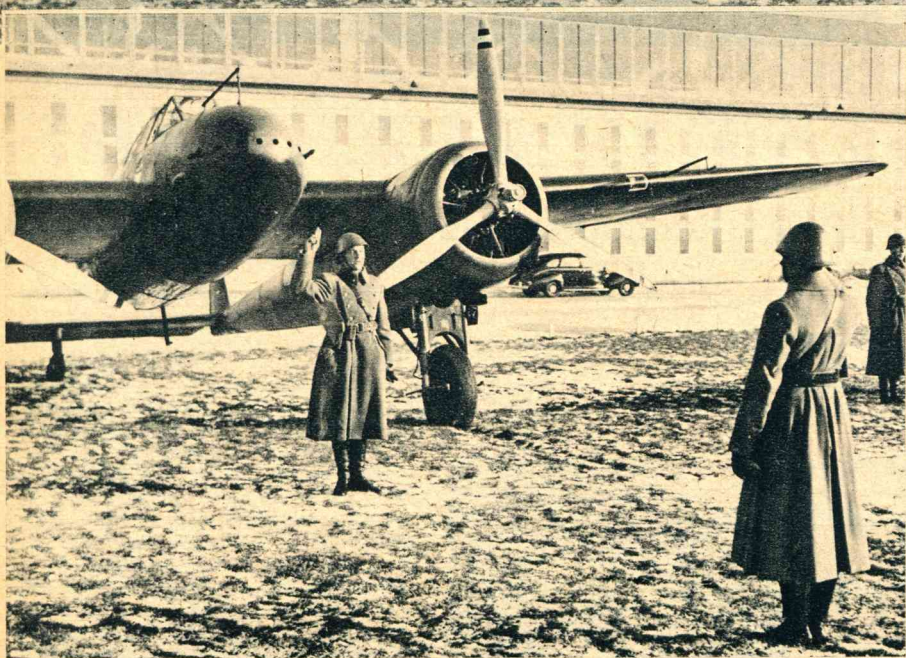
BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 - GIRO 43141

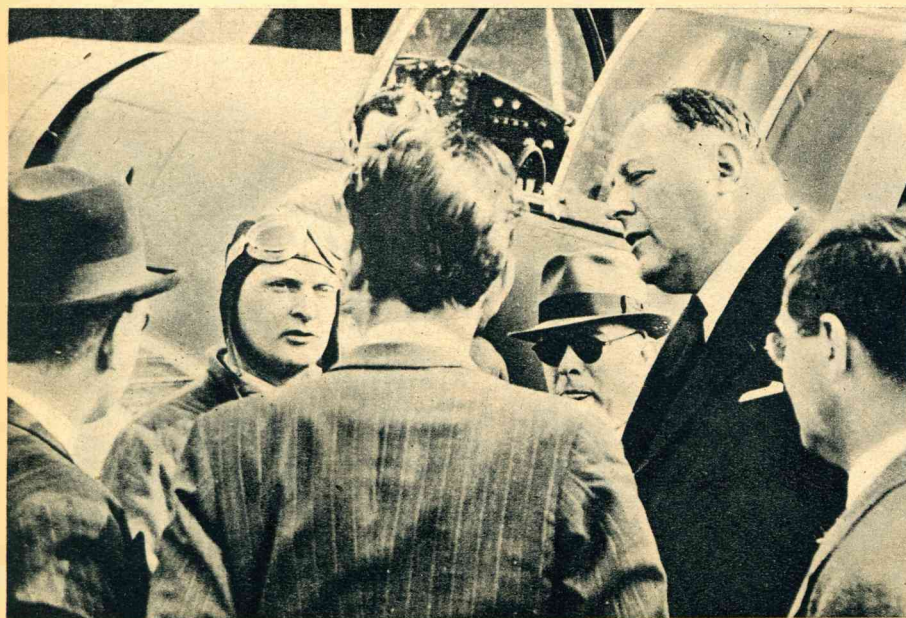
IJSZEILEN OP DE WARMONDERLEE

Het ruim 28000 ton metende stoomschip „Rotterdam” van de Holland-Amerika-lijn is naar de Waalhaven gesleept. Het vaartuig wordt voorloopig opgelegd.

Op een der vliegvelden in Nederland werden negen officieren (vliegeniers en waarnemers) beëdigd. Een dezer officieren is H. Plesman, zoon van den directeur der K.L.M. De heer Plesman legt den eed af.

Binnenlandsch Nieuws

H. K. H. Prinses Juliana en Z. K. H. Prins Bernhard hebben van de korte ijsvreugde volop geprofitteerd en bezochten de Loosdrechtsche plassen. — H. K. H. Prinses Juliana op de schaats.

De inwiegier van de Koolhovenfabrieken reserve-luitenant Coppers, wiens naam destijds vaak genoemd is in verband met de overgave der „Zeven Provinciën” door de muitende bemanning, is bij het demonstreeren van een toestel doodgevallen, waarschijnlijk doordat hij te laat uit de machine sprong. Wij zien hem hier in gesprek met den heer Koolhoven (rechts) na een van zijn vluchten.

Sjors VAN DE REBELLENCLUB als Film

in de eerste plaats Dikkie, den stevigen boerenzoon, dan Sjuul, die overduidelijk toont hoe een nette jongen er niet uit moet zien — vervolgens Wimpie en Puckie, die met de tweelingen eenige bekende clubleden waren, voordat Sjors wegens familie-omstandigheden moest verhuizen en ten slotte Suzy, het vriendelijk-bij-de-hante meisje, dat wel een clublid wíl, doch niet kan worden.

Zij allen gaan met hun vakantie uit kampeeren en wat ze dan zooal beleven, laat deze film zien. Voor deze gelegenheid wordt zelfs weer een clubhuis gebouwd, dat, onder Sjors' leiding, weer precies hetzelfde wordt als het vorige.

Zij mogen ook een dag met Sally mee naar de hoofdstad van het land — maken daar zelfs een tocht door de grachten, iets, wat geen enkele vreemdeling, die Amsterdam bezoekt, zal verzuimen te doen en gaan daarna gezamenlijk naar den beroemden dierentuin Artis om al die vreemde dieren, welke daar te bewonderen zijn, te bekijken.

Den dag daarna weten ze op een handige manier het clubhuis naar het strand te krijgen, alwaar zij de rest van hun vakantie op soupeeren.

Puckie, met zijn groote stropdas en kwiek petje, niet altijd even fair en oprecht.

Het zal ongetwijfeld voor de zoo talrijke vrienden en vriendinnetjes van Sjors van de Rebellenclub een welkome verrassing zijn te vernemen, dat er van hem en zijn kornuiten een groote volledige speelfilm is gemaakt, waarmee heden een groote tournee wordt aangevangen. Het is niet alleen de eerste Nederlandsche kindergeluids-film, maar als we ons niet vergissen ook tevens de eerste kinderhoofd-film ter wereld, welke door en voor kinderen werd gemaakt.

Voor het eerst wordt hierin ook het Sjors-van-de-Rebellenclublied gelanceerd, dat door een bekwamen paedagoog werd gedicht en gecomponeerd.

Alle tegenwoordige en enkele vroegere leden van de club zijn in de film vertegenwoordigd. Na Sjors krijgen we

Dikkie, die tegenwoordig de dikste vriend van Sjors is en een haantje-de-voorst, waar het quitenstreken betreft.

*De club is weer content
De leden zijn present
Met Sjors, alom bekend
Als president.*

Kosten noch moeite zijn gespaard om deze film in alle opzichten een feest voor de kinderen te doen zijn.

Vanzelfsprekend kunnen we niet in iedere plaats tegelijk komen, waar het de vertooning dezer film betreft. We zullen er onze lezers echter tijdig van verwittigen, door middel van een afzonderlijk inlegvel in ons blad, waar en wanneer de voorstellingen een

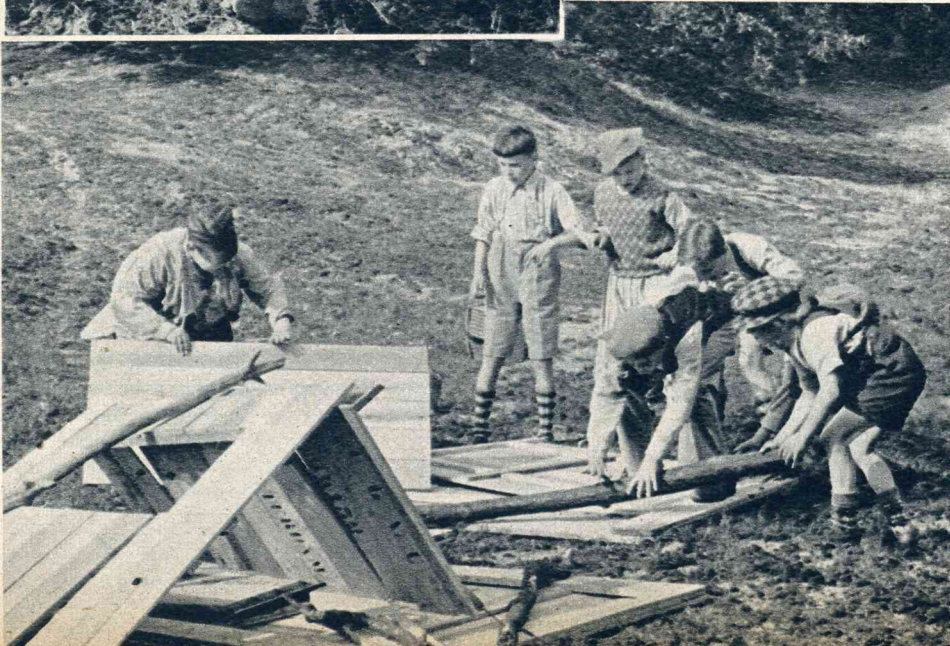
Van oud hout werd bij het begin der vakantie een clubhuis gebouwd.

aanvang nemen, welke tegen een zeer bescheiden vergoeding kunnen worden bijgewoond.

Dat deze film, welke door J. Th. v. d. Wal (Miconfilm) speciaal voor ons werd gemaakt, ook inderdaad goed is, moge blijken uit de enthousiaste attesten o.a. van een inspecteur van het L.O. en van het Hoofd eener groote Openbare Lagere School, welke respectievelijk luiden: „...wat hier werd vertoond, was iets wat de kinderen boeide, trok en mee deed leven. Gaarne zouden ze behoord hebben tot het groepje, dat op zoo'n kostelijke, grappige en geheel onschuldige wijze vakantie-dagen wist te maken tot de meest gezellige van het jaar!” en „... Met mijn meer dan dertigjarige ondervinding als onderwijzer moet ik zeggen: deze film was eenig!”

Wij gelooven dan ook, na de uitspraken van deze deskundigen, er verder niets meer aan te moeten toevoegen.

Bij den tocht door de havens van Amsterdam, het Venetië van het noorden, waren ook Suzy en Sally.

OVERSTAPPIE

BIJ ONZE
JONGENS
TE VELDE

ONTMOET EEN HAEGENAER

We krijgen een „nieuwe” bij de sectie en 't lijkt ons niet bepaald een aanwinst. Maar schijn bedriegt....

Wat dat voor 'n droogbloei is...” zegt onze facteur Overstappie misprijzend en hij kijkt een langen landsverdediger na, die juist in ons compagniesbureau verdwijnt.

De kwestie is: we hebben weer eens 'n „nieuwe” bij de sectie. Een der oude getrouwen, die al sinds de voormobilisatie rats, kuch en boonen met ons deelde, is afgezwaaid en nu heeft men ons uit het depôt, zooals de voorschriften zulks bepalen, een plaatsvervanger gestuurd. En wat voor een!

„Tja, 't is 'n raar brokkie mensch,” zegt ook Opa en hij plukt eens aan z'n fraaien mobilisatieknevel. Opa is al heel oud — lichting 1924 staat er in z'n zakboekje — en over het algemeen is hij nogal mild in z'n oordeel. Maar hier houdt alles op!

„'n Reuze lefzetter is het,” meent Rinus, de motorordonnans, en ook onze brave Jilles uit Tietjerksteradeel kan geen gunstig oordeel over den nieuwelings vellen.

„'n Opskepper,” zegt hij en daarmee is voor hem de zaak afgedaan.

U ziet, érg waardeerdend laat de sectie zich niet uit. En waarom eigenlijk? Onze nieuwelings komt uit de residentie. Per slot van zaken is dat niets bijzonders, Hagenaars hebben we bij de kompie genoeg. Maar dit is een Hagenaar. En dat is héél wat anders!

„Op 't bureau schrikken ze zich 'n rolberoerte as dat knaapie binne komt,” voorspelt Overstappie.

Inderdaad is de nieuwelings een zeer aparte verschijning in ons kantonnement. Terwijl bij ons ieder, van kolonel tot kamerwacht, met een veldmuts rondloopt, verschijnt onze Hagenaar ten tooneele met een kepi! Denk u in, een kepi, 'n hoofddeksel, dat ons, na ruim vier mobilisatiemaanden, doet terugdenken aan de primitieve oorlogvoering in Napoleontische tijden. En dat is nog niet alles, het tenue van den Hagenaar vertoont méér buitensporigheden. Ten eerste draagt hij geen „kistjes”, zooals elk rechtgeaard soldaat, doch blinkend opgewreven lakschoenen en bovendien prijkt om zijn nek, hagelwit en ruim 'n centimeter uitstekend boven den kraag van z'n veldjas, een formidabele boord!

De bezitter van al dit schoons brengt juist op dit oogenblik z'n hand groetend naar z'n voorhistorisch hoofddeksel en klapt z'n haken bijeen bij het tafeltje van den sergeant-majoor, die de administratie van onze compagnie voert.

„Hm,” broemt de majoor, die van z'n papieren opkijkt en alwéér 'n nieuw gezicht ziet. De majoor heeft 't niet erg op nieuwe gezichten. Idealen bezit elk mensch en sedert 't begin van de mobilisatie heeft ook de sergeant-majoor 'n ideaal, waarover hij soms, in zeer vertrouwelijke oogenblikken, met de schrijvers op z'n bureau pleegt te spreken. Wat de majoor zich wenscht, is een compagnies-administratie, waarin iedere man, precies zooals dat behoort, in de juiste volgorde ofte wel alphabetisch lexicografisch is ingeschreven. Doch wat komt daarvan terecht als om den haverklap de sterkte wisselt en steeds weer nieuwe namen moeten worden bijgeschreven?

„Hm,” broemt de sergeant-majoor nog eens: „En wie hebben we hier?”

„Dienstplichtige Van Veuren, W. meldt zich, majeur,” zegt de nieuwelings met zoo'n onmiskenbaar „deftig” accent, dat het heele bureaupersoneel even opkijkt.

„Seeker uit Den Haag?” informeert de Amsterdammer, die belast is met het uitschrijven der verlofpasjes.

„Inderdaad,” verzekert de Hagenaar stralend, doch dan tikt de majoor veelbetekenend met z'n potlood op de tafel.

„Heb je stukken, Van Veuren?”

„Jaewel, majeur,” gahnt Van Veuren en hij overhandigt den majoor een dikke envelop.

„Hm,” broemt de majoor weer. De paperassen zijn ten minste in orde. Volgens de militaire administratie bestaat een soldaat slechts als hij „stukken” heeft, groote papieren, waarop heel z'n loopbaan als dienstplichtig Nederlander nauwkeurig staat vermeld. Want wat is het nu niet gemakkelijk, dat de majoor op dit oogenblik precies kan nalezen, dat de vaderlander, die voor z'n tafeltje staat, in 1928 tot tweemaal toe één pantalon (onbereiden) heeft ontvangen, in zijn jeugd eenmaal 'n ruit van z'n chambrée vernielde (inhouding op de soldij f 5.60) en in 1935 bij z'n tweede herhalingsoefening drie dagen licht arrest opliep wegens een gemist avondappél!

De administratieve bescheiden zijn dus in orde, maar toch laat de majoor eensklaps een verontwaardigd gesnuif hooren.

„Verroest!” zegt hij dan. „Kerel, jij staat me te belatafelen!”

„Pédon, majeur,” stamelt de hooglijk verschrikte Hagenaar.

„Versta je me soms niet?”

„Jaewel, majeur, maer...”

„Hoe heet je dan?”

„Van Veuren, majeur.”

„Néé!” briescht de majoor. „Zoo heet jij niet!” En terwijl z'n voltallig personeel grinnikend toehoort, spelt hij luidkeels den naam op de stukken, die voor hem liggen. „V-o-o-r-e-n, jij heet Van Vóóren, kerel!”

„Dat zag ik toch, majeur?” verdedigt de Hagenaar zich.

Nu vreest het bureau-personeel toch een oogenblik, dat de majoor zal ontploffen...

„Dat zag jij niet!” buldert hij. „Jij moet die kouwe aardappel 's uit je keel halen, man.”

„Jaewel, majeur,” belooft de Hagenaar.

„Bij de Nederlandsche Landmacht heet een onderofficier met een dubbele chevron van goudgalon op iedere benedenmouw majoor en niet majeur,” onder-

wijst de majoor hem. „En zet als de gesmeerde bliksem dat rare ding van je kop. Dergelijke museumstukken mogen volgens de legerorders alléén en uitsluitend tijdens het verlof worden gedragen. En ga nou je gang maar, Van Vóóren. Voortaan beter onthouwe, hoe je heet!”

Daar gaat de dienstplichtige Van Vooren, W. Néé, bepaald gelukkig is z'n debuut bij onze kompie niet.

't Is de laatste dagen fiksch koud. De grondmassa's van onze stellingen zijn stijf bevroren en het inundatiegebied is herschapen in een onafzienbare ijsvlakte. De sergeant van de week heeft dagwerk met het rapporteren van bevroren kranen en voor de poort van ons kwartier staat de schildwacht te stampvoeten. Als de sectie om twaalf uur weer binnenrukt, is er alom veel belangstelling voor de behaaglijk snorrende kachel in onze cantine.

„Effe ontdooi,” zegt onze corpulente korporaal Papkind en hij hapt in een gevulden koek.

„Dat benne nou fan die echte ouwerwetsche winters,” mediteert Overstappie, die met rijp op z'n veldmuts van het postkantoor terugkomt. „Me oore benne compleet befrore.”

„Van mij kenne ze die kou houwe,” beweert Opa, wiens hooge leeftijd een excuus is voor zijn gebrek aan sportiviteit.

Ook onze nieuwe Hagenaar is van de partij.

„Jae, 't is niet aengenaem veur 'n soldaet,” beaamt hij lizig. „M'n teene téntele.”

„k Souw maor sien dat ik erreges 'n paor warmwaaterpantoffeltjes op de kop tikte,” raadt de facteur hem. „Of fraog 'n paor slaopsokke an de fourier.”

„Da's geen kwaed idee, zag,” zegt Van Vooren onverstoorbaar. „Cantinebaes, kèn ik 'n kop chocolae krijgen? Maer veural goed wèrm, heur.” En dan gaat hij, met coquet opgestoken pink, z'n chocola opdrinken. Z'n fraaien buitenmodel-kepi heeft hij nog steeds heel deftig op z'n hoofd.

„Wat denke de heere van 'n potje miezemaus?” stelt Papkind voor. „Doe je mee, Van Vooren?”

Doch tot onze spijt moet de sjeke Hagenaar verklaren, dat hij de miezemauskunst niet machtig is. „En dat noemt zich soldaat!” smaalt Rinus.

„Misskien ken ie klaverjasse?” oppert Jilles.

„Klaeverjasse?” zegt Van Vooren met 'n pijnlijk gezicht. „Dèt spel ken ik niet, heur. Als 't nu nog bridge wès...”

„Laot naor je kijke,” hoont Overstappie. „Nou wordt ie goed. Jao, we gaone hier met se alle 'n beetje voor ons plezier bridsdrijf sitte spele!”

„Bij ons in Den Haag wordt er ontzèglijk veel aan gedaan,” verdedigt Van Vooren zich.

„In Den Haag benne se me-sjokke,” meent onze facteur. „Daor sette se alle daoge 'n houte ham op taofel en daor haole se aordap-pelen in de fioolkist!” En na deze algemeene beschouwing heeft de Hagenaar voorloopig voor hem afgedaan en wijdt Overstappie zich volgeestdrift aan het miezemausen.

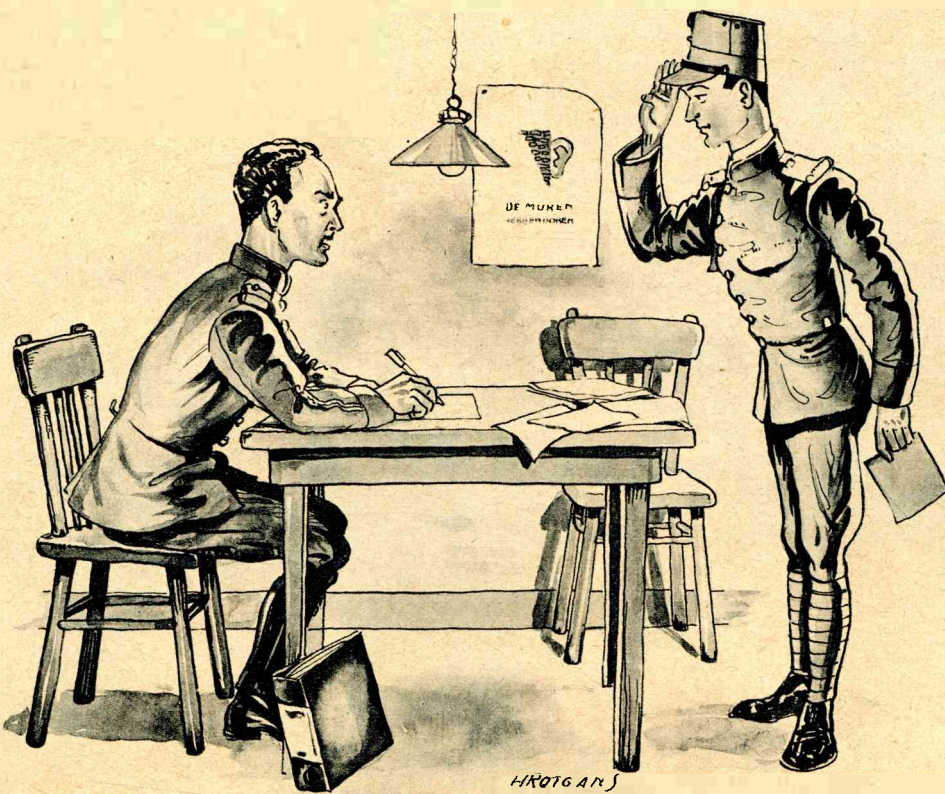
Doch als de sectie zich na een welbesteden dag ter ruste begeeft, komt de „nieuwe” wederom in het centrum der belangstelling te staan. Want na het avondappél ontvouwt Van Vooren 'n pyama. Dat is op zichzelf niet zoo héél bijzonder. Maar het nachtgewaad van den correcten Hagenaar vertoont een dusdanig patroon van rose en grasgroene strepen, dat de sectie eensgezind in opstand komt.

„Weg met die gekamoefleerde hansop,” krijscht Overstappie. „Geen oog ken ik dicht doen met dat ding naost me.”

„'t Is anders een reuze-keurig patroon,” prijst Papkind.

„Ja, 't is 'n lief stippeltje,” valt Opa hem bij.

Doch onze vriend Van Vooren laat alle critiek over zich heengaan. Als eenig antwoord haalt hij een tandenborstel uit een keurig toiletgarnituur en gaat vol overgave z'n tanden schuieren.

„En voortaan beter onthouwe hoe je heet,” briescht de majoor.

„Ook dát nog,” verzucht Overstappie. „En dat met die kou!”

„Jou kanne wel pien in de kiezen krije,” beweert Jilles vol afschuw.

„Kaokkramp!” dikt de facteur aan.

Maar Van Vooren glimlacht slechts om zooveel onwetendheid en voltooit heel bedaard z'n voorbereidselen tot de nachtrust.

„Aengenaeme nachtrust,” wenscht hij ons als de lichten uitgaan.

En dan vindt Overstappie den bijnaam, dien de Hagenaar gedurende zijn heele mobilisatie zal blijven dragen. Want met 'n hoog piepstemmetje grinnikt hij: „Maf zacht, Nellie!”

EEN IJSELIJK AVONTUUR

Een paar dagen vriest het reeds. De nachtelijke wachbeurten worden er niet bepaald populairder door. Maar overigens amuseert de kompie zich uitstekend. Jilles en Mientje, nu officieel verloofd, zijn elken avond te vinden op het primitieve ijsbaantje, dat we op het eenige vijfverfje van ons dorp hebben aangelegd. En de rest houdt, onder leiding van O. en O., groote wedstrijden: eerste prijs een steenen pijp, tweede prijs een steenen pijp en derde prijs (vermoedelijk om eenige afwisseling te hebben!) óók een steenen pijp. Bepaald mooi wordt er niet gereden, maar hard gaat het wel. De held van al deze schaatsfestijnen, waartegen zelfs Jilles en z'n mede-Friezen het moeten afleggen, is onze altijd grinnikende Charlie uit Rotterdam. Deze Hollandsche suprematie op het ijs brengt de Friesche gemoederen geruimen tijd heftig in beweging, totdat uit Charlie's zakboekje onomstootelijk blijkt, dat zijn ietwat frivool klinkende voornaam slechts een steedsche verbastering is van *Tjalling*, een echten naam uit het hooge noorden! De Friezen juichen, Charlie is een der hunnen en de eer van „it heitelân” is gered. Als een naburig bataljon groote schaatswedstrijden uitschrijft, wordt Charlie dan ook zoowel met Hollandsche als Friesche stemmen door ons afgevaardigd om de kansen der kompie te verdedigen. Hij kwijt zich geweldig van z'n taak, met den kampioentitel en een groote kist pikzwarte sigaren komt hij bij ons terug. Dat mag hij nóg eens doen!

„Gewoonweg móórdknotse,” prijst Overstappie heftig dampend. „As 't nog effe doorvriest, hebbe we 't heele jaar vrij rooke. En de leeghe kissies spijkere we tege de wand.”

Doch zoover komt het niet. Tegen 't eind van de week begint het nevelig te worden en als we Zondagmorgen in de vroege naar buiten kijken, motregent het. Maar dat is niet de eenige verrassing: de sergeant van de week en zijn korporaal rennen haastig van kamer naar kamer: we moeten er op uit met bijlen en pikhouweelen. De kwestie is, de vorst heeft het uitgebreide inundatiegebied, dat voor onze stellingen ligt, begaanbaar gemaakt en nu moeten er groote sleuven open water komen.

Daar gaan we dus. Houweelen, bijlen en zagen nemen we mee. Maar, voor alle zekerheid, óók onze schaatsen. Je kunt nóg weten...

Overstappie betreedt met 'n geweldige pikhouweel als eerste het ijs en geeft met eenig plechtig ceremonieel den eersten klap. En dan gaan we, keurig model, volgens het hoofdstuk „IJsopruiming” uit het pioniersboekje, geulen hakken en de schotsen onder het ijs duwen. We weren ons geweldig, hoog spat het ijsgruis op.

„'t Is hier onaengenaem glad, heur,” hooren we opeens. Aha, onze vriend de Hagenaar is óók op het ijs. Dat is iets heel bijzonders, want tot dusverre heeft hij zich erg op 'n afstand gehouden. 'n Kampioen-ijsbakker is hij intusschen niet. Hij staat zóó onhandig met z'n bijl te schutten, dat de sergeant hem ver-

Een buitensporige pyama en bovendien nog tanden-poetsen voor 't slapen gaan, dát is te veel voor de sectie!

zoekt z'n levensgevaarlijke sport op den vasten wal te gaan beoefenen.

„Gao jij maor liefer koekhakke, Nellie,” adviseert onze facteur hem.

„Wat doe jij eigenlijk in 't burgerleven, Van Vooren?” wil Papkind weten.

„Nellie? Die reist op de kermis as juffrouw-met-debaard,” licht Overstappie hem in.

„Niks heur,” weert de Hagenaar af. „Ik ben op kanteur, 'n reuze-zaak hebben we. M'n pae is in Indië in de suiker.”

„Ik heb 'n oome, die is óók in de suiker,” deelt Overstappie mee. „Hij lost baole op de Handelskaoi. Misschien benne we nog familie...”

Dan neemt de Hagenaar onthutst de vlucht.

Om twaalf uur hebben we rust en in die rust worden natuurlijk de schaatsen ondergebonden. Charlie daagt

de Friezen uit, meteen stuift het stelletje hem achterna. Korporaal Papkind schroeft z'n kunstschaatsen aan, hij zal 'n demonstratie geven.

„Nét Sonja Heni!” prijst Overstappie. „Fooral dat klapwieke, dat ie doet...”

Deze lof stijgt Papkind blijkbaar naar het hoofd. Hij wil het nóg mooier doen en de vertooning eindigt met een doffe bons. Papkind wrijft z'n stuitje. Maar hij laat zich niet kennen, nu zal hij ons eens z'n specialiteit laten zien: achteruit rijden. Doch ook dit keer heeft hij geen geluk. Want terwijl hij, puffend en blazend, om ons heen tolt, nadert hij gevaarlijk het wak, dat we juist hebben gehakt. We schreeuwen, maar Papkind beschouwt dit blijkbaar als aanmoediging. Nog steeds achterwaarts rijdend, wil hij z'n kunststuk met een forse krul besluiten en dan plompt hij achterover. Kopje onder gaat hij.

Veel kwaad kan het niet, want er staat weinig water. Maar toch schrikken we geweldig, want onze dikke korporaal komt niet meer boven. Is hij onder het ijs geschoten? Van alle kanten schieten we toe. Maar iemand is ons voor. Heel bedaard, 'n sigaret in den mondhoek, komt er een soldaat het ijs op. Zonder zich te be-

denken, stapt hij het water in, hij bukt zich en daar komt Papkind proestend omhoog. Even staan we sprakeloos, want wie is die onverwachte redder?

„Hoe bestaat 't?” brult Overstappie. „'t Is Nellie!”

„Pèrdon,” zegt de Hagenaar onverstoorbaar. „Van Veuren is m'n naam.”

„Ik zal jou 's wat zegge, Nellie,” zegt Overstappie spontaan. „Jij bent 'n jovele gooser.”

Papkind is al lang weer van z'n avontuur bekomen, maar nog steeds wordt het geval druk besproken. Wie had dát van den keurigen Hagenaar gedacht? Voortaan wordt nooit meer geprotesteerd tegen uitbundige pyama's, blinkende boorden en deftige spraak. Voortaan is onze nieuweling, Van Vooren W., de held van onze sectie en voert met trots den eertitel: Nellie, de mensenredder!

L.

„Pèrdon,” zegt de keurige Hagenaar. „Van Veuren is m'n naam.”

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 29 December 1939 tot 6 Januari 1940

Vrijdag 29 December

Hoewel tot nu toe de Finnen met veel succes hebben gestreden en zij ook voornamelijk uit de Scandinavische landen veel hulp ontvangen, zien zij met bezorgdheid het volgend offensief der Russen, dat binnen eenige dagen verwacht wordt, tegemoet. Zonder nu bepaald nijpend gebrek aan oorlogsmateriaal te hebben, beschikken de Finnen toch niet over voldoende munitie en zwaar geschut om een fellen aanval te doorstaan. Alle berichten uit Finland handelen dan ook over het offensief, dat aan het front van Karelië verwacht wordt. Generaal Stern is uit het verre oosten vertrokken om de leiding der Russische operaties op zich te nemen. Aan het front in Karelië hebben de Russen thans versterkingen gekregen. Nog meer troepen zullen volgen.

Het zullen ten deele Siberische divisies zijn en ook divisies uit den Kaukasus, allen uitstekende skiloopers. Het betreft hier vermoedelijk de befaamde Siberische stoottroepen, die in den Russisch-Japanschen oorlog en ook in den wereldoorlog gebruikt zijn en van wie men zegt, dat het de beste soldaten van Rusland zijn.

Intusschen wordt gemeld en van Russische zijde zijdelings bevestigd, dat drie Finsche patrouilles, resp. van 150, 200 en 250 man in het hoge noorden de grens overschreden hebben en op drie plaatsen de verbinding tusschen Leningrad en Moermansk hebben verbroken door den spoorweg te vernielen. Men meent te weten, dat het herstel er van in een streek, waar de temperatuur op het oogenblik 30 graden onder nul is, buitengewoon veel tijd zal vorderen. In Moermansk zou nu reeds gebrek aan levensmiddelen zijn.

In de verschillende overzichten van een maand strijd wordt vastgesteld, dat de Russen slechts bij Petsamo en Salla eenige terreinwinst hebben kunnen boeken. Overigens beschouwt men te Helsinki het resultaat van den meedoogenloozen inval in Finland als een ernstig echec voor de Russische krijgskunst. Men schat in Finland, dat honderdduizend Russen buiten gevecht zijn gesteld. Er zijn 300 tanks veroverd en 250 vliegtuigen neergeschoten.

BRITSCHE SLAGSCHIP GETORPEDEERD

Het opperbevel der Duitsche weermacht deelt mede: Een Duitsche duikboot heeft ten westen van Schotland een Engelsch slagschip van de „Queen Elizabeth”-klasse getorpedeerd.

Te Londen is officieel medegedeeld, dat een Duitsche duikboot een Britsch slagschip met een torpedo heeft aangevallen. Er is eenige schade aan-

gericht en drie man zijn gedood.

Tot de „Queen-Elizabeth”-klasse behooren 5 schepen van 31.000 ton; ze zijn vrij oud (van 1913 en 1915) doch verschillende malen gemoderniseerd en voeren o.a. acht stukken geschut van 38 cm.

REGEERING STUURT SERINGEN AAN ZIEKEN

Ten gevolge van de sterke vermindering van den uitvoer van seringeng komt het herhaaldelijk voor, dat groote hoeveelheden seringeng op de veiling geen afzet kunnen vinden. Om aan een deel van deze bloemen, die anders vernietigd zouden zijn, toch een passende bestemming te geven, heeft de minister van Economische Zaken ter gelegenheid van het Kerstfeest seringeng doen zenden aan verschillende ziekenhuizen, oudemannen- en vrouwenhuizen, armen- en verzorgingshuizen enz. met de bedoeling, dat deze in het bijzonder aan de verpleegden, die te weinig of geen bezoek plegen te ontvangen, zouden worden geschonken.

De minister van Buitenlandsche Zaken heeft de Tweede Kamer medegedeeld, dat 'n tweede overeenkomst met Duitschland is gesloten met betrekking tot het verdrag over het Nederlandsch-Duitsch betalingsverkeer.

In deze overeenkomst is overeengekomen, dat de bepalingen van het Nederlandsch-Duitsche verdrag over het betalingsverkeer van 18 December 1937 van kracht blijven tot en met 31 December 1940.

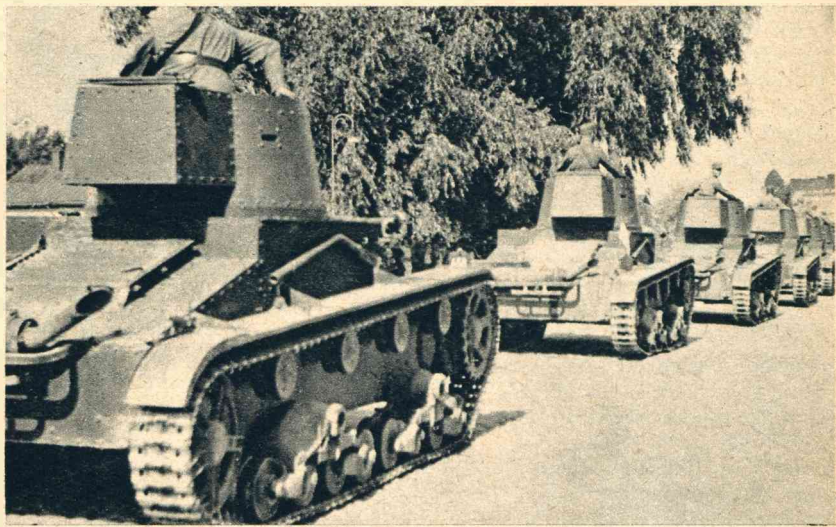
Zaterdag 30 December

Een mijnontploffing heeft vanmorgen even voor zeven van een deel van Huisduinen een ruïne gemaakt. Het projectiel lag op de steenen te stooten recht tegenover het Badpaviljoen. Toen het tot explosie kwam, bleef vrijwel geen woning in het dorp onbeschadigd. Speciaal het Badhotel en het paviljoen, waarvan geen ruit heel is gebleven, alsmede de drie villa's naast het Badhotel, werden ernstig getroffen. Van de villa's werden de daken gedeeltelijk weggeslagen.

De badplaats maakt den indruk van een dorp, dat door 'n aardbeving geteisterd is. Op vele punten ligt de straat vol puin en scherven van gebroken dakpannen. Daar de bewoners zich binnenshuis bevonden, is gelukkig niemand ernstig gewond.

DUIKBOOT- JAGERS BESTELD

Het departement van defensie bestelde heden bij twee Nederlandsche firma's zes duikbootjagers, snelle vaartuigen van 395 ton, die bewapend zijn met machinegeweren van 40 mm. en dieptebommen.

Lichte Finsche tanks op weg naar het oostelijk front in Finland.

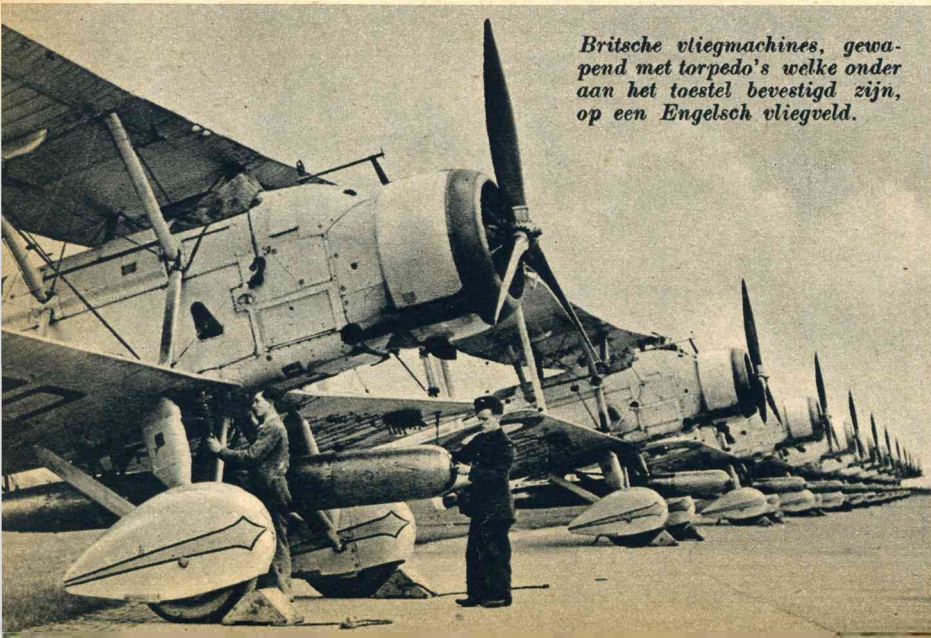
Zooals hun naam zegt, dienen ze voor het opsporen en onschadelijk maken van duikbooten.

In een oproep aan de nationaal-socialistische partij ter gelegenheid van de jaarwisseling heeft Hitler o.a. gezegd:

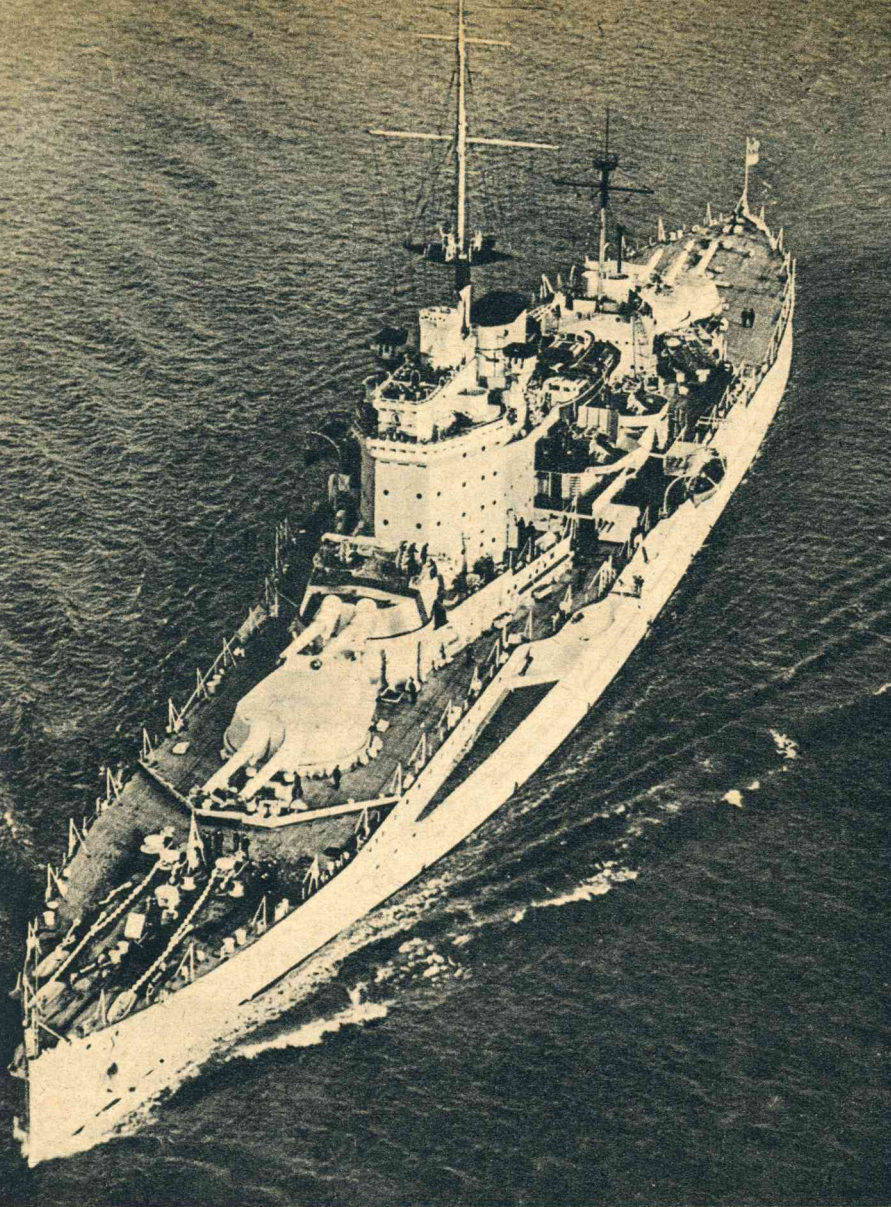
Het doel van den oorlog voor Duitschland is: Duitschland en geheel Europa moeten bevrijd worden van de voortdurende overweldiging en bedreiging, welke voortkomen uit het vroegere en huidige Engeland. Aan de oorlogshiters en aan hen, die den oorlog verklaren, moeten thans definitief de wapens uit de hand worden geslagen. Duitschland strijdt voor den opbouw van een nieuw Europa. Want het is in tegenstelling met den heer Chamberlain overtuigd, dat het nieuwe Europa niet kan worden opgebouwd door de oud geworden krachten van een in verval geraakte wereld en niet door zoogenaamde staatslieden, die in hun eigen land niet in staat zijn, de meest eenvoudige vraagstukken op te lossen. Voor den opbouw van het nieuwe Europa komen slechts in aanmerking die volken en krachten, welke door hun houding en door hetgeen zij tot stand hebben gebracht kunnen worden beschouwd als jong en productief. Aan deze jonge naties en systemen hoort de toekomst, de Joodsch-kapitalistische wereld zal de twintigste eeuw niet overleven.

De Poolse ex-president Moscicki is te Freiburg in Zwitserland aangekomen. De president was na zijn vlucht uit Polen in Roemenië geïnterneerd, doch de gezondheid van den 72-jarigen man was niet tegen het barre klimaat bestand. Vandaar, dat men hem heeft toegestaan het land te verlaten.

Rijksprotector Von Neurath heeft een oproep uitgevaardigd tot het Tsjechische volk, waarin hij zegt: Het Tsjechische volk is dank zij het wijze besluit van zijn staatspresident om zich onder de bescherming van het Rijk te stellen, het lot van Polen bespaard gebleven. In rust en vrede kan het zijn werk verrichten en alle voorwaarden zijn aanwezig om het in de toekomst een gelukkig bestaan in het Groot-Duitsche Rijk te verschaffen. Voorwaarde daarvoor is in elk geval, dat het zich zonder bijgedachten in deze machtige gemeenschap voegt. Van het Tsjechische volk moet verwacht worden dat het zich den ernst van den toestand duidelijk is en dat het in eigen belang positieven arbeid moet presteeren. Ik wensch, dat het nieuwe jaar het protectoraat Bohemen en Moravië een ongestoorde, gezonde ontwikkeling moge brengen. De enge lotsgemeenschap, waarin het Tsjechische volk met Duitschland verbonden is, is de beste garantie voor zijn toekomst.

Britsche vliegtuigen, gewapend met torpedo's welke onder aan het toestel bevestigd zijn, op een Engelsch vliegveld.

Een slagschip van de „Queen Elizabeth“-klasse werd op 29 December getorpedeerd door een Duitse duikboot. Volgens de Engelsche admiraliteit was de schade gering en kon het vaartuig op eigen kracht de haven bereiken. Hierboven een schip van dit type n.l. de „Warspite“.

ACCOORD JAPAN-RUSLAND

Tusschen den Japanschen ambassadeur Togo en den volkscommissaris van Buitenlandsche Zaken Molotof zijn overeenkomsten tot stand gekomen in zake het visscherijgeschil en de betaling van den laatsten termijn van den Noord-Mandsjoerischen spoorweg, terwijl een principieel accoord bereikt, werd i.z. de grensregeling in het Verre Oosten.

De vissch-rij-conventie van het voorjaar van 1939 wordt voorloepig verlengd, ten einde te vermijden dat er een verdragslooze toestand voor de Japansche visscherij in de Sovjet-Russische territoriale wateren ontstaat. Tegelijkertijd worden de onderhandelingen voor een accoord op langen termijn voortgezet, en wordt in 't vooruitzicht gesteld, dat zulk een accoord nog voor het einde van 1940 tot stand zal komen.

Men beschouwt beide overeenkomsten als een concessie aan Japan, waartoe Rusland zou zijn overgegaan om zich in het oosten te dekken ten einde in het westen vrijer te kunnen opereeren.

Op talrijke punten van het 100 km. lange front op de Karelische landengte houdt de zware druk der Russische troepen aan. Onafgebroken vallen de granaten op het achterland neer. Gelijktijdig concentreren de bevelhebbers van het roode leger steeds meer soldaten voor het voorgenomen offensief, speciaal langs den grooten weg, die van Leningrad naar Viborg loopt.

Zondag 31 December

Sedert den vroegen morgen van Oudejaarsdag wordt de strijd in Finland met verdubbelde kracht gevoerd: Wat verwacht werd, is geschied: onder opperbevel van den nieuwen commandant der Russische strijdkrachten aan de Finsche grenzen, generaal Stern, hebben de Sovjet-troepen in de Karelische landengte een aanvang gemaakt met een offensief, waaraan circa tweehonderdduizend man deelnemen.

Tot Zondagavond zijn de Finnen, die aan de

Mannerheim-linie 115.000 man hebben staan, geen duimbreed geweken.

In militair opzicht hebben de Finnen het oude jaar besloten met een aanzienlijke overwinning — hun grootste in dezen oorlog — te Kiantajärvi in het Suomussalmi-gebied (de wespentaille), waarbij een geheele Russische divisie van ongeveer 15.000 man in de pan is gehakt. In het hoge noorden marcheerden de Finnen op in de richting van Petsamo.

Maandag

1 Januari

In den ochtend van Nieuwjaar zijn twee Duitse bommenwerpers boven de Shetland-eilanden verschenen en hebben daar bommen geworpen. Zij werden, volgens het Britsche ministerie van Luchtvaart, door zwaar luchtafweervuur en door jagers verdreven.

Aan de Mannerheim-linie wordt het groote offensief der Russen voortgezet met verwoede aanvallen en hevig artillerievuur.

Men meent te weten, dat de Italiaansche gezant te Moskou door de Italiaansche

regering is teruggeroepen, wellicht in verband met de omstandigheid, dat korten tijd geleden de

Een van de gevaarlijkste baantjes aan het westelijk front is het eten halen, omdat de keuken tamelijk ver, soms zelfs eenige kilometers van de voorposten verwijderd is. Duitse soldaten op weg met hun maaltijd.

Op Nieuwjaarsdag kwam de „St. Louis“ na zeven maanden te zijn weg geweest in de haven van Hamburg aan. De „St. Louis“ bij den aanvang van zijn avontuurlijke reis in New York.

Russische gezant uit Rome vertrok vóór hij nog zijn geloofsbrieven had gepresenteerd.

Het 16.700 ton metende Duitse motorschip „St. Louis“ is door de Britsche blokkade geslipt en behouden te Hamburg aangekomen, daarentegen werd het Duitse stoomschip Bahia Blanca (8558) door een Britschen kruiser buitgemaakt. De „Tacoma“, het Duitse vrachtschip, dat bij den ondergang van het Duitse vestzakslagschip „Admiral Graf Spee“ een deel van de bemanning aan boord nam, is door de regeering van Uruguay als marine-hulpvaartuig beschouwd en na verloop van een termijn van 24 uur, tijdens welke den kapitein de gelegenheid gegeven werd, de haven te verlaten, geïnterneerd.

Vanavond heeft koning George van Engeland in een Privy Council een proclamatie ondertekend op grond waarvan bijna 2 miljoen man, nl. allen die heden 19 jaar, doch nog geen 28 jaar waren, dienstplichtig worden. Het Britsche leger zal zodoende in den loop van het jaar een sterkte bereiken van 2½ miljoen man.

FRANCO BETUIGT SYMPATHIE

MET VREDESPOGINGEN VAN PAUS

EN ITALIAANSCHEN KONING

In een rede, die Franco op Nieuwjaarsdag hield, zei hij o.a. het volgende:

Het is voor niemand een geheim, dat manoeuvres op den Balkan gaande zijn om ook daar landen, die den vrede wenschen te behouden, in den oorlog te betrekken.

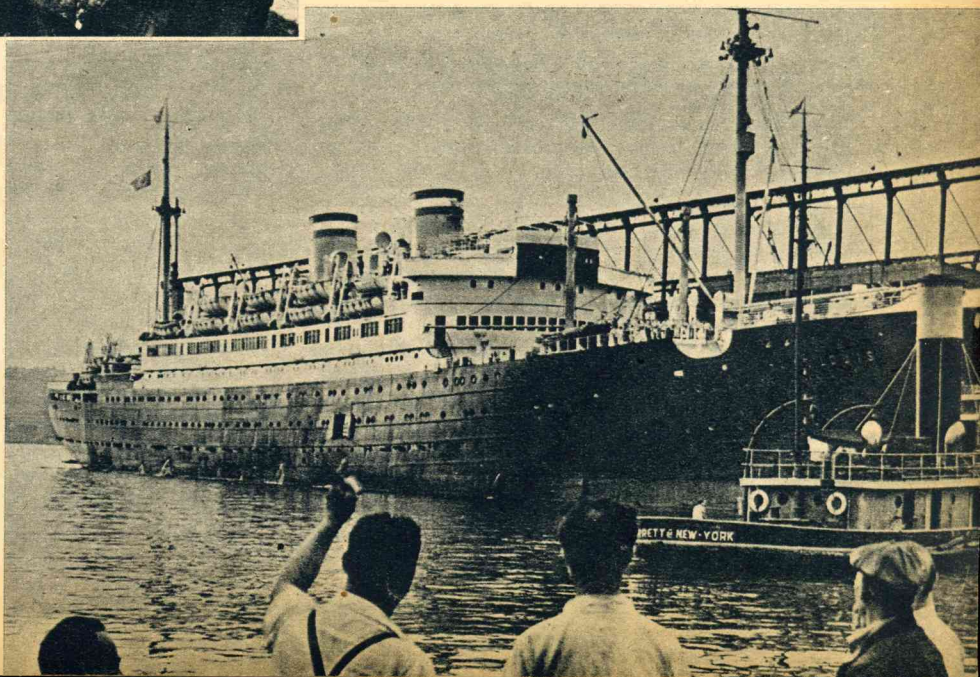
Wat ook het resultaat van den strijd zal zijn, het zal een catastrofe zijn. Wanneer eenmaal de dijken van de discipline gebroken zijn en men zal oogsten wat gedurende zoo vele jaren van demagogie is gezaaid, dan zullen vele volken het lijden kennen, dat Spanje heeft doorgemaakt. Ons volk heeft drie jaar gestreden om de volken van Europa te redden, en het vereenigt thans zijn stem met die van 't hoofd der Kerk en met die van het imperiale Italië, alsmede van zoovele andere mogendheden, die een einde willen maken aan het conflict, dat aan het Aziatisch barbarisme de poort naar het westen opent.

Dinsdag 2 Januari

Boven de Noordzee, in de nabijheid van de Duitse kust, is een gevecht geleverd tusschen drie Britsche en twaalf Duitse vliegtuigen. Volgens de Duitse lezing zijn alle drie Engelsche machines neergehaald, zonder eenig verlies aan Duitse zijde, volgens de Britsche lezing is één Duitse vliegtuig zeker en zijn twee waarschijnlijk vernield, terwijl de eigen verliezen worden opgegeven als 1 verloren, 1 vermist, het derde vliegtuig is teruggekeerd.

Op de Karelische landengte is de strijd ten gevolge van den hevigen sneeuwval en de felle koude vrijwel tot stilstand gekomen. Zelfs de artillerie, die gisterochtend vroeg nog buitengewoon intens vuurde, zwijgt. Slechts licht geschut komt af en toe in actie. Het zicht is door de sneeuw vrijwel nihil.

Ook in het hoge noorden blijven om dezelfde reden krijgsoperaties achterwege. Een groot deel van den dag was dit eveneens aan het Salla-front het geval, maar laat in den avond kwam uit Helsinki het bericht, dat een groote slag te Salla, bij Finlands oostgrens, woedt.

Het afschieten van een Engelsch scheepskanon eenige fracties van seconden achter elkaar genomen. Op de bovenste foto ziet men het projectiel, terwijl op de beide andere duidelijk de rimpels in het water te onderscheiden zijn, die veroorzaakt zijn door de trilling van het schip na het schot.

Woensdag 3 Januari

NIEUWJAARSREDE VAN

DEN MINISTER-PRESIDENT

De minister-president, jhr. mr. D. J. de Geer, heeft vanmiddag ter gelegenheid van de jaarswisseling de volgende rede voor de radio gehouden:

Waarde luisteraars in Nederland en in de overzeesche gebiedsdeelen,

Laat mij beginnen met u namens de regeering veel goeds toe te wenschen in het nieuwe jaar.

Zoowel voor uw persoon als voor uw gezin en werk. En zoowel in stoffelijk als in geestelijk opzicht. Bovenal in het laatste. Want zonder geestelijken horizon brengt stoffelijk welvaren geen blijvende bevrediging.

De jaarswisseling bestormt ons ditmaal meer dan ooit met vragen, waarop wij gaarne een antwoord zouden hebben, doch het niet ontvangen. Zal de duisternis, die over de wereld gevallen is, zich verdichten en straks ondraaglijk worden? Wij rekenen

met de mogelijkheid daarvan. Maar tegelijk klemmen wij ons vast aan ieder symptoom, dat van betere dingen spreekt en houden brandende de hoop op een nabijzijnde redding.

Wij weten, dat vele miljoenen in alle landen hunkeren naar het oogenblik, waarop de naties, die God in deze wereld te zamen gebracht heeft en die nu in bitteren strijd gewikkeld zijn, elkaar weer zullen begrijpen en vertrouwen.

Zij allen strijden voor een betere toekomst en verwachten die van een voorspoedige oorlogvoering. Gezien de lessen der ervaring, moet gevreesd worden, dat die verwachting niet in vervulling zal gaan. De oorlog is een zichzelf voorttelend kwaad. Hij laat ruïnes achter, ook in de gezindheid der menschen, die geen vruchtbaren bodem vormen voor het opbloeien van een waarachtigen vrede. Een vrede als alle belligerenten oprechtelijk en vurig nastreven kan niet een kind zijn van den oorlog, maar slechts de vrucht van goeden wil en begrijpend overleg.

Laat ons hopen, dat, voordat het te laat is, dit zal worden ingezien.

Wanneer de volken, die thans in oorlog zijn, morgen zouden aankondigen: wij hebben elkander nu eenigen tijd goed in de oogen gezien, vol haat en vijandschap, maar toch ook met het sluimerend besef van één te zijn in het verlangen naar een welvarend en vreedzaam Europa, een Europa, dat van de groote mogelijkheden, die God ons in dezen tijd biedt, gebruik wil maken tot verbetering van de levensvoorwaarden van allen; laat ons nu, voordat iets onherstelbaars gebeurd is, ons aan de conferentietafel zetten met het vaste besluit dat wij elkaar moeten vinden — dan zou een zucht van verlichting over de geheele wereld opgaan, dan zouden de dooden, die reeds te betreuren zijn, niet te vergeefs zijn gevallen, en dan zou er een veel grootere kans bestaan op een duurzamen vrede dan wanneer straks een zieltogende overwinnaar, bloedend uit duizend wonden, zijn zoogenaamden „vrede” aan den overwonnen oplegt.

Als het intredende jaar ons binnenkort dat oogenblik van bevrijding brengt, dan zal 1940 het begin kunnen worden van een vernieuwd Europa.

Wat in het tegenovergestelde geval zou gebeuren, kan ons niet anders dan met zeer sombere gedachten vervullen.

Stel u voor twee sterke worstelaars, die op een smal pad aan den rand van een afgrond elkaar omklemd houden, in de volstrekte verzekerdheid bij elk van beiden, dat het gelukken zal den ander naar beneden te werpen. Voor den objectieven toeschouwer staat het vast, niet alleen, dat elk van beiden 50 procent kans loopt zich te vergissen, maar ook dat de grootste van alle kansen is, dat beiden zich vergissen en gemeenschappelijk het lot zullen ondergaan, hetwelk de één aan den ander had toegedacht.

Aldus zie ik het beeld van wat dreigt, indien de huidige oorlog met de thans beschikbare vernielingsmiddelen tot het bittere einde wordt doorgezet.

Het is daarom verheugend, dat verschillende stemmen, zoowel uit Europa als uit Amerika, opgaan die tot bezinning roepen. Wij mogen onderstellen, dat die stemmen ook in de belligerente landen niet zonder weerklink blijven, al moet men daár, om een indruk van zwakte te vermijden, zich ervoor hoeden hiervan ontijdig te doen blijken. Ook in die landen moet wel het besef levendig zijn, dat het beter is, onder erkenning van de wederzijds sinds 1918 begane fouten, de handen ineen te slaan, dan een algemeene uitputting en verarming te riskeeren, die ons werelddeel tot een speelbal zouden maken van duistere machten, welke de beschaving van geen enkel land onaangetaast zouden laten.

Wat ons land aangaat, wij mogen met dankbaarheid gedenken, dat 't tot dusver voor de oorlogsramp bewaard is gebleven en dat het van de omringende belligerente mogendheden de verzekering heeft ontvangen, dat ook verder onze neutraliteit zal worden ontzien, indien wij haar zelf zullen handhaven. Dat omtrent dit laatste alle twijfel uitgesloten is, daarvoor staat de onwrikbare wil van regeering en volk borg.

Zwaar drukken niettemin ook op ons de gevolgen van den oorlog. Er wordt stoffelijk geleden en geestelijk door velen een harde strijd doorgemaakt. Een vriendelijken groet moge ik hier brengen aan onze gemobiliseerden en hun gezinnen. Het offer, dat zij brengen, kan ons helpen, de zooveel lichtere lasten, die ons vaak zoo moeilijk te dragen schijnen, met blijmoedigheid te aanvaarden.

De algemeene houding, die aan ons neutrale volk te midden van de heerschende onzekerheden past, is in twee woorden samen te vatten: waakzaamheid en vertrouwen.

Wij moeten, zoowel economisch als politiek, van dag tot dag op alle eventualiteiten voorbereid zijn, maar tegelijk 'n kalmen en opgewekten geest bewaren. Een tegenstelling bestaat hiertusschen niet. Dezelfde Schrift, die ons maant: wie uwer kan met bezorgd te zijn één el tot zijn lengte toedoen? leert ons óók, „Voorzichtiglijk te wandelen, niet als onwijken, maar als wijzen, den tijd uitkoopende, dewijl de dagen boos zijn”. Wij willen paraat en rustig. Zorgend en niet bezorgd. Als in Josef's dagen het koren opleggend voor den kwaden dag, maar tegelijk gehoorzaamend het woord: „Zijt niet bezorgd voor den dag van morgen.” Onze weernacht stevigend, maar in het diepe besef, dat niet aan „de paarden en wagenen” — ook niet in hun modernen vorm — het laatste woord is. De bedrijvigheid van een Martha willen wij paren aan de stille overgave van een Maria.

Deze paraatheid en gemoedsrust zijn zoo weinig antipoden, dat zij integendeel elkander stutten. De ervaring immers leert, dat wie in bange uren tot de zwaarste taak geroepen is, het gemakkelijkst zijn evenwicht pleegt te bewaren. Indien een schip in nood is, zijn het niet de kapitein en het scheepsvolk — gespannen op het reddingswerk — die het meest vatbaar zijn voor een paniekstemming.

In den nood van deze dagen hebben wij allen een taak van redding. In kleinen of in grooten kring. Tegenover eigen omgeving of tegenover het volksgemeen. Wie zich het ijverigst daaraan wijdt, zal het minst gevaar loopen zijn kalnte te verliezen.

Ik wensch u allen toe, den zegen hiervan te ervaren. De beste weg daartoe is, u te stellen onder de hoede van onzen Hemelschen Vader. Die op wondere wijze beproevingen tot zegeningen maakt en Die — hetzij 't dan oorlog is of vrede — ook in dit jaar bereid is ons te schenken Zijn vrede, die, naar het Paulinische woord, alle verstand te boven gaat.

Ook president Roosevelt hield een rede, waarin hij o.a. zei:

De sociale en economische omstandigheden, die in het buitenland verkeerd geleid zijn, tot dat zij uitliepen op revolutie en dictatuur, zijn dezelfde als die, waarmede wij hier worstelen om ze vreedzaam in het binnenland te regelen. De dictaturen en de filosofie van het geweld hebben in bijna ieder geval haar oorsprong gevonden in de noodzakelijkheid van drastisch optreden ter verbetering van binnenland-sche toestanden, waar het democratische optreden om de een of andere reden in gebreke bleef te beantwoorden aan moderne behoeften en eischen.

De overweldigende meerderheid van mijn medeburgers laat niet in het minst de hoop en de verwachting varen, dat de Vereenigde Staten niet zullen worden verwikkeld in militaire deelneming aan den oorlog. Er is echter een groot verschil tusschen „het land buiten den oorlog houden” en zeggen, dat deze oorlog ons niet aangaat. Wij behoeven niet met andere landen ten oorlog te trekken, maar wij kunnen wel met andere landen er naar streven een soort van vrede aan te moedigen, welke de lasten van de wereld verlicht.

Van het front in Finland wordt gemeld, dat bij Salla hevige gevechten plaats vinden. De uitslag van den strijd daar ter plaatse is nog niet bekend. In Engeland en Frankrijk wordt de drang steeds sterker om Finland materiele hulp te verleenen. Men vraagt zich af, hoe de houding van Duitschland in dit

In den winter is het toch al harde soldatenleven vol ontberingen. — De boompjes zijn mooi berijpt, maar de poel's, die hier in hinderlaag liggen, hebben daar geen oog voor.

Bij een aanval van de Finnen op een Russisch transport sloeg één der wagens om en de kutch rolde in de sneeuw.

geval zal zijn, behalve dat de Duitschers bondgenooten der Russen zijn, heeft Duitschland geen belang bij een langen oorlog in Finland, omdat de Russen dan immers grondstoffen noodig zullen hebben, die anders naar Duitschland uitgevoerd kunnen worden. Intusschen wordt van Duitse zijde tegengesproken, dat Duitschland Rusland of zelfs Finland (wat ook bewerd werd) hulp in een of anderen vorm zou hebben gezonden.

Donderdag 4 Januari

Volgens een Finsch bericht heeft een Italiaansch vliegtuig, bestuurd door een Italiaanschen vrijwilliger, bommen uitgeworpen boven het Estlandsche eiland Oesel, dat de Russen zouden gebruiken als basis voor hun luchtaanvallen op de westkust van Finland. Het Italiaansche toestel voerde een eskader Finsche vliegtuigen aan en eenige branden zouden het gevolg geweest zijn van dezen luchtraid. Intusschen wordt dit bericht van Estlandsche zijde ten stelligste ontkend.

MAATREGELN DER OORLOGVOERENDEN

Om de krachtigste leiding van de Duitse oorlogseconomie te bereiken, heeft generaal-veldmaarschalk Göring besloten, een verdere unificatie in de leiding van de economische politiek tot stand te brengen. Göring neemt de leiding van de oorlogseconomie geheel in handen en wordt hoogste oorlogseconomische instantie.

De nieuwe maatregelen zullen van tweeërlei aard zijn. ten eerste zullen industrie, handel en nijverheid, in nog sterker mate dan tot nu toe het geval was, aan overheidscontrole worden onderworpen. Daarnaast echter zullen nieuwe offers in den vorm van directe en indirecte belastingen en voorts een uniformering van den levensstandaard, op lager peil dan tot heden, worden opgelegd.

Tevens zal een soort „oorlogsraad” ingesteld worden onder voorzitterschap van Göring.

Het Britsche ministerie voor scheepvaart heeft een mededeeling uitgegeven, waarin gezegd wordt:

„Op 4 Januari heeft sir John Gilnour, de minister voor de scheepvaart, den vertegenwoordigers van de Kamer voor Scheepvaart en de vereeniging van reeders in Liverpool, betrokken bij geregelde passagiers- en vrachtlijnen, er van in kennis gesteld, dat hij besloten heeft spoedig 'n politiek van vordering toe te passen op alle schepen, die ingeschreven zijn in Engelsche en koloniale registers en die op de groote vaart dienst doen, en wel van den dag, waarop zij voor het eerst lossen in het Vereenigd Koninkrijk, nadat het plan in werking zal zijn getreden. Het plan zal niet uitgebreid worden tot schepen, ingeschreven in registers van de dominions, Indië of Birma. Besloten is, dat het plan op 1 Februari a.s. in werking zal treden; de data voor schepen, die op andere dan Engelsche havens varen, zullen nog vastgesteld worden.”

In Engeland zal de zomertijd reeds in Februari ingaan, zoodat employé's en arbeiders 's avonds bij licht huiswaarts kunnen gaan.

In ons land wordt de „Statendam”, op één na het grootste schip van de Nederlandsche koopvaardijvloot (28000 ton), opgelegd, omdat de exploitatie te gevaarlijk en niet loonend geacht wordt.

Vrijdag 5 Januari

Men spreekt nog steeds van geweldige troepenconcentraties der Russen, die op een geweldig offensief zouden wijzen, hoewel dat volgens anderen reeds in de sneeuw zou zijn „vastgelopen”. Anderzijds wordt van de gevechten bij Salla bericht, dat de Finnen hier weer een groote overwinning hebben behaald en er in slaagden de stad te veroveren. Ook hier zou een Russische divisie verloren gegaan zijn, evenals bij Suomussalmi.

Intusschen doen allerlei tegenstrijdige berichten in de wereldpers de ronde over de hulp aan Finland door Frankrijk, Engeland en de Scandinavische landen en de wijze waarop Duitschland ten aanzien van deze kwestie zal reageren. In Italië, dat zeer duidelijk aan den Finschen kant staat, zou men zeer ongaarne zien, dat Frankrijk en Engeland gingen helpen, want men is van meening, dat deze landen dit niet zouden doen om het communisme te bestrijden, maar om Rusland en door Rusland Duitschland te treffen en aldus „van de Mannerheimlinie een voorpost te maken van de Maginotlinie.”

Ook geeft men in Italië zijn afkenning te kennen over de vorming van het expeditieleger, dat generaal Weygand in Syrië zou hebben gevormd, hetgeen er op zou wijzen, dat Frankrijk en Engeland van plan zijn, aan den oostkant van de Middellandse Zee één of andere actie te beginnen.

In Engeland trad de minister van oorlog, Hore Belisha af, en hij werd vervangen door Oliver Stanley, tevens werd de minister van voorlichting, lord Macmillan, opgevolgd door sir John Reith. In België trad het kabinet Pierlot af, doch het kwam denzelfden dag, vrijwel ongewijzigd doch iets kleiner, terug.

KONING CAROL NAAR BESSARABIË

Koning Carol is hedenochtend te Kijinef, de hoofdstad van Bessarabië, aangekomen en heeft zich vervolgens per speciaal trein naar de grens begeven om de belangrijke militaire troepenafdeelingen te inspecteren, die daar sinds de laatste maanden gelegerd zijn. In diplomatieke kringen wordt dit bezoek als het bewijs beschouwd, dat Roemenië vastbesloten is, indien noodig, elken duimbreeds grond van zijn gebied te verdedigen.

Zaterdag 6 Januari

NEDERLAND ZAL ZICH VERDEDIGEN

De regeringspersdienst meldt:

Sedert eenigen tijd worden in buitenlandsche persorganen tendentieuze berichten omtrent Nederland verspreid, in dier voege dat twijfel wordt gewekt aan Nederlands vastbeslotenheid om zich met alle krachten, waarover het land beschikt, tegen elken buitenlandschen aanval te verweren. Naar aanleiding hiervan zij nogmaals verklaard, ter voorkoming van alle misrekening en ter wegneming van verder misverstand, dat over Nederlands onaantastbaarheid niet te onderhandelen valt en dat elke aanrander van het Nederlandsch grondgebied den meest hardnekkigen weerstand onzer wapenen zal ontmoeten, van welke zijde de aanval ook moge komen.

De verklaring werd gegeven naar aanleiding van publicaties in Amerikaanse en Belgische bladen; hoe-

Vele malen hebben Engelsche vliegtuigen reeds getracht de meest vooruitgeschoven punt van Duitschland in de Noordzee, het eiland Helgoland, aan te vallen. Een deel van het eiland met de haven.

Hore Belisha, de afgetreden minister van oorlog, met zijn opvolger, Oliver Stanley, vroeger minister van Handel.

wel hieraan in ons land weinig aandacht geschonken werd, achtte onze regering het gewenscht nogmaals den nadruk te leggen op het overigens welbekende standpunt.

Tusschen den Italiaanschen minister van buitenlandse zaken, Ciano, en zijn Hongaarschen collega, Csaky, vinden te Venetië besprekingen plaats, waarin waarschijnlijk wordt vastgesteld welke houding Hongarije en Italië, wellicht in samenwerking met Joego-Slavië en Roemenië, ten opzichte van de politieke ontwikkeling in de toekomst zullen innemen.

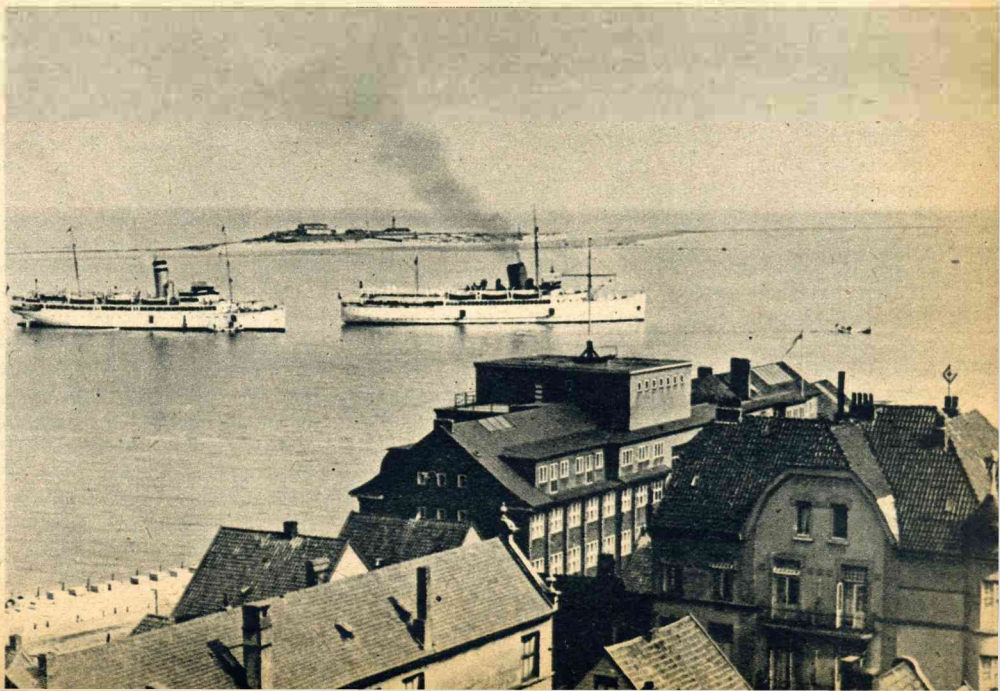
De cijfers van de volksstemming in de Alto Adige zijn heden officieel bekend gemaakt: van de 261.000 Duitschers hebben ruim 180.000 te kennen gegeven, dat zij Tirol willen verlaten om naar Duitschland te verhuizen.

Radio-Moskou deed om 8 uur 55 hedenavond het bericht, dat Hore Belisha was afgetreden, vergezeld gaan van de mededeeling, dat zijn aftreden ten deele toe te schrijven is aan het feit, dat hij zich heeft verzet tegen 't zenden van Britsche wapens om Finland te helpen. Algemeen wordt echter aangenomen, dat het aftreden van Hore Belisha het gevolg is geweest van een conflict met de hooge militaire autoriteiten.

Zondag 7 Januari

Terwijl schaatsenrijdend Nederland 's morgens vol moed de ijzers onderbond om enkele uren daarna van het ijs weggeregend te worden, krijgt men uit Finland het bericht, dat de koude de operaties aldaar bijna geheel tot stilstand heeft gebracht.

Toch werd vandaag bij Suomussalmi opnieuw gevochten. De Finsche wereldkampioen schaatsenrijder Birger Vasenius is in de afgelopen week gesneuveld, terwijl de wereld-recordhouder Nikkanen ernstig gewond werd.

De dag begon zooals alle andere dagen in het leven van Bastide Pascal: met een te hard gekookt ei, het ochtendblad en een zwartgallige stemming. Letterlijk niets voorspelde het groote avontuur van dien dag. Het zonnetje scheen, zooals het altijd scheen als het niet regende of mistte; het rookvleesch en de koek op de ontbijttafel waren óók vanmorgen weer even uitgedroogd als de lange schrale dame, die ze pleegde te serveeren en de pensiongasten keken niets opgewekter en waren niet vriendelijker voor meneer Bastide dan andere dagen, als ze zich met een brommerig „morgen” om de tafel schaarden. Neen, letterlijk niets voorspelde, dat dit dé groote dag zou worden in het vlakke leventje van Bastide Pascal.

Twintig jaren achtereen was Bastide aan die dagelijksche dingen des levens gewend. Ze kwamen en gingen met de eentonige regelmaat van een zorgvuldig afgestelde machine en Bastide ging mee, dag in, dag uit, zonder eenige ambitie of geestdrift — 's morgens uitkijkend naar den avond en 's avonds wachtend op den nieuwen dag, die gelijk zou zijn aan den vorigen. En zooals hij twintig jaar achtereen had gedaan, behalve op de Zondagen en gedurende een korte vacantie in den zomer, stond hij ook vanmorgen weer met zijn ochtendblad en zijn twaalfuurtje onder den arm van tafel op, bromde een onverstaanbaren groet en verliet het pension van de benepen levens om zich naar de Rue de Grevelle te begeven.

Er was een tijd geweest, maar lang geleden, dat Bastide dien weg was gegaan met vluggen stap, strakke schouders en een vurig oog. Toen was hij nog een ambitieus jongmensch, met een vertrouwenspositie en een hoofd vol droomen en enthousiaste idealen. Maar met het verstrijken der jaren was alles anders geworden. Alleen de vertrouwenspositie was gebleven en daarin lag nu juist het fiasco van zijn leven.

Als Bastide den „struggle for life” had moeten strijden met een hongerige maag en stukgelopen schoenen, zou hij een goede kans hebben gemaakt het leven de baas te worden en er zich zoo hoog boven te verheffen dat hij er de essence uit kon puren. Maar hij had nooit hoeven vechten voor een boterham: het leven was hem zóó gemakkelijk gemaakt, dat zijn ambities en strijd lust langzaam maar zeker waren gedood en het leven en de sleur hem de baas geworden waren. Hij werd geleefd en blind den weg volgend van den minsten weerstand, liep hij na twintig jaren den tredmolen van zijn bestaan met precies zooveel enthousiasme als een huisjesslak de Longchampsreunen.

Midden in de Rue de Grevelle bevond zich het wisselkantoor van meneer Bernard. Het was maar een kleine ruimte, met een getraliede etalagekast, waarin meneer Bernard elken morgen eigenhandig de gouden en zilveren vreemde munten uitstalde, die de kijkers moesten lokken en die hij 's avonds eigenhandig weer in de solide brandkast sloot. Een portaal gaf toegang tot dezen bescheiden tempel van den Mammon en aan het eind van dat portaal bevond zich een deur met een loket. En daarachter staarde Bastide nu al twintig jaar lang en den heelen dag in zijn eentje op een klein stukje van de Rue de Grevelle en op een uitzichtloze toekomst uit.

Ook hier begon de dag voor Bastide, zooals alle andere dagen in zijn leven: met een knorrige opmerking van meneer Bernard over de onstandvastigheid van de valutamarkt, de onrust in de internationale betrekkingen en de chronische crisis in het bankbedrijf. Al die jaren had Bastide dag in, dag uit dezelfde opmerking aangehoord en dag in, dag uit ook had hij er hetzelfde antwoord voor op zijn lippen gehad: een bescheiden „zeker, meneer,” en een instemmend hoofdknikje. Dan deponeerde hij zijn lunch in de kast, bestudeerde de laatste valutakoersen van de New-Yorksche beurs en herleidde ze tot Fransche francs. Intusschen las meneer Bernard de kopjes van zijn ochtendblad en ongeveer op hetzelfde tijdstip, dat hij aldus oppervlakkig had kennis genomen van het voornaamste nieuws en zijn hoed greep om zich naar de beurs te begeven, was Bastide gereed met zijn ingewikkelde rekensommetjes en plaatste hij zich achter het loket om op cliënten te wachten.

Driehonderd dagen in het jaar begon Bastide zijn werkdag op dezelfde wijze. En elke dag was gelijk verlopen aan den vorigen. Bij zeldzame gelegenheden, als hij den moed vond het failliet van zijn idealen onder het oog te zien, kon hij soms plotseling

DE GLORIEDAG VAN MENEER BASTIDE

door Maurice Vauban

naar iets anders verlangen; naar een hevigen schok, die het kleine heelal, waarin hij leefde, krakend uit zijn voegen zou werpen. Als hij weraaloos achter zijn loket zat te wachten op klanten kon hij zich eensklaps de held voelen van een hevig gebeuren, van een misdadige berooving of iets dergelijks en stelde hij zich voor, hoe hij in zoo'n geval handelen zou. Maar veel ruimte kon hij zijn fantasie niet geven, want meneer Bernard had zijn bezit zoodanig beveiligd, dat het practisch geen gevaar liep. Er viel bijna geen mogelijkheid uit te denken, of er was in voorzien. Zelfs phonetisch waren de honderdduizenden van meneer Bernard beschermd. Zou Bastide ooit eens gedreigd worden de kas over te geven, dan hoefde hij slechts op een knop onder zijn voet te drukken en de stalen rolluiken vielen neer, terwijl tegelijk de politie werd gewaarschuwd. En schoten ze hem a bout portant neer, dan werden door de knal van het schot via een hoorapparaat de rolluiken eveneens neergelaten en de deur gesloten en zat de misdadiger óók in de val.

Dezen morgen zou de hopeloos verheide aardbeving in het leven van Bastide Pascal zich echter niet langer laten wachten. Een kwartier je nadat meneer Bernard vertrokken was, stopte er een auto in de nabijheid van het wisselkantoor. Bastide, reeds lang gereed met zijn dagelijksche rekensommetjes, tuurde door het loketje naar de straat. De chauffeur van den auto stapte uit, opende zijn gereedschapskist en begon met een paar sleutels aan iets onder den auto te morrelen, waarbij hij zich languit op zijn rug legde.

Bastide schonk aan het malheur allang geen aandacht meer, toen plotseling de voordeur openzwaaide. Het volgende oogenblik verscheen er een jongedame voor het loket, uitbundig mooi en liefstallig, en met een glimlach, die Bastide plotseling warm maakte voor het Groote Avontuur.

„Kunt u misschien ook een biljet van tien pond voor me wisselen?” zong ze vriendelijk in zijn oor.

Bastide had zich slechts één oogenblik van zijn stuk laten brengen door die hartveroverende verschijning. Toen dacht hij aan zijn vier kruisjes, zijn bescheiden salaris en aan zijn uitzichtloze toekomst.

„Zeker, dame,” zei hij beleefd. „Hoe wenscht u het gewisseld te hebben?”

„Biljetten van vijftig en honderd francs alstublieft.”

„Om u te dienen,” antwoordde Bastide, terwijl hij het Engelsche bankbiljet aannam en het uit gewoonte even beduimde. Zijn gevoelige vingers konden hem niet bedriegen: het bankbiljet was even echt als het zonnestraaltje dat hem bescheen.

„Alstublieft, dame,” schoof hij een aantal bankbiljetten door het loket, „telt u ze maar rustig na.”

„O neen, volstrekt niet noodig hoor; ik heb het al gezien,” glimlachte het mooie meisje.

Zij borg het geld zoo achteloos in haar taschje, dat Bastide een bescheiden waarschuwing niet achterwege meende te mogen laten. „Pas maar op, dat u het niet verliest...”

Een klaterend lachje gaf Bastide het gevoel, dat zij zich vroolijk maakte om zijn vaderlijk vermaan.

„Ik zou het niet graag willen, maar ik heb nog nooit iets verloren,” verzekerde zij, nog altijd lachend. „Dank u wel, meneer...”

Het mooie meisje zweefde het portaal uit en liet haar parfum achter, als een geurige herinnering. Bastide staarde met leegte oogen naar de deur, waarachter zij verdwenen was, maar plotseling werd hij uit zijn verwarde gedachten opgeschrikt door hulpgeroep. Met kracht rukte hij de deur open, stormde het portaal door en vloog de straat op.

Daar was hij getuige van een soort Wild Westtooneeltje. Dertig meter van het kantoor vandaan stond een zacht ronkende auto en in de nabijheid daarvan trachtten twee als heer gekleede sujetten het mooie meisje van haar taschje te berooven. Zij verdedigde haar bezit echter met beide handen en gilde oorscherend om hulp. Bastide wierp een vliegensvluggen blik door de straat. Alleen aan het eind waren een paar menschen te zien. Vóór het kantoor stond nog altijd de kaduke auto en op het

hulpgeroep scheen de chauffeur langzaam aan sta ten te maken, om onder het vehikel vandaan te komen. In Bastide's verschrikte oogen kwam plotseling een zonderlinge blik...

„Halt, schurken!” stormde hij met een vervaarlijk gebrul op de roovers toe.

„Help,” gilde het meisje. „O, meneer, help me...!”

Wanhopig rukte en trok zij aan haar taschje en Bastide rukte ijverig mee. Hij brieschte als een oude leeuw, maar zijn gezicht stond merkwaardig tam en hij gebruikte méér zijn oogen dan zijn krachten, want die vlozen overal. In de straat werden vensters opengeschoven en de noodkreten begonnen zich te vertienvouden. En op dat zelfde oogenblik liet Bastide eensklaps het taschje los en het mooie meisje aan haar belagers over. Hij stormde naar zijn kantoor terug...

„Lafaurd!” gilde het meisje hem achterna.

Maar zonderling genoeg maakte dit verwijt niet den minsten indruk op Bastide; alleen grinnikte hij even. Hij had de deur van het kantoor bereikt, die nog altijd half open stond, maar het volgende oogenblik had hij haar met kracht dichtgetrokken. En terwijl hij met een handige beweging den sleutel in het slot ondraaide, zakten met een rammelend geluid de stalen blinderingen voor de deur en het winkelraam.

Toen gebeurde er iets merkwaardigs. Het mooie meisje staakte even plotseling haar wanhopig verzet als haar hulpgeroep. De roovers sprongen in den ronkenden auto en de belazarde onschuld sprong mee. En terwijl Bastide zoo hard hij kon naar een telefooncel rende in de buurt, verdween de auto met de bandieten én hun slachtoffer met halsbrekende snelheid uit de Rue de Grevelle. Voor het wisselkantoor stond nog altijd de kaduke wagen, maar de chauffeur was nergens te zien...

Vijf minuten later verscheen er een politieauto in de Rue de Grevelle. Er stapten een inspecteur uit en vijf agenten. Bastide stond voor zijn kantoor. Hij had een heldenpose aangenomen en genoot van de bewondering der bureu.

„Natuurlijk was ik op het truceje voorbereid,” verklaarde hij den inspecteur trotsch. „Alles is hier zóó goed verzekerd, dat er maar één manier was, waarop de schurken hun slag konden slaan. Ik moest naar buiten worden gelokt en als ik in de consternatie vergat de deur achter me te sluiten, kreeg een handlanger gelegenheid een flinken greep in de kas te doen. Ik heb die mogelijkheid al twintig jaar voor oogen gehad en toen ik die repareerenden chauffeur plotseling niet meer zag, begreep ik er alles van. Hij is hier veilig opgesloten; hier is de sleutel, inspecteur...”

Toen klopte de inspecteur Bastide op de schouder. „Een kranig stukje werk, meneer Pascal. De bende van de Linkerhand! Nu we er één te pakken hebben, vinden we ook de anderen wel. Wist u dat de banken en de verzekeringmaatschappijen allang een aardig sommetje voor de arrestatie van die roovers hebben uitgelooft...?”

Weinige oogenblikken later was de gladde vogel daarbinnen geknipt en kon Bastide weer bezit nemen van zijn kruk voor het loketje. Maar hij kón niet zitten. Het was de gloriëdag van zijn leven en hij voelde zich twintig jaar jonger. De moede rimpel, die al twintig jaar sleur tusschen zijn oogen had geroefd, was verdwenen, zijn schouders waren achteruit getrokken en hij droeg zijn hoofd opgericht. Hij was nu een welgesteld man. En hij zou...! Hij moest...! Hij wilde...!

Zóó vond meneer Bernard hem 's middags. Hij had er alles al van gehoord. „Gefeliciteerd, Bastide, je bent een fortuinlijk man. En wat ga je nu beginnen...?”

Bastide Pascal, voor het gewichtigste besluit van zijn leven geplaatst, dacht aan zijn veerdig jaren, aan het kale kruintje op zijn hoofd en aan het uitzichtloze loketje, waardoor hij twintig jaar lang een stukje van de Rue de Grevelle en zijn leven had begluurd. Toen trok er een wrang glimlachje om zijn lippen; zijn schouders zakten in en de rimpel verscheen opnieuw tusschen zijn oogen. Opeens besepte hij, dat zijn gloriëdag veel te láát gekomen was. Maar tóch drong een oplevend vleugje geestkracht hem tot een krachtig besluit, tot het geweld van de dáád. Hij zou... hij moest...

„Ik ga zélf een wisselkantoor beginnen, meneer Bernard,” zei hij, „maar dan met een groter loketje en niet zoo donker.” Toen dacht hij aan het pension van de benepen levens, aan zijn te hard gekookt ei, het verdroogde rookvleesch en het zure humeur van zijn hospita. „En ik zoek óók een ander pension, meneer Bernard...” voegde hij er zelfbewust aan toe.

KARL GUSTAV BARON VON MANNERHEIM

door J. Kirchner

„U KENT MIJ, EN IK KEN U”

Indien men heden ten dage de laatste oorlogsberichten uit Finland nagaat, komt altijd weer de naam Mannerheim naar voren. Indien men dan een of ander boek er op naslaat, vindt men behalve den hierboven voluit weergegeven naam, ook nog zijn geboortjaar — 1867 — en dan nog dat hij Russisch generaal en, in 1918, leider der Finsche witte garde was. Deze simpele feiten zijn dus schijnbaar alles wat er van hem te vertellen is.

Andere boeken, die meer speciaal den tijd van 1918 behandelen, geven nog meer feiten, zij beschrijven den opstand der Rooden in Finland en zeggen erbij, dat Mannerheim vrijwel overal tegelijk was en door zijn onverschrokkenheid de overwinning behaalde.

Wie, maar vooral hoe is nu eigenlijk die Mannerheim, die nu als 72-jarige het opperbevel over de Finnen voert, in hun moeilijken strijd tegen de Russen?

Mannerheim stamt uit een oude Finsche familie, die onder de Zweedsche overheersching geadeld werd voor diensten aan den lande bewezen. Hij heeft al vroeg de militaire loopbaan gekozen en aan verscheidene militaire hooge scholen in het buitenland gestudeerd, maar... in opdracht van zijn gouvernement: het Russische! Hij groeide op, terwijl Finland een zoogenaamd zelfstandig groot-hertogdom was, onder Russische vlag. Hij heeft echter altijd geprobeerd zijn land — en hiermede bedoelde hij dan natuurlijk Finland — voort te helpen.

In den grooten oorlog van 1914-1918 streed hij aan Russische zijde tegen de Duitschers. Aangezien hij voor de Duitschers wel eenige sympathie gevoelde, ging het hem niet van harte af. Toen dan ook in Januari 1918 de opstand in Finland begon en hij aan het hoofd der witte garde (die voor het meeren-deel haar opleiding in Duitschland gehad had) de Russen bestreed, deed hij dat met heel wat meer hart. Zijn sympathie voor Duitschland was toch ook weer niet zoo groot, dat hij de Duitsche hulp onder Von der Goltz maar direct aanvaardde. Hij dreigde zelfs met aftreden, doch toen hem het absolute opperbevel werd gegeven, bracht hij zijn taak met zijn ex-vijanden, de Duitschers, samen tot een goed einde.

Een tijd lang was hij regent van Finland. Zoodra een land geen last meer heeft met zijn bureu, lijkt het wel of de partijstrijd moet uitbreken. Ook hier. Men begon al direct tegen Mannerheim te ageeren en zoo werd hij, die zijn geheelen persoon voor het land had ingezet, niet de eerste president. Hij zocht niet naar die plaats, toch heeft het hem zeer veel verdriet gedaan het land en het volk al direct weer in onderlinge oneenigheid verdeeld te zien, terwijl hij toch zoo hard voor de zelfstandigheid, en zooals hij dacht: eenheid, gevochten had.

Toen het land dus eenmaal weer rustig was, heeft hij het verlaten. Hij vestigde zich in Stockholm. In Zweden beviel het hem echter ook niet al te best en hij begon verre reizen te doen. Het was geen wonder, dat hij als uitstekend schutter die gebieden opzocht waar hij kon jagen. Britsch-Indië was o.a. een van zijn „uitspattingen”. Hier was hij de gast van verschillende wereld-beroemde maharadja's, die hem hun geheele organisatie aanboden voor de jacht op olifanten, tijgers, wilde zwijnen en wat er al zoo meer is in de wildernissen.

Jarenlang bleef hij zich voor het meerendeel buitenslands ophouden, hoewel hij af en toe eens in

Veldmaarschalk baron von Mannerheim aan het front.

Finland kwam kijken. Van zijn komst werd weinig bekend. Hij leefde, wat de Finsche kranten betrof, wat zij van hem drukten, naast Finland.

Hoewel een Fin door en door, was hij toch ook weer geen Fin. Hem persoonlijk kennende kan ik dat verklaren. De Fin is een — in het algemeen — kalm mensch, die zich niet veel met het buitenland bemoeit heeft, die niet veel in de groote wereld onder de grooten der grooten gekomen is. Mannerheim was ook kalm, maar was veel buitenslands geweest en had wel veel in de groote wereld verkeer.

Mannerheim droeg een monocle, iets, dat in Finland groot opzien baarde, want monocles kwamen alleen bij Engelsche lords voor of op de spotplaatjes van Punch.

Mannerheim had vroeger bij de Russische aristocraten zijn manieren geleerd en had die door alle verachterijen heen behouden. Om een voorbeeld te geven: Eens in Londen was hij een der gasten op een meer of minder officieel banket, waar men in groot tenue verscheen. Natuurlijk was hij behangen met al zijn ordeteecken, en dat zijn er niet weinig! Een van de jonge, schoone Engelsche debutantes, misschien een jaar of achttien oud, zeide hem, hoe schitterend zij al die sterren en juweelen vond. Zijn antwoord was dat van een man van het oude regime: „The sparkle of my poor badges is nothing compared to the sparkle of your beauty, madam.” („De

sprankeling van mijn armzalige ordeteecken is niets vergeleken bij de sprankeling van uw schoonheid, mevrouw.”) Wie doet hem dat na in deze tijden?

Toch haalde men Mannerheim weer terug, toen men hem noodig had. Om hem te doen vergeten, dat men hem een tijd lang links had laten liggen, werd hem de maarschalksstaf aangeboden, dien hij echter dubbel en dwars verdiend had. Hij werd ook voorzitter van den Verdedigingsraad, iets dat eigenlijk betekende, dat in militair opzicht in Finland niets kon gebeuren, zonder dat Mannerheim het eerst goedkeurde.

De Mannerheimlinie, waar nu zooveel over geschreven wordt, waar nu de Russen al weken lang niet doorheen komen, is wel zijn werk, hoewel de uitvoering ervan aan een Belg werd opgedragen. Hij werd ook niet opperbevelhebber van het leger, dat werd generaal Österman, een van zijn goede vrienden, doch veel jonger.

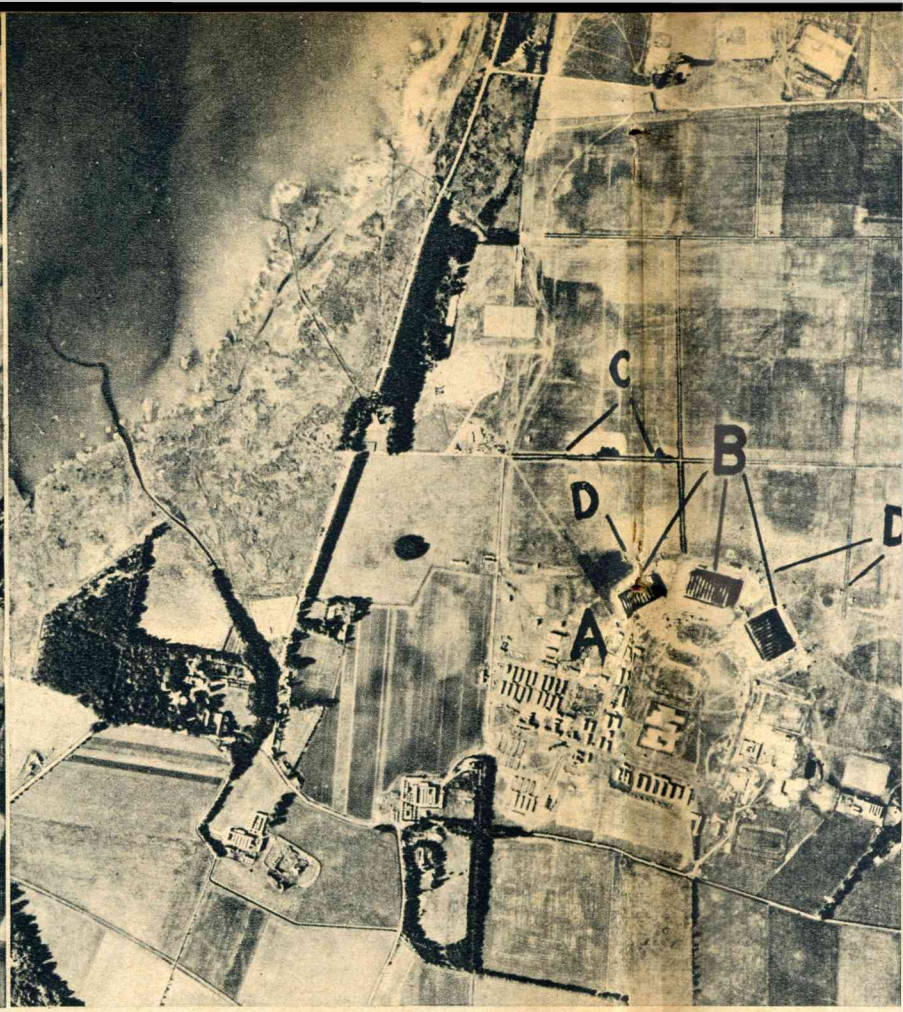
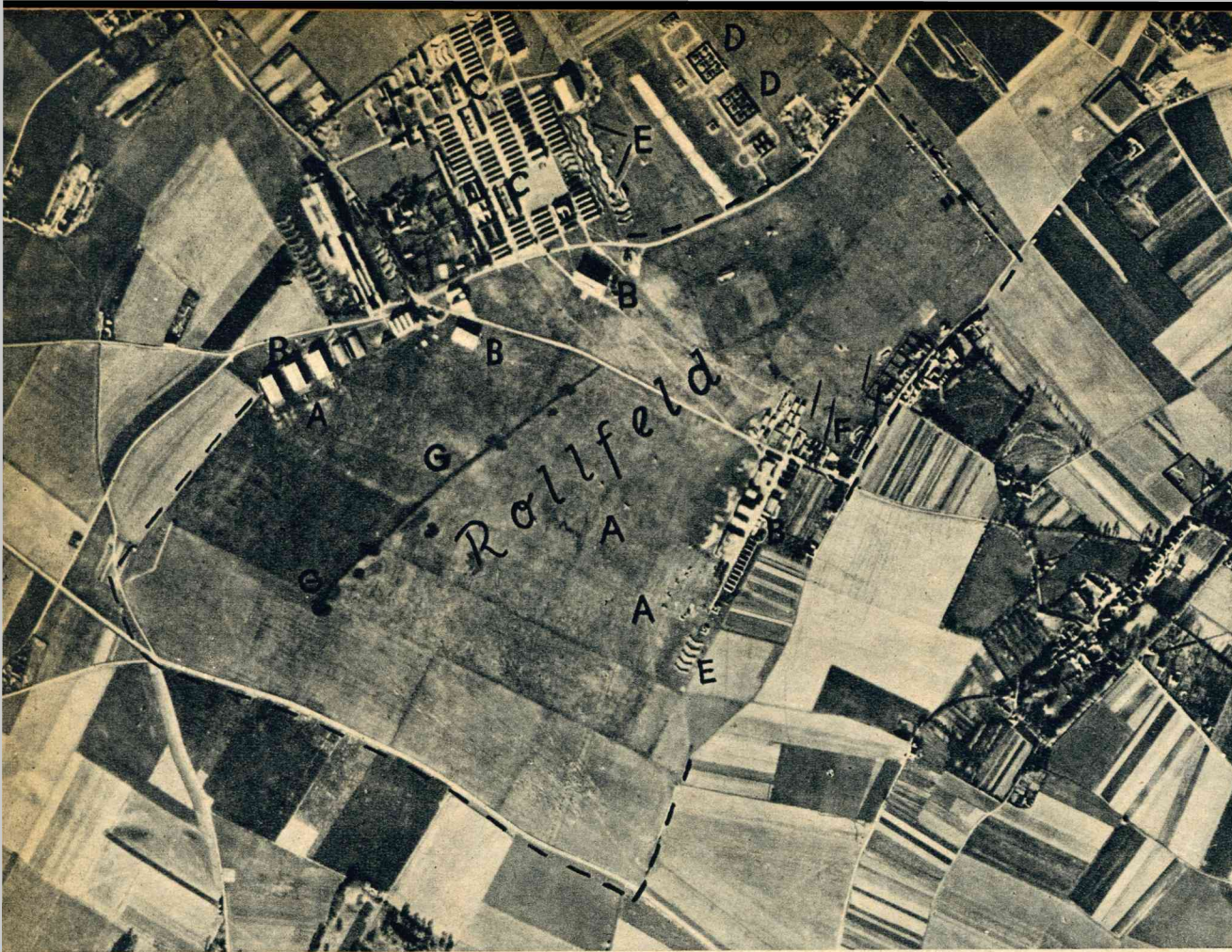
In die laatste jaren heeft Finland veel aan Mannerheim goedgemaakt. Hij werd overal bijgehaald en werd steeds opnieuw gevierd. Het is hem nooit naar het hoofd gestegen, hij was en bleef de eenvoud zelve. Vrijwel iederen dag was hij bij Stockmann — equivalent van den Bijenkorf — in Helsinki te vinden in de coiffeurssalon, waar een aardig meisje hem scheren moest, hem een massage gaf of knipte. Hij werd heel gewoon behandeld, net als ieder ander; en hij sprak met de meisjes over alles waar men nu eenmaal in een kapperszaak over spreekt. Zijn lange gestalte — hij is ongeveer 1.85 m., baarde hem altijd moeite gemakkelijk in de vrij korte Amerikaansche stoelen te gaan zitten. In burger zag men hem den militair wel aan, al zaten zijn pakken nog zoo onberispelijk. De militaire uniform stond hem echter wel zoo goed. Met al zijn 72 jaren heeft hij nog geen grijs haar, staat en loopt hij nog altijd kaarsrecht. Paardrijden deed hij tot voor kort nog iederen dag, al waren de afstanden niet meer wat zij vroeger waren. Men zegt, dat hij in zijn

jonge jaren eens van Moskou naar Peking is geweest, den heelen weg te paard en dat alleen voor een weddenschap; de verhalen hierover loopen echter sterk uiteen.

Toen de relaties met het naburige, machtige Rusland nu in den jongsten tijd weer gevaarlijk begonnen te worden, heeft men in Finland zich herinnerd, dat Mannerheim in 1918 het land bevrijdde van den Rus en Österman heeft met genoegen zijn plaats van opperbevelhebber aan Mannerheim afgestaan, toen de Finsche regeering het noodzakelijk achtte den ervaren ouden man te hulp te roepen.

De Finnen hebben een onwankelbaar vertrouwen in Mannerheim, alles wat hij doet is welgedaan. Ik heb verscheidenen over hem gesproken, burgers zoowel als militairen. Allen zijn het eens, geen mensch denkt er in de verste verte aan om ook maar iets tegen Mannerheim te zeggen. De militairen gehoorzamen hem onvoorwaardelijk, omdat wat zijn hersens uitdenken alleen maar goed kan zijn.

Tot nu toe is dan ook wel bewezen in den ongelijke strijd der Finnen tegen de Russen, dat zijn leiding het kleine leger tot een uitmuntenden gevechtstroep heeft gemaakt en mochten de Finnen door de overmacht onder den voet gelopen worden, dan zal geen mensch kunnen zeggen, dat Mannerheim er schuld aan heeft. Wat er ook gebeure, voor de Finnen zal Mannerheim altijd hun grootste held blijven.

Een gedetailleerde opname van een vliegveld aan de Engelse kust, afkomstig van een Duitse verkenningsvlucht. Het is een foto van Manston, in de buurt van Ramsgate, ten noorden van Dover. De Duitse interpretatie van de met letters aangeduide objecten luidt: A. de eenmotorige jager-vliegtuigen; B. de vliegtuighangars; C. de barakken; D. de omringde munitieopslagplaatsen; E. de bomvrije schuilplaatsen; F. de radiozendstations, kenbaar aan de lange schaduwen der zendmasten, en G. de geverfde camouflage op het aanloop-vliegveld. Van af dit groote militaire vliegveld starten de machines naar Frankrijk.

Het Duitse onderschrift bij deze foto gewaagt van het vliegveld Kinloss in Noord-Schotland een nieuwe vergissing, zeggen de Engelschen. „van Kinross immers kan men n. Schotland ligt.” Te herkennen, zoo vervolgt het Duitse onderschrift, aan de groote karakteristieke opstelling van de vliegtuighangars, welke gecamoufleerd zijn (B). De terre middellijke omgeving eener groote stad.” Hier doet zich het typische feit voor, dat d „niet” over het hoofd ziende, de Duitschers op een andere geographische vergissing will fleerende beschrijving op het vliegveld (C) is bestemd om den tegenstander om den vliegtuigen (D) staat startklaar bij de vlieghaven.”

Luchtverkenning boven Engeland

Wanneer men in de kranten de bijna dagelijks terugkerende berichten leest, dat hier of daar in Engeland, Frankrijk of Duitschland het luchtalarmsignaal de bevolking voor korteren of langeren tijd naar de schuilkelders heeft gedreven, behoeft men niet onmiddellijk te denken aan luchtraids, verricht uit vernielingsoogmerken. Heel vaak, om niet te zeggen meestal, gold het dan, vooral tot nu toe, verkenningstochten boven het gebied van den tegenstander, met het doel, langs fotografischen weg bepaalde objecten nauwkeurig in beeld te brengen, en te speuren naar de ligging of den aanleg van belangrijke militaire bases, verdedigingswerken of economische hulpbronnen.

Van beide zijden berichtte men dan kort daarna „welgeslaagde verkenningstochten”.

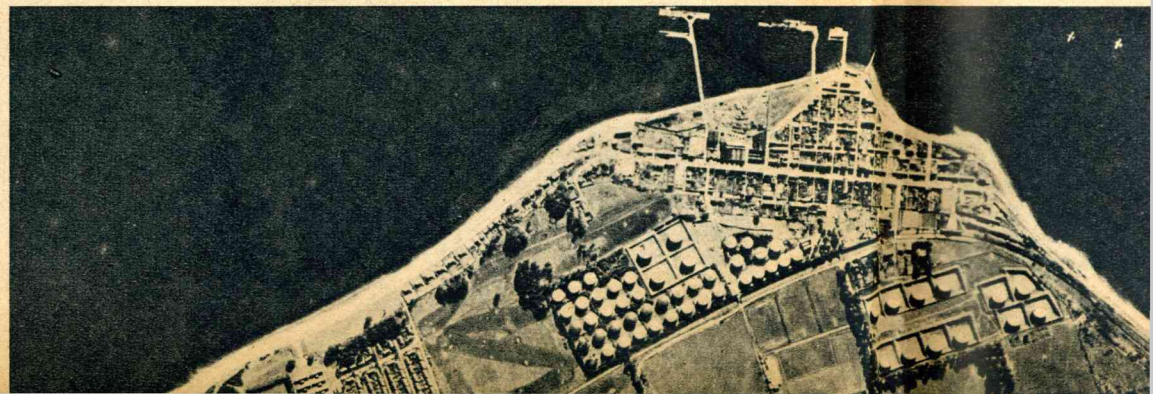
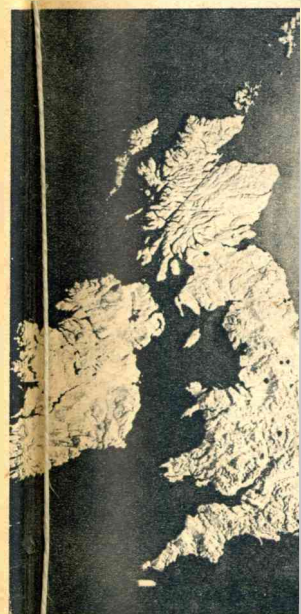
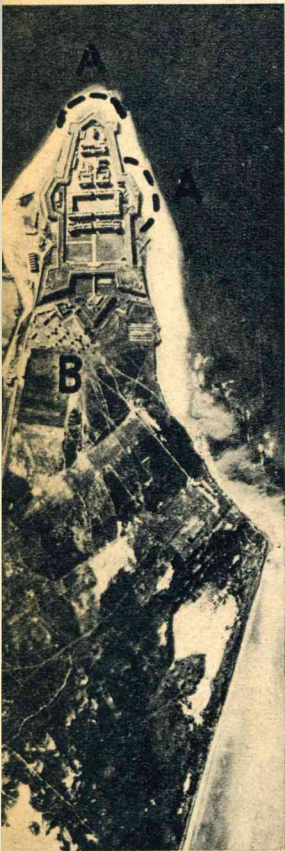
Nu gelukte het ons een dezer dagen de hand te leggen op een serie luchtfoto's, door Duitse legerfotografen gemaakt tijdens hun verkenningstochten boven Engeland. En het eigenaardigste van deze collectie, welke we op deze bladzijden reproduceeren, is wel, dat een der groote Engelse geïllustreerde weekbladen deze serie, reeds eerder in een Duitsch periodiek verschenen, kort geleden heeft overgenomen, en slechts hier en daar heeft voorzien van een opmerking over het niet of niet geheel juiste van de in de Duitse onderschriften vermelde gegevens, zonder deze natuurlijk te rectificeeren, iets, wat de Engelse censor zeker niet zou hebben gedoogd. Typeerend was het ongetwijfeld, dat men bij enkele reproducties wees op de bijzondere scherpte van de opnamen en aldus, met echt Engelse sportiviteit, den tegenstander als het ware complimenteerde met de uitstekende resultaten zijner oorlogsfotografie.

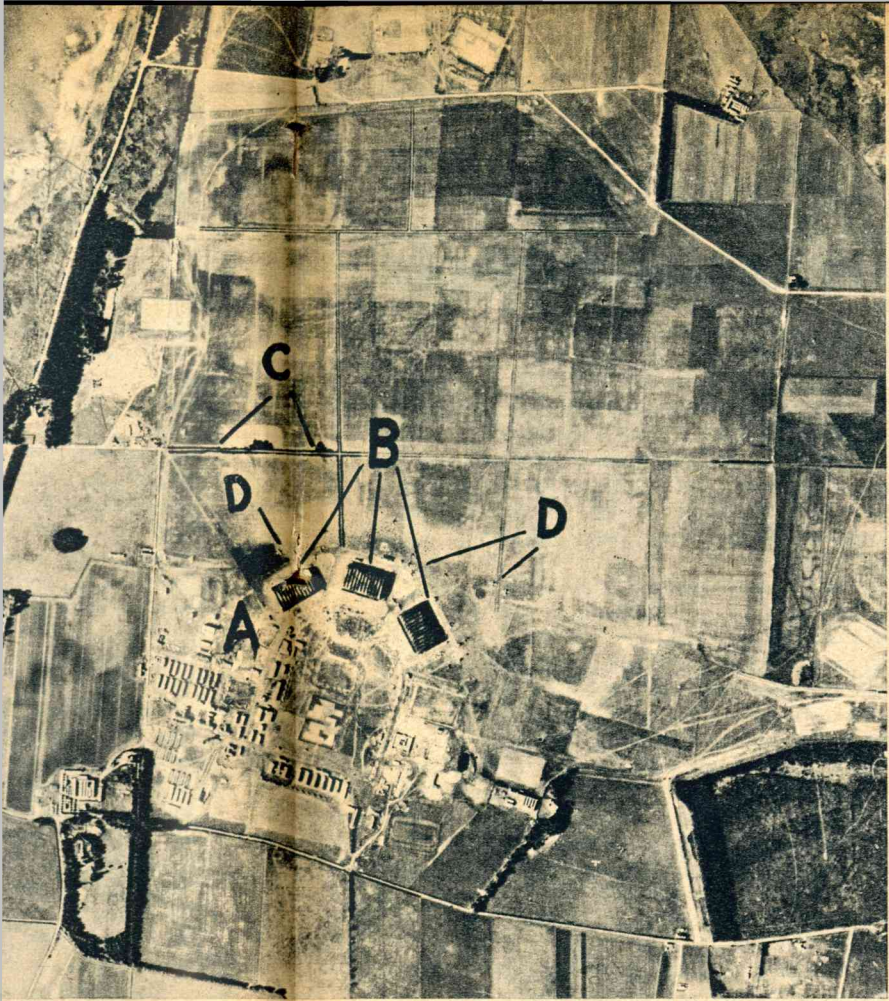
Wij hebben een en ander in onze onderschriften bij de afbeeldingen verwerkt, en leggen ze verder zonder commentaar aan onze lezers voor, die ongetwijfeld even goed als de bevolking der oorlogvoerende landen belang zullen stellen in deze uitzonderlijke, op zeer groote hoogte genomen fotografieën.

Een Duitse legerfotograaf, symbolisch voorgesteld boven een geologische maquette van het trotse Albion, om aan te duiden, dat de Duitse luchtmacht zich dagelijks van de Engelse oorlogsmaatregelen op de hoogte houdt.

Een der beide foto's van de Theems, door de Duitse legerfotografen genomen. „Er kan geen twijfel zijn — al of niet door Duitse verkenningsvliegtuigen genomen zijn — omtrent de kwaliteit van de afdrukken, en van den zij openbaren,” zoo zegt het Engelse blad. En het Duitse onderschrift bij de foto luidt: A.-A. groote op B.-B. vier groote oceanstoomers; C. aanlegsteiger voor passagierschepen; D. hierop aansluitende spoorautoverkeer, welke met een overbrugging over de spoorbaan voert; F. links en rechts de sluizen naar de h Theems snelvarende booten.

Boven Noord-Schotland bij Invergordon: heele rijen olietanks naast elkaar. In dezelfde baai waaraan het v vragen de Engelschen) is gelegen, komen de tankschepen met de olie. Links: vliegtuigen op het water zich de camera van den Duitschen vlieger hen heeft gezien, hoog uit de lucht. „Indien,” zoo vervolgen de Engelse bewuste vliegveld is, dat bedoeld wordt, schijnen de Duitschers een typische aardrijkskundige vergissing te hebben ligt 100 mijl in vogelvlucht van Cromarty Firth en Invergordon.”

De foto gewaagt van het vliegveld Kinross in Noord-Schotland. „Dit is klaarblijkelijk van de Engelschen. „van Kinross immers kan men moeilijk zeggen dat het in o vervolg het Duitse onderschrift, aan de groote kazernegebouwen (A) en de liegtuighangars, welke gecamoufleerd zijn (B). De terreinen liggen niet in de on- e stad.” Hier doet zich het typische feit voor, dat de Engelschen, het woordje Duitschers op een andere geographische vergissing willen wijzen. — „De camou- liegveld (C) is bestemd om den tegenstander om den tuin te leiden. Een rij liegtuigen (D) staat sturtklaar bij de vlieghaven.”

ven Engeland

belangrijke militaire men. „welgeslaagde verken-

leggen op een serie dens hun verkenning- n deze collectie, welke der groote Engelsehe een Duitsch periodiek chts hier en daar heeft et geheel juiste van gevens, zonder deze censor zeker niet zou t men bij enkele repro- namen en aldus, met ware complimenteerde e.

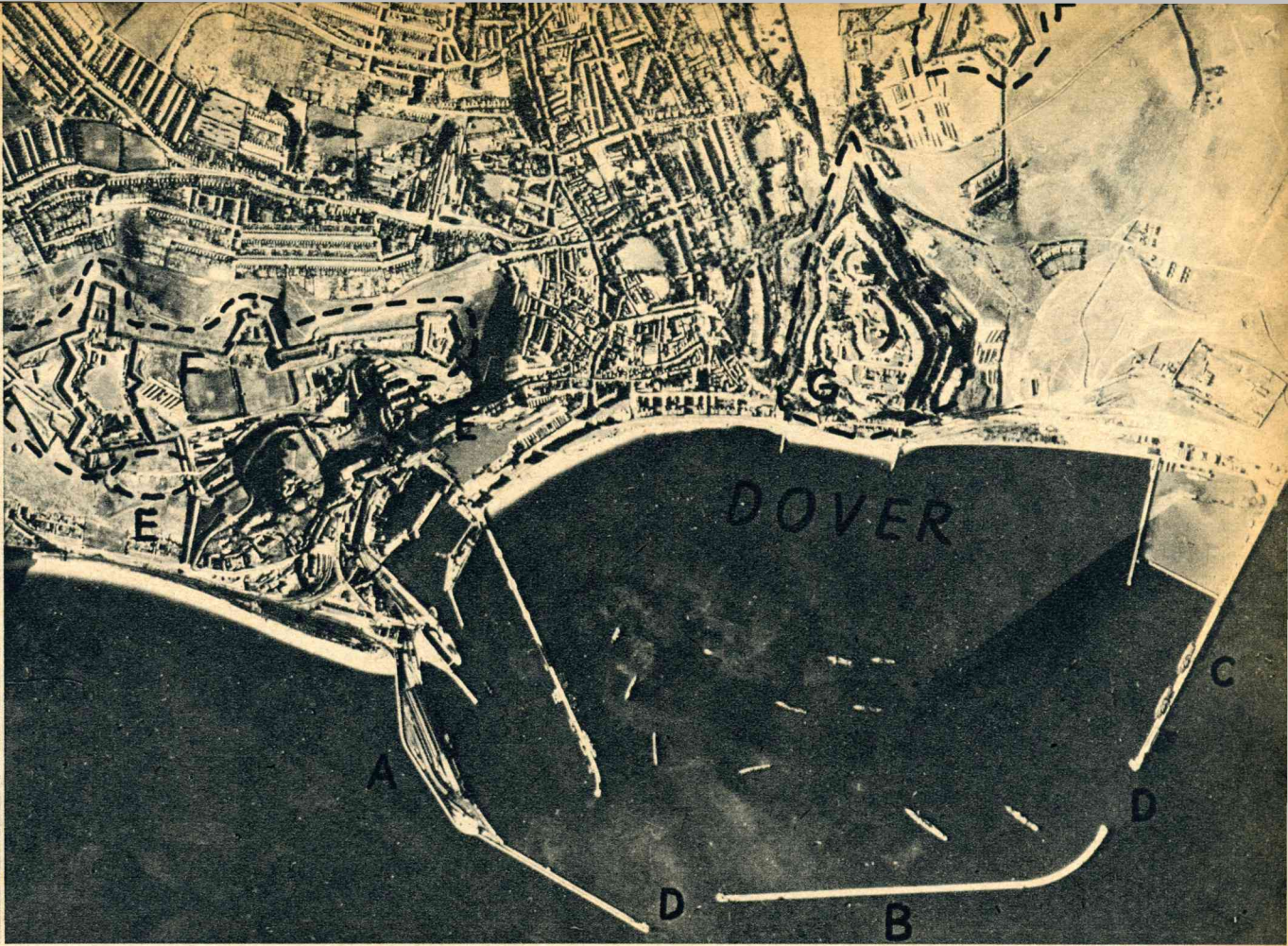
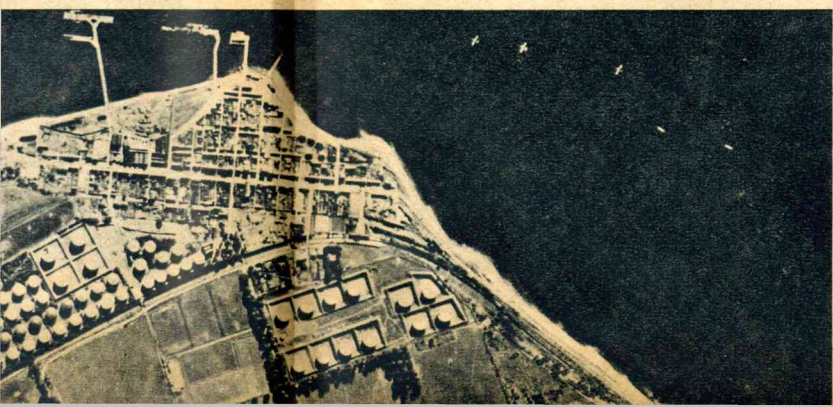
de afbeeldingen ver- lezers voor, die onge- landen belang zullen genomen fotografieën.

boven een geologische dat de Duitse lucht- len op de hoogte houdt.

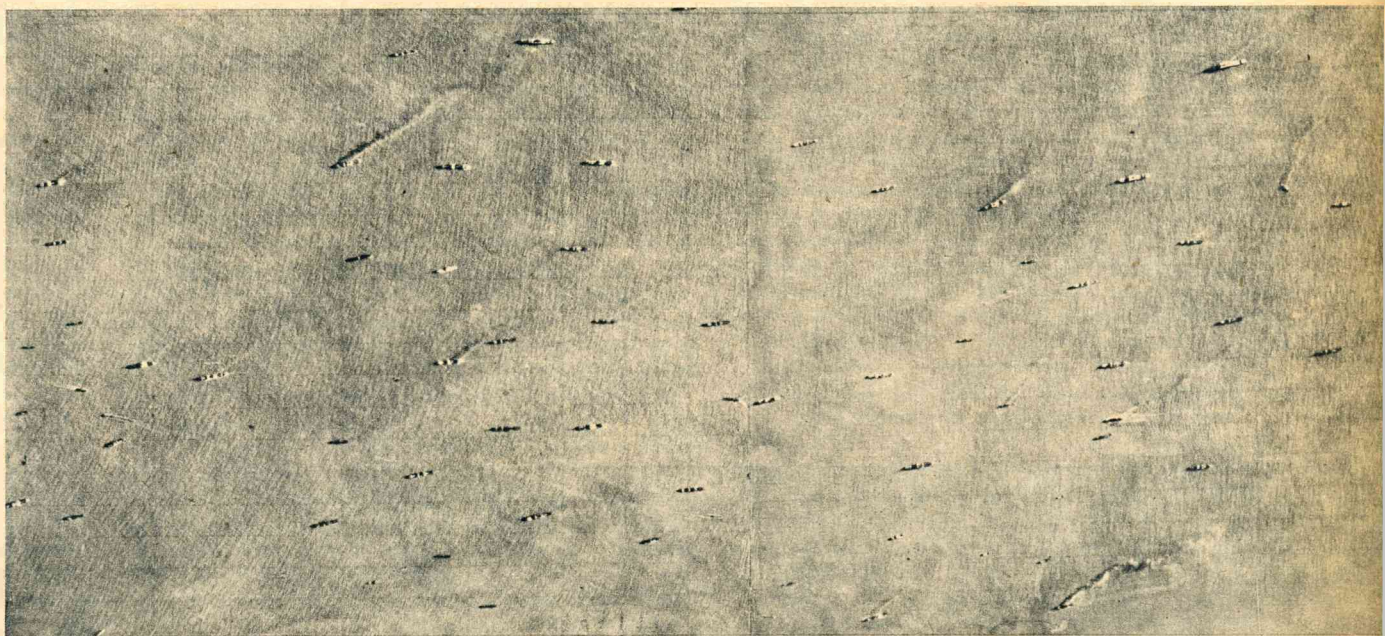

legerfoto's genomen. „Er kan geen twijfel zijn — of deze en andere luchtfoto's zijn — omtrent de qualiteit van de afdrukken, en van den rijkdom aan details, welken Duitse onderschrift bij de foto luidt: A.-A. groote opslagplaatsen bij de dokken; voor passagierschepen; D. hierop aansluitende spoorbaan; E. weg voor het van voert; F. links en rechts de sluizen naar de havens en de dokken. Op de heems snelvarende booten.

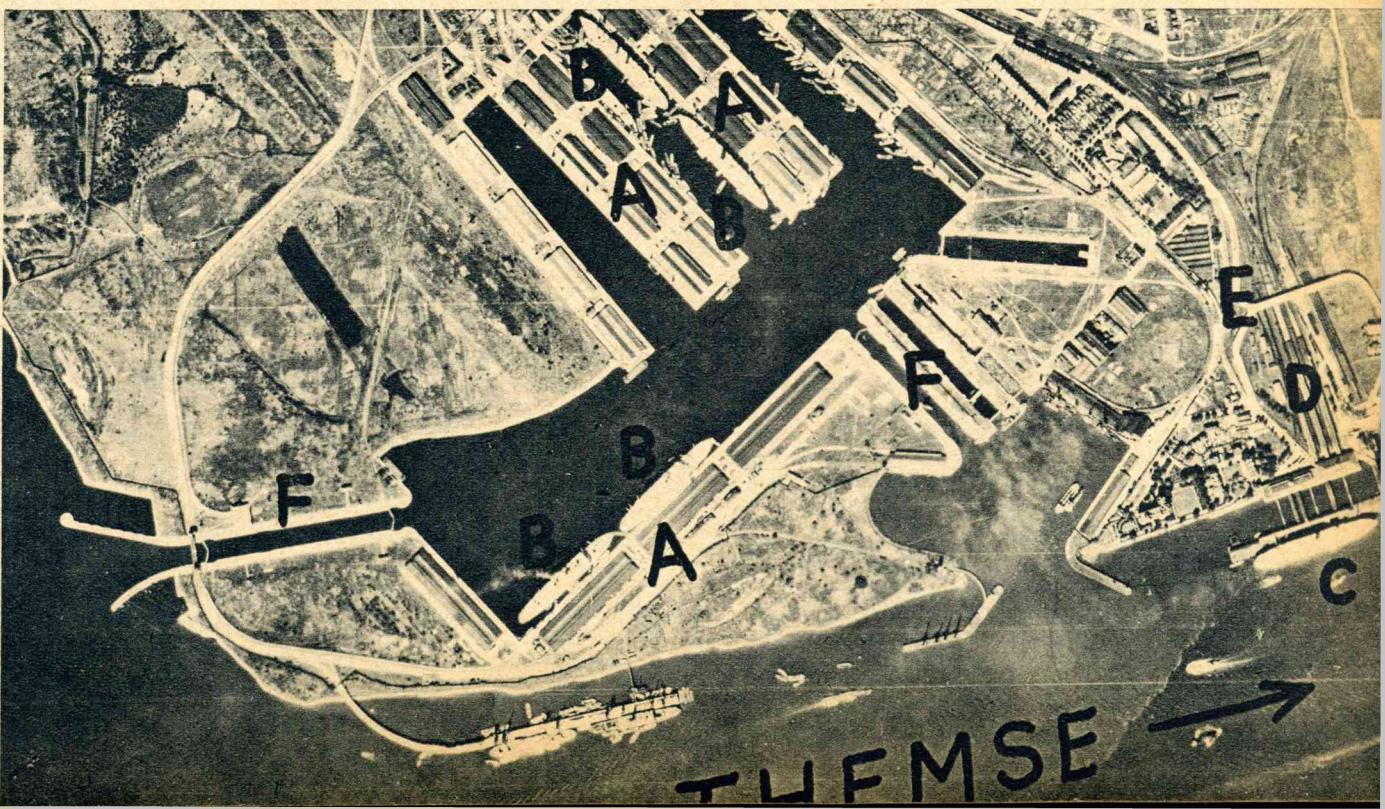
olietanks naast elkaar. In dezelfde baai waaraan het vliegveld Kinloss (Kinross? en met de olie. Links: vliegtuigen op het water zich blijkbaar niet bewust dat hoog uit de lucht „Indien,” zoo vervolgen de Engelschen, „Kinross inderdaad het tschers een typische aardrijkskundige vergissing te hebben begaan: want Kinross elvlucht van Cromarty Firth en Invergordon.”

Het dichtste bij het Europeesche vasteland ligt Dover, met zijn weidsche strekdammen en fortificaties. A. dam met spoorwegstation; B. sperdam, golfbreker; C. zijstrekdam; D. doorvaartruimte; E. kustbatterijen; F. groote kustforten; G. de citadel (Dover Castle voegen de Engelschen er bij en besluiten: Lezers, die bekend zijn met de haven van Dover, zullen wel in staat zijn andere punten aan te wijzen.)

De Downs (Duins) aan de monding van de Theems, waar Engeland de handelsschepen der neutralen naar contrabande-artikelen onderzoekt. De schepen, waaromheen zich een wit vlekje afsteekent, zijn varende; die, waaruit een donkere rookpluin opstijgt, liggen klaarblijkelijk onder stoom of zijn op het punt weg te varen.

Het gebod zijns vaders....

DOOR WILLEM VAN WAESBERGHE

Het is waar: ik zou graag bij hem willen zijn. Maar waarom? De weinige malen, dat ik hem gezien heb, was ik nerveus en onrustig. En hij schijnt de kalmte in persoon. Hij zegt bijna niets. Hij spreekt veel minder dan de oude baron. Nee, dat kan geen windbuil wezen, zooals moeder wel eens heeft beweerd. Ik moet mijn best doen om even bedaard en rustig te worden als hij. En 't is toch wel attent van hem om zoo vaak bloemen te sturen."

Met de bloemen, die drie- of viermaal per week voor Charlotte werden afgegeven, was het een vreemde geschiedenis. De grap begon al daags na de eerste visite van vader en zoon, dus nog eer de verloving „officieel" was. Willem van Heusden had tegen zijn zoon gezegd: „Jongen, de hoffelijkheid gebiedt nu, dat je het meisje wat bloemen stuurt."

En Alexander had geantwoord: „Heel goed, vader" op den toon van een verbolgen timmermans-knecht, die voor z'n baas een ons pruimtabak moet halen. Hij stuurde bloemen met de blijmoedigheid en de liefde van een soldaat die corvée doet. „Carseboom," zei hij tegen zijn bediende, „ik ben verloofd met de dochter van jonkheer Bunschoten in Velp."

DERDE VERVOLG

Zorg dat er bloemen komen."
Hendrik Carseboom was te zeer man van de wereld om niet dadelijk te merken, dat met die verloving iets haperde. Want voorheen, in Parijs, wanneer de jonker bloemen stuurde aan een dame, dan werden andere en meer nauwkeurige aanwijzingen gegeven. Bijvoorbeeld: „Carseboom, vanavond precies kwart voor twaalf overhandig je een bouquet witte lelies aan mademoiselle Lucienne, die dan soupeert in het restaurant des Ambassadeurs. Ze zit aan het gewone tafeltje, rechts van den ingang." Aan zoo'n opdracht hoorde je dadelijk, dat de jonker met hart en ziel bij de zaak was. En nu? „Carseboom, ik ben verloofd met een zekere juffrouw.... zorg dat er bloemen komen." Alsof die juffrouw, de verloofde van den jonker, een winkelier was die pas een zaak had geopend en graag wilde prijken met de bloemen van zijn begunstigers!

Ondanks deze overwegingen koos Hendrik Carseboom met buitengewone zorg en toewijding een bouquet rozen, die bij een bloemist in Arnhem werden gekocht. Want in opdracht van den jonker moest hij de bloemen persoonlijk brengen. De buitengewone zorg en toewijding, waarmee deze bloemen gekozen werden, hadden een bijzondere oorzaak. De oorzaak lag — beter gezegd: stond — in de keuken van huize Bunschoten.

Hendrik Carseboom was dankbaar aan de natuur, die voor afwisseling in de jaargetijden zorgde. Het regende bijna iederen dag; dus ideaal weer om je in Mina's keuken te warmen en te drogen. Nu mocht de jonker wel onverschillig wezen tegenover zijn verloofde, maar hij, Hendrik Carseboom, was vol belangstelling voor Mina. De belangstelling was wederkeerig en wel in zoo sterke mate, dat Hendrik Carseboom besloot, ook zonder opdracht van den jonker drie- of viermaal per week bloemen te brengen naar het landgoed bij Velp.

Er was volop gelegenheid. De jonker vertrok spoedig naar Parijs en Hendrik Carseboom had op de Heusekom niets te doen. Hij zadelde bijna iederen dag het rijdpaard van zijn meester en reed naar Velp, waar de meegebrachte bloemen door Mina in ontvangst genomen en verder bezorgd werden. En onder het genot van een traditioneel geworden kopje koffie vertelde Hendrik in de keuken, wat zijn plannen voor de toekomst waren. Hij had in den loop der jaren een paar lieve duitjes gespaard en was zeer gehecht aan zijn meester; hij zou ook in de toekomst bij den jonker blijven.

„Juffrouw Charlotte is een heel aardig meisje," verzekerde Mina. „Ik zou niet graag van haar scheiden; zelfs niet als ze ging trouwen."

Deze, door Mina blozend afgelegde verklaring, was voor Hendrik Carseboom voldoende. De jonker mocht al in Parijs wezen, het weer mocht met den

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE:

Alexander, zoon van baron Willem van Heusden en student te Parijs, krijgt van zijn vader een brief in ultimatumvorm, om dadelijk naar Holland terug te komen. Daar de student er financieel uiterst slecht voorstaat, kan hij niet weigeren en vertrekt in een zeer gedrukte stemming naar den Gelderschen Achterhoek. Bij zijn thuiskomst wordt hij voor een dubbele taak gesteld: werken en trouwen binnen den kortst mogelijken tijd. Alexander is nuchter en verstandig genoeg om te beseffen, dat hem niets anders overblijft dan zich te buigen voor den onverzettelijken wil van zijn heer en vader. Hij stemt er dus voorloopig in toe zijn vijftienvijftigjarig hart neer te leggen aan de voeten van Charlotte Bunschoten, dochter van den vriend zijns vaders. De baron heeft den huwelijksdatum al bij voorbaat vastgesteld, de huwelijksreis uitgestippeld en Alexander schikt zich in het schijnbaar onvermijdelijke. Kort daarop vindt de eerste ontmoeting tusschen Alexander en Charlotte plaats. Alexander blijft hoffelijk onverschillig, maar in het jonge meisje begint iets wonderlijks op te bloeien. De verloving wordt officieel bekend gemaakt, maar Charlotte vraagt zich af wat haar toekomstig leven moet worden aan de zijde van een man, in wiens oogen zij alleen onverschilligheid of minachting kan lezen.

dag guurder worden — want het liep reeds tegen einde November — hii, Hendrik, bracht trouw iederen dag rozen naar Velp.

Niemand vermoedde iets. Alexander van Heusden was in Parijs en wist niet, dat namens hem iederen dag bloemen werden bezorgd bij degene, die in zijn gedachten „het dorpsmeisje" was. Charlotte had de stellige overtuiging, dat hij het wél wist en aanvaardde de bloemen als zoodanig: blozend, dankbaar, stil gelukkig. Sophie Bunschoten beschouwde die dagelijksche bouquets als even zoovele fijne attenties. Bovendien: veel tijd tot nadenken hadden de dames niet, want iederen dag moest beraadslaagd worden met naaisters en modisten en tweemaal moesten ze zelfs naar Den Haag om op het Noordeinde, bij den hofleverancier van de koningin, Charlotte's bruidsjapon te bestellen en te passen.

Ook Willem van Heusden had het in die dagen erg druk. De berichten, die uit Suriname binnenkwamen, liidden steeds ongunstiger. In de heele kolonie was geen werkvolk te krijgen: de plantages lagen braak en schenen met den ondergang bedreigd. Het werd dus tijd, dat Alexander — onmiddellijk na de huwelijksreis — de zaak ter hand nam en met de emigratie van Oost-Indisch werkvolk begon. In afwachting daarvan, begon Willem van Heusden met een grondige voorbereiding.

Aldus verstreek November. Het regende niet meer; de temperatuur daalde; af en toe sneeuwde het zelfs. En eer iemand zich er goed en wel rekenschap van kon geven, werd boven den Gelderschen Achterhoek het nachtelijk duister verjaagd door een bleek winterzon, die voor Charlotte Bunschoten „den grooten dag van haar leven" aankondigde.

Willem van Heusden, vóór dag en dauw van huis vertrokken, arriveerde om acht uur 's morgens op het landgoed bij Velp. Hij kwam in de met vier schimmels bespannen Heusdensche karos om de bruid van zijn zoon af te halen en naar de Heusekom te brengen. Huber, de stalmeester, mende het vierspan. In een tweede koets volgden Karel en Sophie Bunschoten en Lucie Herringa, het bruidmeisje. Mina en een modiste namen plaats in een derde rijtuig, waarin bovendien een massa doozen werden gestopt. En op dit rijtuig werden nog een paar koffers geschesen, want de dames zouden op de Heusekom toilet maken voor de plechtigheid.

„Lief kind," zei Willem van Heusden, terwijl hij met zijn aanstaande schoondochter naar het oude kasteel reed, „vind je het erg vervelend dat de huwelijksinzegening bij ons plaats vindt?"

Had ze het koud of was ze alleen maar nerveus? Charlotte huiverde. „O, nee, mijnheer van Heusden," antwoordde ze zachtjes. „Moeder heeft me alles verteld; het is een oude traditie in uw familie dat de huwelijksinzegening plaats vindt in de dorpskerk van Heusden. En ik wil me heel graag schikken naar

de gewoonten van..." ze aarzelde even, „van mijn aanstaanden echtgenoot."

Van Heusden keek haar licht verwonderd aan. „Wat zeg je dat stijf, lief kind! „Mijn aanstaande echtgenoot!" Spreek je altijd zoo over hem?"

Charlotte sloeg den blik neer. „Mijnheer van Heusden," fluisterde ze, „u moet niet vergeten: hij... ik bedoel: Alexander... we hebben elkaar zoo weinig ontmoet... bijna den heelen verlovings-tijd was hij in Parijs..."

Hij zag haar huiveren en greep de slanke hand van het meisje. „Charlotte, heb je het koud?" En zonder een antwoord af te wachten, liet hij er op volgen: „Ik weet niet, hoe anderen er over denken, maar voor mij is het de mooiste dag van mijn leven! Charlotte, je schoonvader mag je wel een complimentje maken, nietwaar? Welnu, ik meen het oprecht: ik ben innig en diep blij, jou tot schoondochter te krijgen. En ik ben er ook van overtuigd, dat mijn jongen heel veel van je houdt."

„Ik hoop het, mijnheer van Heusden," zei ze zachtjes.

In Doetinchem werd uitgestapt om in „De Hertog van Gelre" haastig een kop warme koffie te drinken. Sophie Bunschoten beval haar dochter zelfs een glaasje cognac aan: de wangen van het meisje waren minstens zoo wit als de sneeuw, die buiten de straten bedekte. Charlotte dankte voor den cognac; ze nipte nauwelijks aan haar koffie. Doch Bunschoten en Van Heusden namen — bij wijze van voorschot op het feest — een glas bourgogne. En zoo kwam het gezelschap om één uur op de Heusekom aan.

De dames werden direct naar de voor haar gereed gebrachte kamers gebracht om toilet te maken. En eindelijk, om drie uur 's middags, was alles gereed.

Twaalf pachters van de Heusekom stonden van ongeduld en koude te trappelen op het voorplein van het kasteel. Ze hadden de vier schimmels van de karos uitgespannen en zelf de zeelen om hun borst geslagen. Ze zouden de karos, de bruidskoets, eerst naar het raadhuis, dan naar de kerk en terug naar het kasteel trekken. Dat was hun goed recht. Een erfrecht, dat de pachters van de Heusekom reeds vele honderden jaren bezaten.

Ze stonden daar, eenvoudige Geldersche boeren, in hun beste duffelsche jassen; de jassen waarin ze getrouwd waren en die als kostbare familiestukken bewaard werden. Slechts twee keer per jaar, als men op Paschen en Kerstmis naar de kerk ging, werd de duffelsche jas gedragen. Ze droegen glimmende hooge hoeden en prachtige, wit geschuurde klompen. En om den linkerarm had elk een groote rozijsenboek gebonden; met honig gebakken en met kandij dik bestrooide koeken. Die zouden ze, zoodra de trouwplechtigheid was afgelopen, aanbieden aan bruid en bruidegom. En daarvoor mocht de bruidegom geen belooning geven. Maar daags na de bruiloft zou de oude baron bij hen komen en ieder zes rijksdaalders in de handen stoppen. Aldus wilde het de traditie.

Een traditie kan men bevelen, maar niet de natuur. De natuur is grillig; ze levert mooie en minder mooie bruiden door elkaar. Je moet ze nemen zooals ze zijn; net als de winteraardappelen. Maar je kunt er wel nieuwsgierig naar wezen. Geen wonder dus, dat de pachters van de Heusekom ongeduldig stonden te trappelen.

Er waren nog meer ongeduldigen. Ook vele pachtersvrouwen en dochters waren komen kijken. Want in de kleine dorpskerk was alleen plaats voor de genoodigden. Ze hadden koude en sneeuwacht getrotseerd en... hun moeite werd rijkelijk beloond.

Allereerst kwam de oude baron naar buiten. Ieder kende hem; natuurlijk. En de dame, die hem een arm gaf, zou wel de moeder van de bruid wezen. „Ze lijkt wel de vrouw van den koning," zei een der boerinnen. En inderdaad: in haar japon van donker-groene zijde, met een kort bontmanteltje om de schouders en het mooie hoedje op het weelderige haar, leek Sophie Bunschoten een vorstelijke verschijning. Ze stapte met Van Heusden in de voor hen bestemde koets, waarin ook Karel Bunschoten plaatsnam. De koets reed een paar meter verder en stopte.

Twee verre neefs van Alexander van Heusden

getuigen voor den bruidegom, en twee kostschool-vriendinnen van Charlotte, getuigen voor de bruid, volgden. Ook hun koets zette zich in beweging en stopte even verderop. En toen kwam het groote moment.

Huber, de stalmeester, gaf een wenk aan de pachters; ze trokken de bruidskoets voor het bordes.

Eerst keken ze even verbaasd: een jongedame, in een roomkleurige japon, bezet met rose belegsels, kwam te voorschijn. Ze lachte alle menschen vrolijk toe en scheen geweldig blij. Was dat nu de bruid? En waar was de jonker?

Het was slechts Lucie Herringa, die als bruid-meisje fungeerde. Vlak achter Lucie verscheen het jonge paar.

Bijna niemand lette op den jonker; aller blikken waren op de bruid gericht.

Charlotte Bunschoten droeg een bruidsjapon van witte, gebloemde atlas. De crinoline, ter wijfde van bijna anderhalven meter en bezet met drie volants, liet amper de wit satijnen schoentjes zien. Om het strak gespannen keurslijf hing een ragdunne doek, die boven de taille eindigde in twee lange punten. Haar bruidssluier hing tot over het middel. In den linkerarm droeg ze haar bruidsbouquet.

Doch al deze uiterlijkheden vielen in het niet naast de stralende schoonheid van de draagster. Gedurende den heelen tocht van Velp naar de Heusekom was Charlotte nerveus, angstig geweest. Zelfs toen moeder en Lucie en de modiste en Mina haar hielpen bij haar bruidstoilet, stond ze te beven. Een onverklaarbare beklemming schroefde haar de keel dicht. Ze had kunnen huilen.

Op het moment, dat ze de receptie-zaal van de Heusekom betrad, veranderde alles. Als bij tooverslag. De beklemming week; de koude angst, die haar reeds urenlang deed huiveren, was plotseling verdwenen. Want bij de tafel, tusschen haar vader en den ouden baron, stond de man van wien ze reeds wekenlang gedroomd had. Een weldadige warmte kwam over haar.

Ze wilde naar hem toe gaan, iets zeggen, hem de hand reiken; het enthousiasme van den baron sneed haar den pas af.

„Dochter!” riep hij. „Nou mag ik je wel dochter noemen, hè? Kind, wat ben je mooi! Je lijkt wel... je lijkt wel... nee, ik heb nog nooit zoo'n mooie bruid gezien!”

Willem van Heusden zei niets te veel: op dat moment was Charlotte een verblindende schoonheid. Slechts één zag het niet. Of wilde het niet zien: de bruidegom. Hij hield zich — opzettelijk of bescheiden? — op den achtergrond en was blij toen Huber kwam zeggen: „Baron, de koetsen staan voor.”

En nu zat het jonge paar in de bruidskoets en reed naar het raadhuis. Weer wilde Charlotte iets zeggen en durfde ze niet. Hij zegt ook niets, dacht ze. Zou hij net zoo nerveus wezen als ik? Of beheerscht hij zich alleen maar omdat er zooveel boeren en boerinnen naast het rijtuig meehollen?

Aan de formaliteiten op het raadhuis, waar de burgemeester van Heusden als ambtenaar van den burgerlijken stand fungeerde, was spoedig voldaan. En toen reed men naar de kleine dorpskerk. Dominee hield een preek, doch de woorden gingen langs Charlotte heen. Het was haar of ze droomde. De winterdag spoedde ten einde; bij het flakkerend kaarslicht in het kerkje leek alles onwezenlijk. Als in een droom zag ze den naast haar zittenden man opstaan en zonder het te beseffen, volgde ze zijn voorbeeld. De man knielde op een geborduurd kussen en eensklaps zag ze Lucie Herringa, die haar bij het knielen hielp.

Ze hoorde kuchen en geschuifel van voeten en toen klonk weer de stem van

dominee. Een oude, eenigszins roestige stem was het. Dominee vroeg iets. In de kerk werd het stil.

De stilte werd plotseling verbroken door een krachtig, rustig „ja”. Dominee stelde ook haar een vraag en ze wist niets te antwoorden.

„Ja,” fluisterde Lucie haar toe. „Je moet „ja” zeggen.”

„Ja,” kwam het hijgend over haar lippen.

Iemand greep haar hand; een gouden ring werd aan haar vinger geschoven. De droom nam geen einde.

Ze reden terug naar het kasteel. Het was Charlotte alsof de hemel op de aarde daalde: in werkelijkheid was het niet de hemel, doch een steeds dichtter wordende sneeuwlaag. Ze hoorde het juichen der pachters; ontelbare jongens, gewapend met brandende fakkels, draafden mee naast de bruidskoets. Toen men op de Heusekom arriveerde, was de avond reeds gevallen.

Er waren niet veel gasten; nauwelijks drie dozijn: familie en getuigen inbegrepen. Doch allen verlangden naar een glas warmen wijn. Want tegen het vallen van den avond was de koude vinniger geworden en ofschoon de rit van de dorpskerk naar het kasteel amper tien minuten duurde, hadden vooral de licht gekleede dames te lijden gehad van het slechte weer. Lachend en pratend kwam men de receptie-zaal binnen, waar in den haard een machtig blokkenvuur knapperde. En op tafel stond een groote, zilveren, tot den rand gevulde, dampende en geurende bowl.

De glazen werden gevuld. Willem van Heusden wendde zich tot het jonge paar. „Bruid en bruidegom, man en vrouw, dat God je zegene: op jullie gezondheid!”

Ieder wilde klinken.

En toen gebeurde het.

Alexander van Heusden zette zijn glas neer, zonder er aan genipt te hebben. Zijn wangen waren krijtwit; zijn trekken schenen uit marmer gehouwen. Willem van Heusden keek verwonderd. Sophie Bunschoten moest eensklaps aan haar overleden zuster denken en begon te beven. Het was, of de ijzige koude van buiten tot in de receptie-zaal drong en alle aanwezigen beving. Het lachen en praten verstomde.

Er viel een doodsche, beklemmende stilte. Alexander van Heusden begon te spreken. Hij sprak niet hard, niet zacht; zijn stem was toonloos.

„Dames en heeren en in het bijzonder u, mijnheer en vader, ik heb enkele verklaringen af te leggen. Onder zware pressie heb ik vandaag eenige handelingen verricht. Men heeft mij tot dit huwelijk gedwongen: bij ongehoorzaamheid stond mij zwarte

armoede te wachten. Mevrouw van Heusden is van deze pressie en bedreiging evenzeer het slachtoffer als ik; ik kan niet anders dan diep medelijden met haar hebben. De notarieel vastgestelde en bekrachtigde huwelijksvoorwaarden zijn van dien aard, dat mevrouw van Heusden onbezorgd de toekomst tegemoet kan zien. Maar ik wensch niet te leven in een gouden kooi.” Hij wendde zich tot Charlotte en maakte een lichte, vormelijke buiging. „Mevrouw, ik ga heen en wensch u het geluk, waarvan ik zelf eens gedroomd heb. Hier op aarde zullen we elkaar niet meer terug zien. Laten we hopen, dat de hemel ons eens moge vereenigen.”

Hij deed drie passen achteruit, maakte een hoffelijke buiging voor het heele gezelschap, keerde zich om en liep naar de deur. Met een smak viel de deur achter hem dicht.

Dat de ontzettende beschuldiging aan het adres van den vader was gericht, werd door allen onmiddellijk begrepen. En men mocht van den ouden baron denken wat men wilde, maar op dit oogenblik bewees hij een echte Van Heusden te zijn. Hij verloor geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest en beheerschte volkomen den toestand.

Op het moment, dat Alexander de zaal verliet, durfde geen der heeren een woord zeggen. Een paar dames liepen zich op de bij haar staande stoelen vallen. Karel Bunschoten leunde doodsbleek tegen de tafel.

Charlotte begon te wankelen. Ze zei niets, ze gilde niet, ze kreunde niet; geen geluid kwam over haar lippen: ze zakte alleen maar langzaam naar den vloer. Moeder wilde haar steunen, doch Willem van Heusden was haar voor.

Met twee sprongen was hij naast de bruid en ving haar op in zijn armen. Hij hield haar vast als een vader die zijn kind beschermt. Het was in deze plechtige bonding, dat hij begon te spreken.

Ja, Willem van Heusden was en bleef meester van de situatie. Hij sprak langzaam en deftig, zooals men hem in zijn jeugd had geleerd, maar zijn woorden waren onverbiddelijk als een doemvonnis.

„Mevrouw Sophie, beste Bunschoten, dames en heeren, een Van Heusden heeft u allen zooeven diep gekrenkt en beleedigd; een Van Heusden heeft deze jonge vrouw, die nog een onschuldig kind is, op de smadelijkste wijze gehoond. Ik, Willem van Heusden, kan daar geen vergoeding voor aanbieden. Maar ik kan wel iets anders doen. Ik erken den Van Heusden niet meer, die zooeven vertrokken is. Hij heeft zijn

Vervolg op bladz. 26

DE EENZAME IN DE RIJPWOESTENIJ.

*De vroege straal hier van het ijs.
Het Haagsche Bosch één paradijs!*

NOG EEN PORTIE IJS!

Den Haag is nogal ruim en royaal voorzien van ijsbanen, maar meestal wil de vorst niet doorzetten. Die is maar zelden aardig voor de hoopvolle hartjes. Eénmaal bloemen op de ruiten en de schaatsen worden al van zolder gehaald, de ijstrui gestopt, de oude, zuinig bewaarde ijslaarzen nagezien en soepel gewreven. En dán... dooi! Dan komt een luw windje en brengt dampigheid en vermoeide teleurstelling in de gemoederen van hen, die het al zoo dikwijls hebben zien mis gaan. De winter sukkelt voorbij, naar de lente toe, en je verleert het rijden....

Maar dit jaar gaat het beter! Nu ja.... een volle week willen wij niet verlangen. Maar een paar mooie, echt ouderwetse ijsdagen, als de kranten beginnen te schrijven over een tocht naar Marken en over eventuele gecostumeerde feesten... ha ja, dan komt er toch aardigheid in.

De tennisbanen zijn er altijd het eerste bij. Die laten hun net zakken en gieten voorzichtig een kannetje water uit, dat bevriest dan zoo'n beetje en dan kun je met rolschaatsen, of gewone schaatsen, of bloote voeten (weet ik het, ik heb het nooit geprobeerd, maar ik neem alles terug, want ik hou niet van laster!) om je eigen a draaien, eerst links-om en dan rechts-om en dán mag een ander ook eens en ben je af.

De Haagsche IJclub is tweedes. Die is heel select en de voorwaarden tot het lidmaatschap zijn (zeggen ze, maar ze zeggen zoo- véél), dat je van oerouden Bourgondischen adel bent, een ton op de bank hebt,

een landhuis in Wassenaar, geen belastingschuld en dat je in het leger geen lagere rang bekleedt dan grootmajoor. Dan word je toegelaten en ingehuldigd en voorgesteld aan een vuurvaste freule en krijg je je eigen baan (naar verkiezing: frambozenijs of pepermuntijs) en de Koninklijke Militaire Kapel zorgt voor de muzikale illustratie, Hochzeitmarsch en Brautchor uit de Lohengrin.

Ik heb dit allemaal enkel maar van hooren zeggen. Persoonlijk kom ik onder zulke omstandigheden bij voorkeur op de Haagsche ijsbaan par excellence, het gezelligste ijs van de heele wereld: den vijver van het Haagsche Bosch. Ik heb geschaatst in Batavia, in Algiers, in Calcutta en in Santa Cruz. Maar ik heb nergens zooveel plezier gehad als uitgerekend in het Haagsche Bosch met de Haagsche meisjes, op zoo'n langen middag, die om kwart over eenen al begon en die om tegen zevenen nóg niet afgelopen was. En direct maar rijden en jouen.... dat is in Den Haag een ongehoord feit, behalve op het ijs in het Haagsche Bosch, als alle Hagenaren op eenmaal nichtjes en neefjes van elkander zijn en aange trouwd en aangezwaagd en hulp-oom en bijtante van al dat kleine krabbelgrut, dat het nog leeren moet, maar dat met het aardigste animo, dat zich laat denken, alle vier zijn pootjes uitslaat. Omvallen geeft niet.

Tjonge, wat een levenslust heeft zulk een hummel van zeven jaar met een kaboutermuts op en dikke roode wangen en met een héél sterk motor-tje binnenin!

*Aans'houw dit broer-en-zusterpaar,
Hoe sierlijk rijdt het met elkaar!*

*Het koek-en-zopie hoort erbij,
Het is daar meestal koek-en-ai;
Je wordt verkwikt voor weinig geld
En wordt er nooit teleurgesteld.*

*'t Begint altijd bij het begin —
Toch zit de stemming er reeds in.*

*Hier wordt gedanst, dat is een stunt —
Probeer u eens, of u dat kunt.*

*Wanneer je voor een tak moet bukken,
Bestaat er kans op onge'ukken,
Maar als je uit je doppen kijkt,
Is het veel lichter dan het lijkt.*

*Met de beschermengel voorop
Staan wij voor niets en niemand stop!*

Het veldgrauw is óók behoorlijk vertegenwoordigd. Die heeren hebben nogal wat kans bij de dames en ze concurreren de burgerij er een beetje uit, omdat ze wind-mee hebben en zoo mooi met d'r hand aan d'r veldmutsje kunnen salueren. En een burger kan zich nóg zoo mooi aankleeden met heel dure spullen en echte Sankt Moritz-attributen, dat is toch allemaal niet zoo echt als zoo'n tuniekje en zulke puttees.

Maar gelukkig is het schoone geslacht nogal vollig opgekomen en dus is er plaats voor iedereen en past op elk doosje een dekseltje. Het is mooi, dat onze Haagsche meisjes niet gauw moe worden en met het grootste genoegen nóg een baantje en nóg een en nógmaals eentje met je rijden. Ze houden goed vol en ze staan hun mannetje.

En toch kun je altijd wel een kopje chocolademelk aan ze kwijt. Ze kunnen zoo gezellig en gul lachen en ze zaniken zoo zelden over haar hakkebandje of over knellen bovenop den voet. De goeie soort bindt éénmaal de schaatsen (zelf) onder en dan zit het voor den heelen middag secuur. En dan achteraf... als je het meisje wegbrengt naar d'r huis, of enkel maar naar de tram... dan die zucht van tevredenheid en dat vertrouwelijke: „Von' jij het óók zoo zalig!”

En nu dooit het weer. Maar middelerwijl zijn er een slordige zeshonderd verlovingsen tot stand gekomen en driehonderdvijftig stille verkeeringsen. En nog geen volle week vorst! Dat is voor enkel maar het Haagsche Bosch een weelderig cijfer.

Ze betwijfelen het wel eens, of wij Hagenaren

heusich wel echte Hollanders zijn, omdat wij zoo deftig kunnen doen en onze bruine boonen eerst afschillen voor wij ze eten en al zoo meer. Maar op het ijs moet je maar komen. Dan zie je op eenmaal, dat we toch werkelijk hout zijn van denzelfden boom. Dat is in orde. Dat is O.K.

Och, vader Winter, asjeblieft: nóg een portie ijs!

*Het is een feestelijk gezicht
Als alles toegerozen ligt.*

Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft: Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout

Perflacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75
bij apothekers en vakdrogisten.

WINTERVOETEN?

Doe er Kloosterbalsem op!

winterteenen, winterhielen, winterhanden ontstaan, doordat er vergiften zich hebben vastgezet in Uw weefsels. Deze schadelijke stoffen prikkelen van binnenuit Uw huid. Deze wordt rood, jeukt, zwelt en gaat open.

Neem 's avonds een heet voetbad en doe dan een verband met Kloosterbalsem erop. Dadelijk verdwijnt de jeuk. Doe er ook 's morgens Kloosterbalsem op en verrassend snel zult ge er vanaf zijn, zelfs als Uw winterteenen al zijn open gegaan. Onovertroffen als huidgenezend middel bij gesprongen handen, kloven, schrale huid.

AKKER'S KLOOSTERBALSEM

Per pot van 25 Gr. f 0.62¹/₂, pot van 50 Gr. f 1.04

Het gebod zijns vaders....

Vervolg van bladz. 23

naam bezoedeld; voor mij bestaat hij niet meer. Ik heb geen zoon meer. Maar ik dank de Voorzienigheid, die mij een dochter geschonken heeft. Zij treedt geheel en al in de plaats van den zoon dien ik verloren heb. Mijn huis is haar huis; mijn bezittingen zijn haar bezittingen; mijn rechten zijn haar rechten: zij is mijn enige, universele erfgename. Charlotte, m'n dochter, mag ik je mijn vaderlijke liefde aanbieden?"

Hij kreeg geen antwoord; Charlotte, die tegen zijn schouder had geleund zonder te beseffen wat om haar heen gebeurde, liet het hoofd op de borst zakken. Ze hing loodzwaar in Van Heusden's armen en zuchtte even. Willem van Heusden droeg de bewusteloze jonge vrouw naar een divan.

Op het moment dat Alexander de kamer verliet en de deur achter zich dicht smakte, was hij uiterlijk volmaakt kalm. In de gang werd het anders. Hij begon te lopen... harder... steeds harder...

Blootshoofds, zonder te letten op de dikke laag sneeuw, die de binnenplaats bedekte, rende hij naar den stal. Meteen, de zwarte hengst, hoorde hem binnen komen en keek om. Hij zadelde het paard, maakte het los en bracht het van stal.

Met een sprong was hij in het zadel. Door den bitter kouden winteravond, door de razende sneeuwjacht, stormde hij voort.

Men zag hem niet meer terug.

I.

De onder-keizer van Parijs had zorgen. De macht van Frankrijk scheen onbegrensd. In de Fransche hoofdstad werd de politiek gesmeed, waarmee Londen en Madrid, Weenen, Den Haag en Brussel, Petersburg, Berlijn en Constantinopel rekening hadden te houden. De Rothschilds van Frankfurt, Weenen en Londen hielden de ooren gespitst naar de minste geruchten van de Parijsche beurs. Het genie van een Franschman doorkliefde bij de landengte van Suez de verbinding tusschen Afrika en Azië en verwezenlijkte aldus de dromen van Alexander den Grooten, Nero en Napoleon: het oosten werd onder de heerschappij van het westen gebracht. Schilders, beeldhouwers, componisten en bouwmeesters uit alle deelen der wereld kwamen naar Parijs, de stad, waar de schoone kunsten in al haar schakeeringen hoogtij vierden. Een goudstroom van ontelbare miljoenen vloeide dagelijks langs de trappen van de beurs, die het serene uiterlijk had van een Griekschen tempel. Aldus gaf Frankrijk staatkundig, industrieel, kunstzinnig, commercieel en financieel den toon aan. En over dit machtige land regeerde keizer Napoleon III.

Met zijn keizerin, Eugénie de Montijo, die terecht voor de mooiste vrouw van Europa gold, woonde en heerschte Napoleon in 't paleis der Tuilerieën. Ze waren omgeven van een pracht, die

men nooit had gekend en die sindsdien nooit geëvenaard werd. En Napoleon heerschte metterdaad als keizer. Victoria mocht al koningin van Engeland wezen: ze had zich te schikken naar haar parlement. Frans Jozef mocht keizer van Oostenrijk en koning van Hongarije zijn: hij had rekening te houden met zijn ministers. Niet aldus in Frankrijk. O, stellig: aan de Seine zetelde een volksvertegenwoordiging en een raad van ministers! Doch allen gehoorzaamden op en bogen voor een wenk van keizer Napoleon.

Was Frankrijk het machtigste land ter wereld en werd Frankrijk geregeerd door Napoleon III, dan was er toch nog een man die op zijn beurt den machtigen keizer regeerde. Het was aan deze omstandigheid dat hij zijn bijnaam te danken had: „vice-empereur de Paris”, „onder-keizer van Parijs”.

Joseph Haussmann had het in zijn jeugd nooit durven droomen. Wel was hij altijd voortgedreven door een ontembare energie en een niet te breidelen eersucht. Zonder scrupules was hij zijn weg gegaan; een weg, die dikwijls over lijken voerde. Geen man in Frankrijk was meer gehaat dan hij. Maar dat men hem ooit „onder-keizer van Parijs” zou noemen overtrof zelfs zijn stoutste verwachtingen. Ofschoon men hem moet nageven, dat hij geen gelegenheid had verzuimd om te worden wat hij nu was. Toen Bonaparte zich indertijd door een staatsgreep meester maakte van het bewind, aarzelde Joseph Haussmann, onbeduidend provinciaal ambtenaar, geen seconde om zich aan te sluiten bij den usurpator. De staatsgreep gelukte: de prins-president der Fransche republiek werd keizer en besteeg onder den naam van Napoleon III den troon, waarop eens zijn groote oom had gezeteld. In de dagen van voorspoed vergat hij niet den man, die in moeilijke omstandigheden zijn partij had gekozen; hij verhief Joseph Haussmann in den adelstand en de nieuwbakken baron werd prefect van de Seine.

Baron Haussmann droomde. Hij droomde van een Parijs, dat niet slechts in naam, doch ook metterdaad de hoofdstad der wereld zou zijn. Een Parijs, dat in pracht en macht zelfs het antieke Rome moest overtreffen. En wat belangrijker is: met een geestkracht, die de vele en heftige tegenstanders verpletterde, wist hij zijn dromen te verwezenlijken. De keizer mocht met zijn plannen instemmen of niet, maar zijn wil werd doorgezet: onder leiding van baron Hausmann werd Parijs herschapen.

Nieuwe, breede verkeerswegen werden aangelegd. Heele buurten met oude, bouwvallige huizen werden gesloopt en op de plaats verzezen paleizen: paleizen om in te wonen; paleizen voor handel en industrie. In het westen der stad werd een park aangelegd dat meer weg had van een bosch: het Bois de Boulogne.

Wordt vervolgd

Zijn collega hielp hem!

Willemsen gaat altijd op de fiets naar zijn werk.

Met ons Hollandsche klimaat doet dat hem geen goed. Hij heeft het gauw te pakken.

Dan hoest en hijgt hij als een oud postpaard, zóó, dat het zijn collega opvalt.

Man, neem Wybert-tabletten! Die helpen je tegen hoest en heescheheid, als je door weer en wind moet.

Alleen in origineele blauwe doozen à 25, 35 en 60 cent.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62¹/₂ per kwartaal of f 0.12¹/₂ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAALEM, Nassaulaan 51. Telefoon Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Telefoon Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telef. Int. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

De hulp-agenten, die ons door de mobilisatie uitgedunde politie-corps tijdelijk moeten aanvullen, worden nu ook van speciale uniformen voorzien, die den functionarissen meer decorum en prestige verschaffen.

H. K. H. Prinses Juliana woonde Vrijdagmorgen in het Studio-Theater de vertooning bij van de Rode Kruisfilm betreffende de bloed-transfusie. Naast H. K. H. baron van Lijnden.

Sonja, de leeuwvin van onzen Haagschen Dierentuin, heeft dezer dagen het leven geschonken aan een drietal welgeschapen welpen.

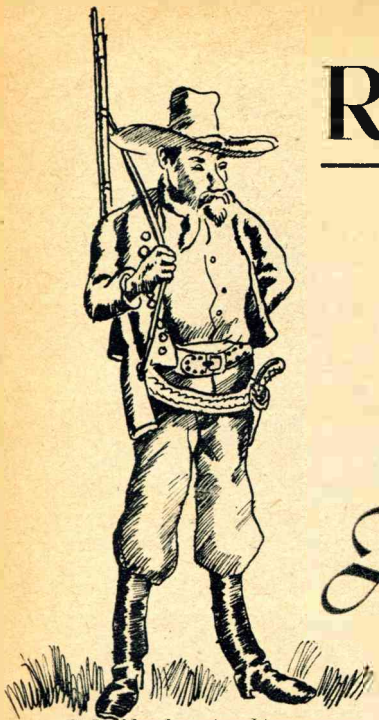
HAAGSCH NIEUWS

Zondagmiddag 14 dezer komt onze Nederlandsche mezzo-sopraan Mimi Erb een liedermatinée geven in Diligentia.

ROMANTISCHE FIGUREN

UIT HET LEVEN VAN BUFFALO BILL

Ook blanken trachtten eenzame reizigers uit te schudden.

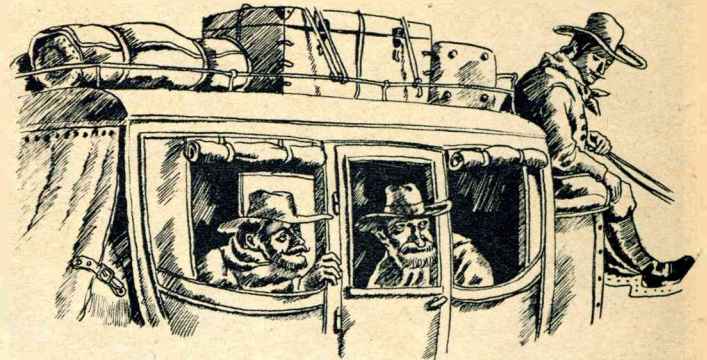
Itmaal waren het geen goederen, die Bill te vervoeren had, doch passagiers. De firma Russell, Majors and Waddell had een dienst geopend van St. Joseph naar Salt Lake City, de Mormonenstad, en vandaar naar San Francisco. Het was een enorm traject, maar er waren goed ingerichte pleisterplaatsen gebouwd. De diligence, die op dit traject moest rijden, was speciaal voor dit doel vervaardigd. Zij kon bespannen worden met zes, acht en tien paarden, al naar den toestand van de wegen. Een koetsier en een agent van de onderneming vormden het personeel, dat voor het

verloop van de reis verantwoordelijk was. Beiden waren gewapend, want niet alleen Indianen maakten het gebied, waardoor men reed, onveilig, ook blanken, die teleurgesteld van de goudvelden terugkwamen, waar zij hun laatste geld hadden opge maakt zonder iets te vinden, trachtten hun droevig bestaan te rekken door eenzame reizigers of, als zij kans zagen in vereniging op te treden, zelfs postwagens te plunderen.

De reizigers, die gebruik maakten van de diligence, waren gewoonlijk rijke lieden, aangezien de tarieven zeer hoog waren en dikwijls werden op deze wijze ook groote bedragen van de eene plaats naar de andere getransporteerd, omdat er geen ander communicatiemiddel bestond.

Een maand lang reed Bill geregeld de vastgestelde route

zonder dat er iets bijzonders gebeurde, maar toen het weer slechter begon te worden, kon men elk oogenblik een aanval verwachten. Op een neveligen Novemberochtend, bij den overgang van een riviertje, werd het voertuig plotseling met pijlen beschoten. Langs het water stond een groot aantal wilgen en achter elk wilg stond 'n Indiaan verscholen. Ongelukkigergewijze behoorden zij tot een stam, dien Bill niet kende. Er zat dus niets anders op dan te vechten. Zijn kameraad, luitenant Pauwers, de agent van de onderneming, was bij het eerste salvo al gewond, de reizigers slaakten alleen naar verschrikte kreten en Bill was dus geheel aan zijn lot overgelaten. Terwijl hij de Indianen met zijn revolver op 'n afstand hield, slaagde hij er in, de diligence uit de bedding van het riviertje te krijgen, maar hij bemerkte weldra, dat zij niet van plan waren hun voornemen op te geven, want nauwelijks had hij de zweep over de paarden gelegd, of hij zag, dat de Roodhuiden eveneens hun paarden te voorschijn gebaald hadden om hem te volgen en zoo mogelijk te omsingelen. Heelemaal vooraan reed een zwaarspierde kerel, waarschijnlijk het opperhoofd, naar z'n hoofdtooi te oordeelen en

...twee nogal ongunstig uitzijnde individuen....

Bill zag wel in, dat hij alleen maar kans had om te ontsnappen, als hij dien man onschadelijk kon maken. Terwijl hij met zijn eene hand de paarden bestuurde, schoot hij met de andere over het dak van de diligence en zag, juist op het oogenblik, dat hij opnieuw zou moeten laden, den Indiaan in het zand tuimelen. De overige aanvallers waren zoo ontsteld over het verlies van hun aanvoerder, dat zij de achtervolging opgaven.

Dit was de eenige aanval, die de Roodhuiden op de diligence van de firma Russell Majors and Waddell durfden ondernemen, maar de blanke handieten hielden er andere methoden op na. Dit ondervond Bill, toen hij eens een groot bedrag aan geld had te vervoeren. Zoodra hij het in ontvangst genomen had nam hij de voorzorg eens in den wagen te kijken en bemerkte, dat twee, nogal ongunstig uitzijnde individuen heel veel moeite deden om te laten blijken, dat ze elkaar heelemaal niet kenden. Hij droeg nu zorg, dat de

beide mannen tegenover elkaar kwamen te zitten onder voorwendsel, dat dit beter was voor het evenwicht van den wagen. Hij vertrok op den gewonen

...schoot hij met een revolver in de andere hand over het dak van de diligence en zag den Indiaan in het zand tuimelen.

Het duurde niet lang, of de beide mannen lagen gebonden in het gras.

...en kort daarop ging het jonge paar op reis.

Bill. „Handen omhoog of ik schiet.”

De mannen gehoorzaamden.

„Goed zoo. Mijnheer,” vervolgde hij tot een van de inzittenden, die over al zijn leden beefde, „wilt u die kerels even fouilleeren? Kijk eens of ze wapens bij zich hebben. Wees niet bang. Ik zal u wel beschermen.”

De reiziger deed, wat hem gevraagd werd en ontdekte, dat elke man twee geladen revolvers bij zich had.

„Nee n nu dat touw, mijnheer, en bind ze zoo, dat ze zich niet kunnen verroeren. Ze zullen dat wel toelaten, want anders hebben ze een kogel in hun hoofd voor ze tien kunnen tellen.”

Het duurde niet lang, of de beide mannen lagen gebonden in het gras.

„Prachtig,” zei Bill. „Nu gaan we even naar huis terug om die heeren bij den sheriff af te leveren en dan kunnen we onze reis vervolgen. U moet me deze kleine vertraging niet kwalijk nemen, want ik ben nu eenmaal verantwoordelijk voor de veiligheid van ons allen.”

De twee bandieten werden naar den sheriff gebracht en de reis verliep verder zonder incidenten, maar toch hoorde Louise, dat haar verloofde nu al tweemaal groot gevaar gelopen had. Zij schreef hem een brief, dat het vak van postillon nu ook niet zoo rustig was als zij zich wel had voorgesteld en daarom vroeg zij hem zijn baantje er aan te geven en zich op de boerderij te vestigen. Bill was het eigenlijk wel met haar eens, dat hij, als ze gingen trouwen, een kalmer leven moet gaan leiden en toen dan ook de lente in aantocht was en de trouwdag was vastgesteld, zei hij zijn betrekking bij Russel, Majors and Waddel op. Een week later vond het huwelijk plaats en kort daarop ging het jonge paar op reis.

Bill en zijn vrouw baarden overal opzien. Gedurende hun reis langs de Missouri keken de menschen dikwijls om, want zij pasten werkelijk precies bij elkaar. Mrs. Cody stond er echter op, dat Bill niet meer naar de firma Russel, Majors and Waddel terugging, want zij had er geen zin in, den geheelen dag in angst te zitten. Zij besloten dus een hotel te beginnen in de buurt van Hays City. De streek was niet bijzonder goed bevolkt, maar men meende niet ver van de stad goud gevonden te hebben en verwachtte een groot aantal goudzoekers. Bill liet zijn zusters komen om bij de bediening te helpen. Daarna noodigde hij al zijn vrienden uit, om bij hem te komen logeeren ten einde, zooals hij zei, reclame voor de zaak te maken. Natuurlijk gaf hij hun gratis kost en inwoning.

„Van vrienden kan men geen geld aannemen,” was zijn stelregel.

Het duurde niet lang, of het hotel was zoo vol, dat men de betalende gasten moest weigeren. Overal in het gebouw, in de gelagkamer en de leeszaal, in de bar en de vestibule, zaten de vrienden van Bill, die zich het eten en drinken goed lieten smaken en niet veel eerbied hadden voor het meubilair. Maar Bill bleef vriendelijk tot het uiterste en verkondigde maar steeds: „Van vrienden kan men geen geld aannemen,” net zoo lang tot hij gedwongen was de zaak weer te sluiten.

tijd, maar nauwelijks had hij de stad verlaten, of hij hield stil, zoogenaamd om iets aan het tuig van de paarden te veranderen. Daarop begaf hij zich naar de diligence en hield elk van de twee mannen een revolver onder den neus.

„Handen omhoog!” beval hij.

De beide reizigers begonnen te protesteerden.

„Geen praatjes,” meende

„Hoe jammer,” zei hij. „En het was zoo'n goedbeklant hotel.”

Bill was niet bepaald een handelman, maar hij was bijzonder actief; Voor rekening van een grossier in kruidenierswaren stelde hij een convooi samen, dat voor het westen bestemd was. Zijn vrouw ging met hem mee en onmiddellijk ondervond zij aan den lijve, dat Bill weer een bijzonder gevaarlijke opdracht had aangevaard, want zij waren nog geen week onderweg, of zij werden aangevallen door een troep van meer dan honderd Indianen.

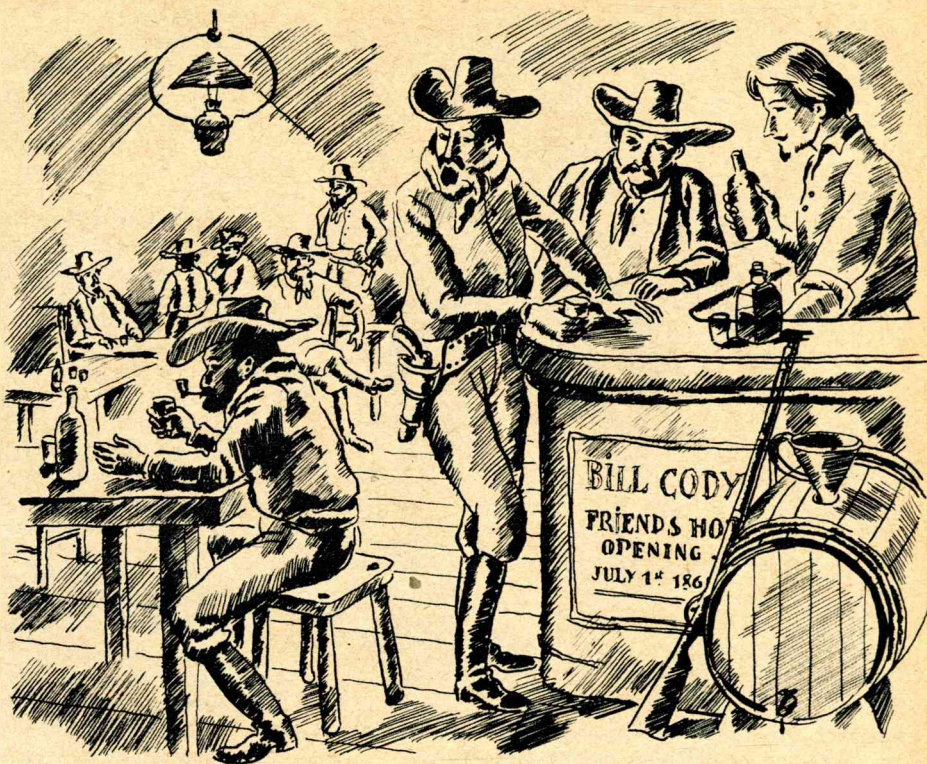
Zij moesten de koopwaar, die zij vervoerden, in den steeklaten en konden blij zijn, dat zij het er levend hadden afgebracht. Aangezien Bill zich verplicht achtte zijn lastgever de waarde van de aan zijn hoede toevertrouwde goederen te vergoeden, hetgeen hem de laatste rest van zijn opgespaard geld kostte, was hij gedwongen, weer na: 'n betrekking om te zien en op voorspraak van zijn vrienden, werd hij door generaal Custer benoemd tot diens persoonlijk gids in den rang van adjudant-officier. De generaal behandelde Bill meer als zijn vriend dan als zijn ondergeschikte, maar eens op een dag maakte hij zich toch kwaad. Hij had zijn gids gezegd, dat hij van plan was een inspectietocht naar Fort Larned te ondernemen, doch wie schetst zijn verbazing, toen hij bemerkte, dat Bill met een ezel voor zijn kwartier verscheen, terwijl hij het paard van den generaal bij den toom voor de deur op en neer leidde!

„Je hebt niet eens zoove respect voor je generaal, dat je je niet schaamt op een ezel met hem op inspectie te gaan,” sprak hij.

Bill antwoordde niet en toen hij het ernstige gezicht van zijn gids zag, had de generaal niet den moed hem naar den stal te sturen om een paard te halen, doch bepaalde zich onderweg tot enkele goedmoedige spottertijen.

„Je lijkt wel een schildpad,” smaalde hij. „Ben jij nu een gids? Je komt steeds achter me aan in plaats dat je me den weg wijst.”

Maar op hetzelfde oogenblik, dat hij die woorden uitsprak, bemerkte hij, dat de weg tusschen de rotsen smaller werd en dat links daarvan een diepe afgrond gaapte. Zijn paard begon al schichtig te worden 'en gleed zelfs uit. Custer moest afstijgen en zijn rijdier bij den teugel voeren, terwijl Bill's ezel zoo kalmpjes voortstapte, alsof hij een heele prairie tot zijn beschikking had.

Het hotel was zoo vol, dat men de betalende gasten moest weigeren. Overal zaten de vrienden van Bill, die zich het eten en drinken goed lieten smaken....

„De schildpad heeft het van de haas gewonnen,” mompelde Bill tusschen zijn tanden, doch zoo luid, dat de generaal het duidelijk kon verstaan.

Hij gaf den generaal ten slotte den raad, om zijn paard op een klein plateau aan een boom vast te binden en het dier op den terugweg weer mee te nemen. Intusschen kon de generaal achter op zijn ezel meerijden, dan schoten ze wat vlagger op.

Custer zag wel in, dat er niet veel anders opzat en Bill zette hem op dezen gedenkwaardigen rit alle spottertijen betaald, die zijn meerdere zich aan het begin van den tocht veroorloofd had. Maar de ezel moest nu de zware last dragen en gaf lucht aan zijn verontwaardiging door luid „Ja, ja” te schreeuwen.

Niet lang daarna werd Bill tot officier bevorderd, maar dit bleef hij niet lang, want weldra nam hij ontslag uit den dienst, omdat men hem een betrekking had aangeboden, die juist voor hem geschikt was en waarbij hij veel meer verdiende dan in het leger.

Men begon juist in die dagen den transcontinentalen spoorweg in Amerika te bouwen. Hierbij vonden duizenden arbeiders werk, en deze menschen moesten gevoed worden. Nu was het heel moeilijk om hen geregeld van verschvleesch te voorzien, omdat zelfs de trein er niet op ingericht was dit te vervoeren.

De gebroeders Goddard, die op zich hadden genomen 1500 man van levensmiddelen te voorzien, lieten hem bij zich komen en vroegen hem om raad. Bill vertelde hun, hoe hij zich de oplossing van het vraagstuk had gelacht.

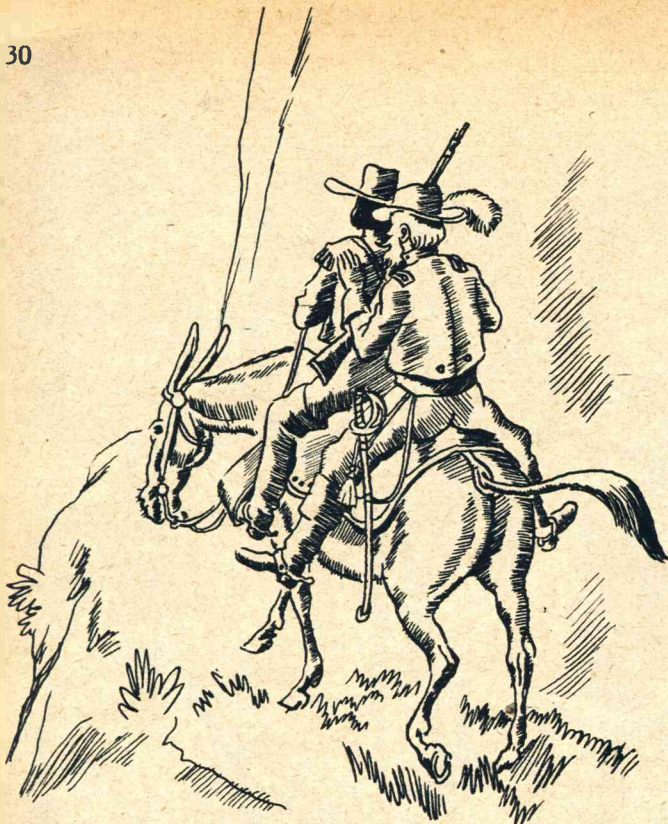
„Wat,” zei hij, „wilt u hier zelf vee gaan fokken? Ik ken de streek hier goed en weet zeker, dat de dieren hier niet zullen aarden. En hoe wilt u de eerste kudden hier brengen? Dat zal niet gemakkelijk gaan. Maar er is wel iets anders op te vinden. Hier in de buurt zit het vol met buffels.

...en weinig eerbied hadden voor het meubilair.

Zij werden aangevallen door een troep van meer dan honderd Indianen.

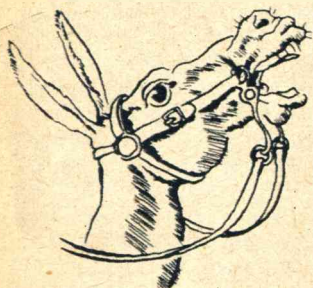

Intusschen kon de generaal achter op den ezel meerijden, dan schoten ze wat vlugger op.

Het vleesch van die dieren is buitengewoon smakelijk en als men de jacht verstandig inricht, heeft men jaren lang genoeg vleesch voor vijftienhonderd man."

De gebroeders Goddard namen geestdriftig zijn voorstel aan. Bill kreeg een hoog salaris voor de organisatie van de jacht, waardoor zij in staat waren zooveel moeite en kosten te sparen.

Weldra had Bill een aantal jagers onder zijn bevelen, die hem hielpen bij 't opsporen van de kudden, maar het doden van de dieren was het gevaarlijkste werk en zoo kwam het, dat Bill gewoonlijk meer buffels buit maakte dan de anderen samen. Men weet, dat deze beesten niet vluchten als zij achtervolgd worden of gewond zijn, maar hun vijanden maar al te dikwijls aanvallen en de meeste jagers konden het

... gaf lucht aan zijn verontwaardiging door luid „ia, ia” te schreeuwen.

gezicht van een in galop op hen afhollenden stier niet verdragen en kozen het hazenpad, maar Bill, die van nu af aan door iedereen Buffalo Bill genoemd werd, liet zich niet zoo gauw van de wijs brengen en bond zonder aarzelen den strijd aan met de oudste buffels uit de kudde. Deze laatste moest hij wel doden, omdat zij min of meer als de aanvoerders te beschouwen waren, die eerst neergelegd moesten zijn, alvorens men de jongere dieren kon bemachtigen. Zijn methode was eenvoudig, maar eischte moed en groote behendigheid. Hij wachtte kalm den aanval van een grooten stier af en zodra hij er zeker van was, dat het beest werkelijk het oog op hem had, wendde hij zijn paard en vluchtte. Van tijd tot tijd loste hij een schot op het hem achtervolgende dier en als dit gedood was, dan zocht hij een anderen tegenstander, net zoo lang tot de kudde van al haar aanvoerders beroofd was en weerloos aan de jagers was overgeleverd.

Zoo bleef hij maanden lang in dienst van de gebroeders Goddard tot de spoorweg zoover gevorderd was, dat de proviandeering van de werklieden geen moeilijkheden meer bood. Bill nam daarop weer dienst in het leger en werd benoemd tot chef van de verkenners in den rang van luitenant. Eerst diende hij onder generaal Sheridan en later onder generaal Auger; bij dezen generaal stond hij onder de onmiddellijke bevelen van majoor Franck Worth.

Dezen laatsten deed hij een voorstel, dat een ommekeer bracht in de organisatie van het leger. Het was hem namelijk opgevallen, dat de Indianen in het algemeen veel betere verspieters waren dan de blanken en nu gaf hij hun in overweging Roodhuiden in het leger op te nemen om de positie van den vijand te verkennen.

„Dat is onmogelijk,” zei de majoor. „De Indianen zijn onze vijanden.”

„Ik ken de Pawnies heel goed,” antwoordde Bill, „en ik mag wel zeggen, dat zij mijn vrienden zijn. Zij zullen ongetwijfeld mee willen doen, als ik het hun vraag.”

„Het is heel gevaarlijk,” meende de generaal. „In zulke kerels kunnen we toch geen vertrouwen hebben. Zoodra

ze de kans schoon zien, zullen ze ons verraden.”

„Neen,” zei Bill. „De Indianen en vooral de Pawnies houden zich aan het eenmaal gegeven woord. Zij zijn van nature trouw, als men hen behoorlijk behandelt.”

Het kostte hem nog heel wat moeite zijn superieuren over te halen, maar ten slotte stemden zij toe, hoewel zij niet aan zijn succes geloofden. Het bleek echter, dat de Pawnies gaarne in dienst van de Vereenigde Staten wilden treden op voorwaarde, dat zij onder de bevelen van Buffalo Bill kwamen te staan.

De afdeeling, die hij samenstelde, zag er bijzonder schilderachtig uit. Want het eenige, waartoe hij zijn vrienden niet kon bewegen, was, dat ze er in toestemden de militaire uniform aan te trekken. Wel accepteerden ze een deel er van en zoo zag men plotseling een Indiaan, die wel een kepi had opgezet, maar zijn oude, leeren hemd bleef dragen; een ander had hooge leeren rijlaarzen aangetrokken, maar kon geen afstand doen van de veer in zijn haar. Zij konden niet nalaten zich te tatoeëren en te beschilderen en de onderscheidingsteekens van hun regiment bevestigden zij op plaatsen, waar die, naar hun meening, het beste tot hun recht kwamen en dat was lang niet altijd daar, waar zij volgens voorschrift moesten zitten.

De gebroeders Goddard lieten hem bij zich komen en vroegen 'm om raad.

Het was inderdaad een raar stelletje soldaten, maar als verkenners voldeden zij uitstekend. Hoe gek de mannen van Buffalo Bill er ook uitzagen, het troepje werd weldra beroemd.

„En toch verwonder ik mij er over,” zei generaal Sheridan, toen hij de mannen eens kwam inspecteeren, „toch verwonder ik mij er over, dat uw verkenners met hun verkleeding hun paarden niet zoo hard aan het lachen maken, dat zij zich onmiddellijk aan den vijand verraden.”

Van dien goedmoedigen spot trok Bill zich niets aan en dat men werkelijk over hem tevreden was, bleek wel uit het feit, dat hij weldra tot kapitein en daarna tot majoor bevorderd werd. Wanneer hij niet met zijn Pawnies op verkenning was, kwam zijn vrouw met haar baby in het fort wonen, waar hij tijdelijk gelegerd was.

„Ach, waarom zou dit heerlijke, kalme leven niet van langen duur kunnen zijn?” vroeg zij dan wel eens.

„Waarom niet?” vroeg Buffalo Bill. „Omdat 't nu eenmaal mijn bestemming is, nooit rust te vinden.”

W O R D T V E R V O L G D

... maar Bill, die van nu af aan Buffalo Bill genoemd werd, bond zonder aarzelen den strijd aan met de oudste buffels uit de kudde.

Met zijn vijven op een rijtje. Het schijnt ook te gaan met wijde rokken, hoewel dit vrolijke groepje toch wel erg zal moeten oppassen, dat één in haar enthousiasme niet te ver uitslaat.

Bolhoedjes op het ijs

Wintervermaak dertig jaar geleden

Moeten wij eigenlijk geen eerbied hebben voor de oudere generatie, die zich in het begin van deze eeuw in volornaat met bolhoed, hoogen boord en lange broek op het ijs waagde in het vaste voornemen niet te vallen? En dat in gezelschap van dames, die er in hun kleeding al even gecompliceerd uit-

zagen! En toch, als wij deze foto's bekijken, moeten we even glimlachen of we willen of niet. Deze heeren met vervaarlijke snorren, deze dames met volumineuze rokken en pofmouwen, verschillen toch wel in vele opzichten van de practisch gekleede mannen en vrouwen van tegenwoordig, die als snelle kleurvlakken over de breede ijsvlakten schieten, alsof ze er thuis hooren. Maar ondanks alle verschil is er toch ook veel overeenkomst: de pret is dezelfde, de blozende wangen, de forsche streek, de niet te stillen honger na het ijsfestijn, de diepe slaap, de intense voldoening je beenen weer eens flink te hebben losgemaakt (al zijn ze den volgenden dag dan ook stijf),

De dames hebben zich, voor zoover het ging, op het ijs „gekleed“, ze hebben althans een eenvoudige muts opgezet, maar de heeren bleven „correct“.

het plezier gehad te hebben los van de aarde op dunne ijzers rond te zwieren, je lichaam niet meer te voelen als een dood gewicht, dat je mee moet sleepen, maar als een levenden motor, waar je beter op kunt vertrouwen dan op de vernuftigste machine, kortom schaatsenrijder te zijn! Dat voelden onze ooms en tantes in hun merkwaardige kleedij evenzoo als wij, daarvoor behoeven we slechts naar hun innig tevreden gezichten te kijken.

Een ijsbaan in het jaar 1907. Het Vondelpark ziet er op het oogenblik anders uit, maar de schaatsenrijdersgeest is gebleven.

Het kunstrijderspaar moet wel erg zeker van zijn zaak zijn om zich zoo op het ijs te wagen, maar wat het merkwaardigste is: het doet in gratie niet voor een modern kunstrijderspaar onder.

Twee kampioenen hardrijden op de schaats. Mejuffrouw Gonnie Donker en Jan Langendijk tijdens de wedstrijden te Groningen. Zij volgen met belangstelling de verrichtingen der anderen.

Duizenden hadden zich opgegeven voor den 70 dorpen-tocht op de schaats. De deelnemers op de Gouwee met op den achtergrond Monnikendam.

SPORT VAN DE WEEK

We beleven weer eens een echten zoogenaamden kwakkelwinter. Vier à vijf dagen in de week vriest het behoorlijk tot zeer behoorlijk zelfs, doch juist wanneer dan de voetbal- en diverse andere sportbonden hun wedstrijden voor den komenden Zondag hebben afgelast, stijgt het kwik weer boven het vriespunt. Zoo was het reeds eenige keeren en zoo was het eigenlijk den afgelopen Zondag weer!

Ditmaal echter was het ijs zóó dik en had men zoo op een ouderwetschen Zondag gerekend dat zelfs een druilerige motregen de liefhebbers, en niet

te vergeten de liefhebsters, niet kon weerhouden.

't Was niet echt en voor alles niet echt ouderwetsch, doch zij dachten aan de Engelsche spreuk „To make the best of it” en zij maakten er ondanks den tegenslag nog iets goeds van.

En nu gaat het misschien vandaag weer vriezen en Zaterdag a.s. treedt dan ook wel weer prompt de dooi in. Doch één Zondag van behoorlijke ijssport, zelfs van wedstrijd sport, hebben we toch in 1940 gehad en Panorama haast zich zijn trouwe lezers daar een en ander van te laten zien.

Te Olst werden wedstrijden om geldprijzen gehouden, waarvoor bekende Friesche, Kampensche en Olster rijders hadden ingeschreven. De eerste drie prijzen werden gewonnen door de Friezen, v.l.n.r. D. Hielkema (1ste), J. Slob (2de) en Elzinga (3de).

Te Hengelo werden de wedstrijden om het kampioenschap van Nederland schoonrijden gehouden. Mevr. A. Westenberg (Almelo) en de heer H. Wesselo (Bussum) in actie.

De 70 dorpen-tocht in Noord-Holland. De bekende rijder Taconis en zijn beide dochters, die aan den tocht deelnamen, laten zich naar de Gouwee vervoeren.

Sietske Pasveer, Akkrum, die te Groningen het kampioenschap voor de noordelijke provincies verwerfde.

De veldloop Rond den Hazendans, georganiseerd door de R.K. Athletiekvereniging Maastricht. De deelnemers op de Romeinsche Baan.

Op de ijsbaan Amsterdam Noord werden Zaterdag wedstrijden in het ringsteken op de schaats gehouden. Momen uit dezen wedstrijd.

Op de sintelbaan te Amsterdam werden Zaterdag algemeene schaatswedstrijden gehouden, waaraan de militairen uit het garnizoen en den luchtverdedigingskring Amsterdam deelnamen. Een der soldaten in actie.

ERNA SACK
DE POPULAIRE COLORATUUR-ZANGERES DIE MOMENTEEL IN ONS LAND OPTREEDT

(FOTO UFA)

Het door Peter Ohlsen (Heinz Rühmann) aangerichte afscheidsdiner voor zijn vrienden bij zijn vertrek voor „een wereldreis” wordt een vaarwel aan zijn vrijgezellenbestaan.

Thuisgekomen vindt de losbollige student 't kind en den brief en die ontdekking maakt hem met één slag volkomen nuchter.

HOERA!... IK BEN PAPA

Heinz Rühmann is 'n acteur, die om zijn jongensachtig, monter spel steeds de groote belangstelling van het publiek heeft gehad. Magere scenario's werden vaak door zijn aanwezigheid alleen tot hoogst aantrekkelijke films. Het moge dan al waar zijn, dat hij altijd hetzelfde is, dat neemt toch niet weg, dat die onveranderlijke creatie, juist door den luimigen inslag, heel erg wordt gewaardeerd. Hij speculeert steeds met succes op den lach en den glimlach van zijn toeschouwer en dat is zijn kracht. Werkelijk goede en groote komieken of komische

spelers zijn er weinig en dus is het begrijpelijk dat die weinigen in hooge eere worden gehouden door ieder die zich als hoogste doel stelt zich met een film te amuseeren. In deze nieuwe Lumina-film zijn weer alle elementen voor veel vroolijkheid aanwezig. Rühmann is hierin de losbollige student, die plotseling op een vreemde wijze tot vader van 'n kleinen jongen wordt gebombardeerd. Die ontdekking bereikt hem juist als hij tot groote ergernis van zijn vader op het punt staat een wereldreis te ondernemen. De nieuwe positie, waarin papa „Peter Ohlsen” gebracht wordt, is oorzaak dat hij een streep door zijn vrijbuitersleven haalt en zich met hart en ziel aan zijn vaderplichten gaat wijden, tot groot genoegen van de natuurlijke mama van het kind en van opa Ohlsen, die mede in het complot was.

De film eindigt volgens aller verwachting en iedereen is aan het slot even gelukkig en blij met den gang van zaken als de heer en mevrouw Peter en Kathrin Ohlsen. Dat Thea von Harbou, die het draaiboek schreef, niet altijd die kiesheid betrachtte, welke van 'n vrouw mag worden verwacht, zullen we om het vlotte, beminnelijke spel van Rühmann maar vergeven. Want hij concentreert zoo sterk de aandacht op zichzelf, dat hij ten eerste den lichtzinnigen wind, welke door de heele film heenwaait, verzacht en ten tweede de andere medespelenden, waaronder Albert Florath, Carola Höhn en Ursula Grabley, compleet wegspeelt.

Oogenblikkelijk vangt hij met zijn vaderplichten aan en geeft den jongen 'n lekkerbad.

★
**Drie
Films**
★

ZONSOPGANG

Wanneer een dorpsvischhandelaar, daartoe in verzoeking gebracht door een „dame” uit de groote stad, zich van zijn eenvoudige, lieve vrouw wil ontdoen, met haar in een zwakke boot op reis gaat, en dan op het groote oogenblik voor zijn daad terugschrikt en zich met haar verzoent, dan zijn alle motieven voor een sterk drama aanwezig, vooral als dan tot overmaat van ramp het scheepje met man en muis dreigt te vergaan.

Kristina Söderbaum en Frits van Dongen zijn de beide hoofdpersonen in deze Tobis-film, waarbij vooral eerstgenoemde door haar simpel en ontroerend spel deze film een sterker reliëf geeft dan zij waarschijnlijk anders zou hebben gehad.

Anna Dammann is de „dame uit de stad”, terwijl Joachim Pfaff het zoontje is, dat indirect oorzaak is, dat de band tusschen de beide echtelieden niet wordt verbroken.

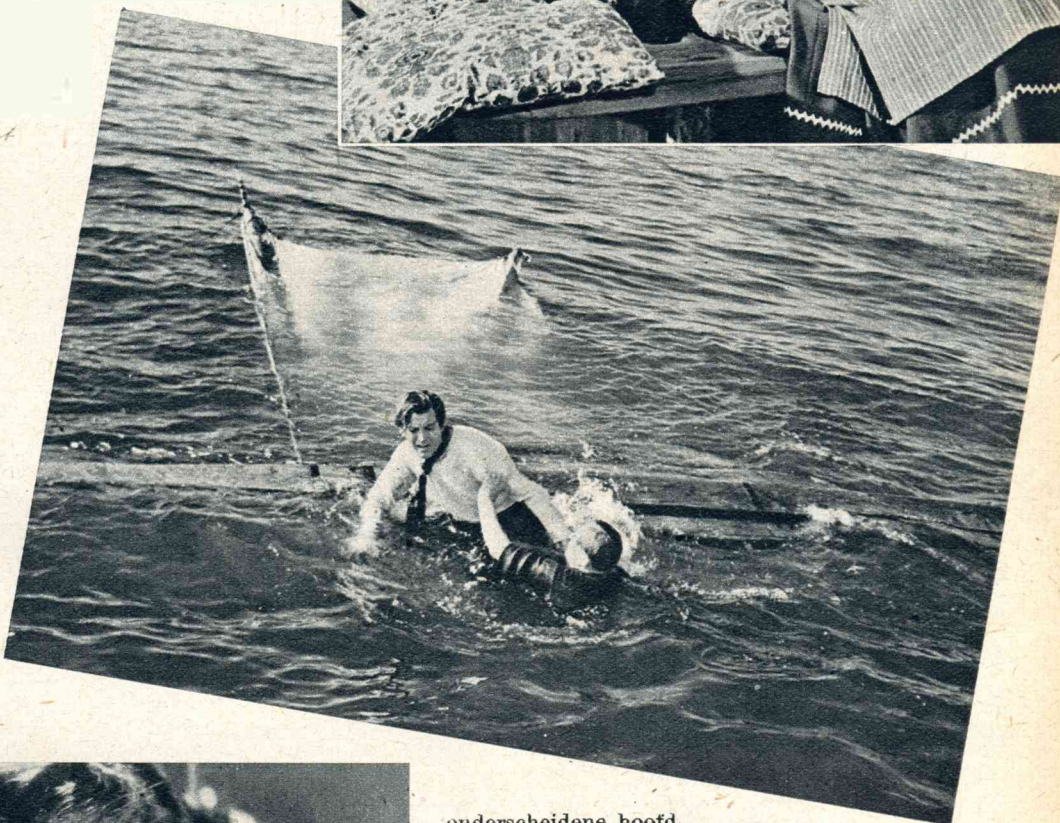
Alles bijeen een drama dat, zonder groote hilariteit te verwekken, toch wel in staat is, de aandacht van den toeschouwer bezig te houden.

Kristina Söderbaum, als Elske Settegast, wacht met spanning de thuiskomst van haar man af, over wien zulke vreemde geruchten de ronde doen.

De hevige storm, onmiddellijk gevolgd door een opmerkelijke windstille, heeft het kleine scheepje doen omslaan. Endrik Settegast (Frits van Dongen) kan nog op het juiste moment gered worden, terwijl voor diens vrouw het ergste wordt gevreesd.

Een beeld uit de eerste episode, waarbij de jonge freule Julie de Maupré aan den comediant Leander (Claude Dauphin) onomwonden haar genegenheid laat blijken.

onderscheidene hoofdrollen en zijn stuk voor stuk uitstekend voor hun taak berekend. Claude Dauphin is de eenige die in elk dezer drie één-acterdrama's (want daar komt het toch in hoofdzaak op neer) een rol speelt, alhoewel zijn eerste liefde hem reeds duur te staan kwam en hij die met den dood bekoopt. Een prettige film, goed gemaakt en boeiend van het begin tot het einde.

Corinne Luchaire en Claude Dauphin als het moderne jonge paar uit de derde episode. Zij hielden werkelijk van elkaar, doch het geld belette aanvankelijk aan die wederzijdsche liefde toe te geven.

CAVALCADE D'AMOUR

Van een geheel ander genre is deze Fransche Nova-film, waarin Raymond Bernard de geschiedenis van een oud kasteel in Frankrijk verhaalt, waarin zich volgens de legende iedere honderd jaar een liefdesdrama afspeelt.

Eerst krijgen we een episode in 1639, dan in 1839 en ten slotte in 1939. Of het 18e-eeuwse liefdesdrama niet geschikt was om te verfilmen of dat zich toen uitzonderingsgewijs niets heeft voorgedaan, vermeldt de historie niet, doch een feit is het dat 1739 niet in deze liefdes-cavalcade is opgenomen.

Wat de drie gegeven „feiten” betreft: in de eerste episode wordt een jong meisje uitgehuwelijkt aan een jongeling, die zoowat alle gebreken heeft, welke menschelijkerwijze een schepsel maar kan hebben. Het meisje vat op haar trouwdag liefde op voor een comediant die de bruiloft moet opvroolijken en trekt later met dien troep mee, waarbij de comediand gedood en zij teruggebracht wordt.

In de tweede episode is de bruidegom verliefd geraakt op 'n naaistertje, dat op zijn huwelijksdag van aandoening een hartverlamming krijgt, terwijl in de derde episode het verlaten kasteel door een rijken

Simone Simon, het dweepzieke, verliefde naaistertje uit de tweede episode, die op den huwelijksdag van haar geliefde aan een gebroken hart sterft.

bankier is aangekocht, waardoor hij onbewust het geluk van zijn dochter in de waagschaal stelt. Vermoedelijk echter, wijl de man niet tot het aloude geslacht van De Maupré behoort, daar hij slechts door geld en niet door geboorte eigenaar geworden is van het kasteel, wordt het drama van deze derde episode niet voltooid, doch eindigt in een happy end.

Verhalen als deze maken altijd indruk, vooral wanneer gelijk hier de sfeer en het karakter van de verschillende perioden zuiver en raak zijn getypeerd.

Verschillende Fransche prominenten op filmgebied, zooals Simone Simon, Corinne Luchaire, Claude Dauphin e. a. spelen de

VOOR KOUDE DAGEN

Heerlijk warm ondergoed
voor 86-90 cm. bovenwijdte

In dezen kouden wintertijd is warm, wollen ondergoed onontbeerlijk. Wij zijn dan ook overtuigd, vele dames met dit buitengewoon aardige patroon een groot genoegen te doen. De meest geschikte kleuren zijn: rose, zalm en lichtblauw. We maken dan de kleine rosetjes in een contrasterende kleur. Wanneer we dus rose of zalmkleurige wol gebruiken, nemen we blauwe rosetjes en omgekeerd.

Benodigdheden voor het stelletje van onze afbeelding waren ongeveer 250 gram zeer dunne driedraads zephyrwol, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 2, een aluminium haaknaald nr. 3, ong. 80 cm. smal zijden lint voor de schouderbandjes, een heel smal zijden lintje voor de knoopjes, en ong. 60 cm. smal elastiek.

Maten: Camisole: lengte ong. 56 cm., bovenwijdte 86-90 cm. Directoire: lengte (omslag ingesloten) ong. 45 cm.

Proeslapje: 36 st. in de breedte en 40 naalden in de hoogte meten beide ong. 10 cm.

De camisole.

Het voorpand. We beginnen aan den onderkant en zetten 159 st. op. Hierboven breien we als volgt:

1e naald: steeds afwisselend 1 av., 1 r.

2e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., * een dubbele

minderings (we maken deze steeds op de volgende manier: 1 st. afhalen, 2 st. r. te zamen breien, den afgehaalden steek over dezen laatste steek halen), 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., uit den volgende steek breien we 3 st. (en wel 1 av., 1 r., 1 av.), daarna 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av. Vanaf * de geheele naald door herhalen.

3e naald: steeds r. boven r. en av. boven av.

4e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., * een dubbele mindering (zie hiervoor 2e naald), 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., uit den volgende steek breien we 3 st. (en wel 1 r., 1 av., 1 r.), 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r. Vanaf * de geheele naald door herhalen.

5e naald: als de 3e naald.

6e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., daarna vanaf * hetzelfde als bij de 2e naald.

7e naald: als de 3e naald.

8e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., daarna vanaf * hetzelfde als bij de 4e naald.

9e naald: als de 3e naald.

10e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., * uit den volgende steek breien we 3 st. (en wel 1 av., 1 r., 1 av.), daarna 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., een dubbele mindering (zie hiervoor 2e naald), 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r. Vanaf * de geheele naald door herhalen.

11e naald: als de 3e naald.

12e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., * uit den volgende steek breien we 3 st. (en wel 1 r., 1 av., 1 r.), daarna 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., een dubbele mindering (zie hiervoor 2e naald), 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av. Vanaf * de geheele naald door herhalen.

13e naald: als de 3e naald.

14e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., daarna vanaf * hetzelfde als bij de 10e naald.

15e naald: als de 3e naald.

16e naald: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., daarna vanaf * hetzelfde als bij de 12e naald.

17e naald: als de 3e naald.

De 2e tot en met de 17e naald vormen het patroon. We herhalen nu deze naalden voortdurend.

Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 225e, 226e, 227e en 228e naald 2 st. af. Bij het breien van het patroon moeten we vanzelfsprekend met deze afgekante steken rekening houden.

Bij de 255e naald kanten we alle steken inéens af.

Het ruggand. We beginnen hiervoor eveneens aan den onderkant en zetten 159 st. op. We breien hierboven de 1e naald zooals bij het voorpand, dan de 10e tot en met de 17e. Daarna herhalen we steeds het geheele patroon, dus de 2e tot en met de 17e naald. (Doordat we eerst de 10e tot en met de 17e naald breien, verspringt het patroontje, zoodat bij het aan elkaar naaien de boogjes in elkaar vallen.) We breien steeds door zonder minderen en kanten bij de 225e naald alle steken inéens af.

We persen nu beide deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar.

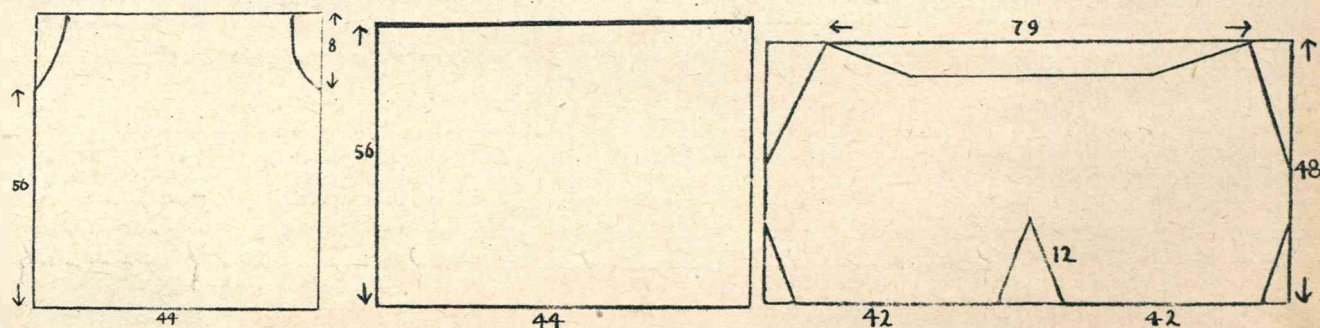
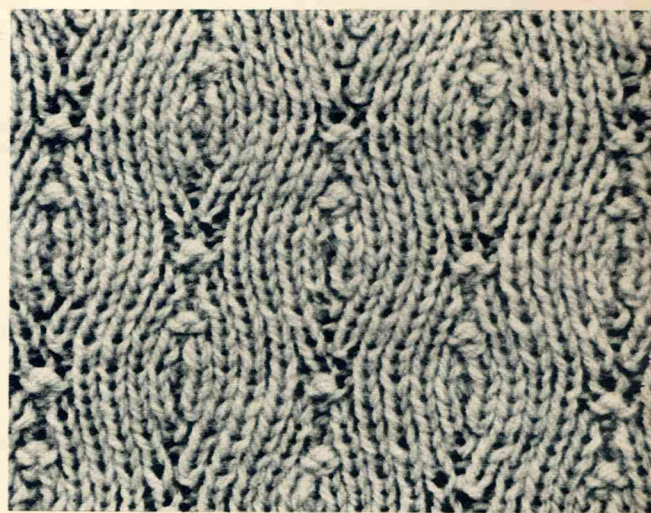
Voor het figuur rimpelen we in het midden van het voorpand ongeveer 10 cm. in.

Van het heel smalle zijden lintje maken we 3 kleine rosetjes en naaien deze op het voorpand, zooals de foto duidelijk laat zien. Langs den bovenkant van het voorpand haken we een toer vasten. Ten slotte naaien we er de schouderbandjes aan.

De directoire.

We zetten 151 st. op en breien hierboven in patroon. Daar we nu minder st. hebben dan bij het voorpand van de camisole, moeten we aan het begin van iedere naald steeds 4 st. weglaten. We breien dus de 2e naald als volgt: 1 r., 1 av., 1 r., 1 av., daarna vanaf * hetzelfde als bij het voorpand is beschreven. Hetzelfde doen we bij de andere naalden.

Aan het begin en einde van de 10e, 20e, 30e en 40e naald meerderen we 1 st. Deze st. worden vanzelfsprekend in het patroon opgenomen. Na de 40e naald hebben we dus 159 st. op de naald en breien we weer geheel hetzelfde als bij de camisole is beschreven. We breien door tot we 48 naalden gebreid hebben. We breken nu den draad af, en breien het tweede pijpje geheel op dezelfde manier. Bij de 49e naald nemen we de st. van beide pijpjes op één naald, terwijl we er in het midden 1 st. bij opzetten. We hebben dan dus 319 st. op de naald. Hierboven breien we in patroon verder tot we 160 naalden gebreid hebben. Aan het begin en einde van de 55e, 61e, 67e en 73e naald meerderen we 1 st. Aan het begin en einde van de 76e en iedere volgende 4e naald (dus van de 80e, 84e, 88e naald enz.) breien we 2 st. te zamen. De 161e en alle volgende naalden breien we steeds afwisselend 1 r., 1 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Bij de 181e naald kanten we de middelste 139 st. af (voor den voorkant). De zij-kanten (voor den achterkant) breien we ieder afzonderlijk af. Aan het begin van de 183e, en iedere

volgende oneven naald kanten we 8 st. af, tot we nog 48 st. op de naald hebben. Bij iedere volgende oneven naald kanten we nu 12 st. af, totdat alle st. verdwenen zijn.

Den tweeden zijkant breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze af. We minderen dus 8 st. aan het begin van de 182e en van iedere volgende even naald, tot we nog 48 st. op de naald hebben. Daarna kanten we aan het begin van iedere volgende even naald 12 st. af, totdat alle st. verdwenen zijn.

Het kruisje. Hiervoor zetten we 36 st. op en breien 40 naalden in patroon. (Zie voorpand camisole.) Daarna kanten we af.

We persen de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Aan den bovenkant maken we een smal zoompje en rijgen hierdoor het elastiek.

Uit ons menu

WITTE SOEP (4 PERSONEN)

1½ liter water, 4 bouillonblokjes of 250 gr. rundvleesch, 1 ui, 1 stukje selderijknol, zout, peper, 45 gr. boter, 40 gr. bloem, een scheutje bouillonaroma, een scheutje melk.

Los de bouillonblokjes op in het water of breng het water met het vleesch, het zout, den ui en den selderijknol aan de kook. Laat de soep daarna gedurende een paar uur trekken. Zeef vervolgens den bouillon. Smelt de boter, voeg er den gesnipperden ui en den selderijknol bij, wanneer deze niet met den bouillon zijn getrokken. Laat alles samen ongeveer 5 minuten fruiten. Voeg er dan de bloem bij en roer het mengsel tot een glad papje. Giet er vervolgens onder goed roeren den bouillon bij en laat de soep onder roeren doorkoken. Zeef ze vervolgens en maak ze op smaak met zout, peper, een scheutje melk en bouillonaroma.

BRUSSELSCH LOF MET HAM EN KAAS (4 PERSONEN)

1½ pond Brusselsch lof, 200 gr. ham, 100 gr. kaas, zout, paneermeel, 50 gr. boter.

Maak het Brusselsch lof schoon, maar laat de struikjes in hun geheel. Kook de groente gaar in weinig water met zout. Laat ze op een vergiet uitlekken. Rol ze vervolgens in plakjes ham en leg ze in een vuurvast schotel. Strooi tusschen de verschillende lagen geraspte kaas. Smelt de boter en giet deze gedeeltelijk over de groente. Strooi over het geheel een laag paneermeel en geraspte kaas, giet er nog wat boter over en bak het gerecht in den oven gaar en bruin.

GEBRADEN RUNDERHART (4 PERSONEN)

1 runderhart, 100 gr. varkenslever, 50 gr. varkenslong, 50 gr. vet versch spek, 50 gr. varkensgehakt, peper, zout, nootmuskaat, 1 fijngehakt uitje, desverkiezende wat fijn gehakte truffel en een scheutje mader.

Laat het hart eenige uren in water staan, verwijder de vliezen en vul het daarna met een mengsel, dat van de zeer fijn gehakte of gemalen lever, de varkenslong, het spek, het gehakt, het zout, de kruiden en het uitje is gemaakt of dat desverkiezende met fijn gehakte

truffels en mader is vermengd. Naai het hart met een dun touwtje of witte katoen dicht en braad het in half vet, half boter bruin. Laat het, nadat er een scheutje water aan toegevoegd is, nog plm. 3 kwartier stoven. Verwijder vóór het presenteren het touwtje.

BLANC MANGER MET BITTERKOEKJES (4 PERSONEN)

½ liter kookroom, ½ liter melk, 20 gr. gelatine, 75 gr. suiker, 100 gr. bitterkoekjes, een snuffje zout.

Breng de melk met den room en het snuffje zout aan de kook, voeg er de bitterkoekjes aan toe en laat deze ongeveer 7 minuten in de vloeistof trekken. Voeg er vervolgens de suiker bij en los deze in de vloeistof op. Zeef daarna het geheel door een paardenharen zeef. Los er dan van het vuur de in water ge-weekte en weer uitgeknepen gelatine in op. Laat den pudding gedeeltelijk afkoelen en geleichtig worden. Doe de massa over in een met koud water omgespoelden vorm en laat ze koud worden. Stort den pudding op een glazen schotel.

BROODSCHOTELTJE MET APPELMOES (4 PERSONEN)

250 gr. oud brood zonder korst, appelmoes van ongeveer 1½ pond appelen, een eetlepel suiker, 75 gr. boter, kaneel, paneermeel.

Besmeer de sneetjes brood aan beide kanten met boter, leg ze vervolgens laag om laag met het appelmoes in een vuurvast schoteltje. Zorg dat de bovenste laag uit brood bestaat. Strooi er fijne kaneel over, die met suiker en paneermeel is vermengd en leg hier en daar een klontje boter. Laat het gerecht in den oven bruin en gaar worden.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag: Witte soep.
Roastbeef.
Spruitjes.
Aardappelen.
Blanc manger.

Maandag: Koud vleesch.
Savoyekool.
Aardappelen.
Broodschoteltje met
appelmoes.

Dinsdag: Groentesoep.
Gebraden runderhart
Worteltjes.
Aardappelen.

Woensdag: Zuurkoolschotel.
Maizenavla.

Donderdag: Brusselsch lof met
ham en kaas.
Aardappelen.
Drie in de pan.

Vrijdag: Macaronisoep.
Gekookte schelvisch.
Gestooft bieten.
Aardappelen.

Zaterdag: Krabbetjes.
Gestooft prei.
Aardappelen.
Lammetjespaj.

Directe Verlichting bij dien Zwaren Hoest

Om vlug en blijvend verlichting bij zwaren hoest door verkoudheid te verkrijgen, smelt een lepel Vicks VapoRub in een kom kokend water en inhaleer gedurende eenige minuten de geneeskrachtige dampen. Zij zuiveren het verstopte hoofd, verwijderen het slijm, verlichten den hoest en vergemakkelijken de ademhaling. Wrijf tegen bedtijd VapoRub op keel, borst en rug en ondervind den weldadigen invloed van de directe werking door de huid, alsmede van de geneeskrachtige dampen.

HEUMATIEK

de sluipende, doorgaans kwaaie, pijn mensch onder zijn leden heeft vóór hij het weet. — Dat doen kou of tocht, maar ook vocht of een klam kil huis. — Dat alles heeft U nooit gedeerd — tot zich plotseling, zonder dat ge er op verdacht bent, met een schent van pijn of een aanval van kramp in een van de ledematen, de rampspoed meldt, die al zoovele levens verwoest heeft. De eene krijgt deze bezoeking al jong, de ander pas op rijperen leeftijd, maar de oorzaak is in alle gevallen dezelfde: onzuiver bloed. Zoodra de bloedzuiverende organen maar even te kort gaan schieten en er maar een spoor van schadelijk zuur zich gaat vastzetten in spieren of spierweefsels of in de gewrichten, dan is daarmede de kiem voor Uw kwaal gelegd. En dan rest U maar één weg: de oorzaak

wegnemen om erger te voorkomen: een bloedzuiverende kuur doen. En liever vandaag dan morgen! Kruschen Salts is door zijn samenstelling het bloedzuiverende middel bij uitnemendheid. — De 10 minerale zouten waaruit Kruschen is samengesteld, oefenen een actieve aansporende werking uit op lever, nieren en ingewanden. Reeds bij een kort maar regelmatig gebruik van Kruschen, komen deze organen tot krachtiger werking. Alle schadelijke zuren die zich in het bloed bevinden, worden er uit gefilterd; volmaakt zuiver bloed stroomt dan weer door Uw aderen, zuiver, maar óók met de noodige kracht! Daardoor worden de onreinheden die zich reeds hadden vastgezet, weer in de circulatie opgenomen en afgevoerd langs natuurlijke weg.

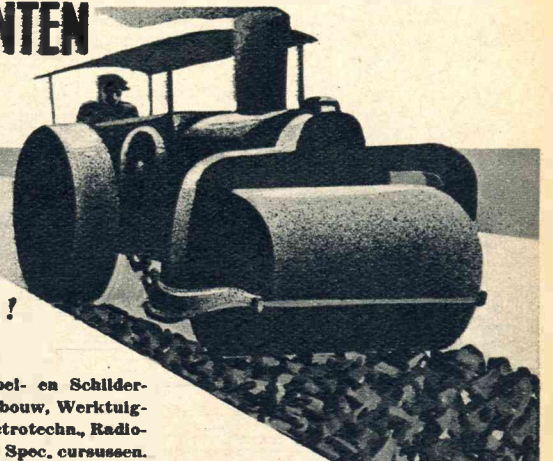
Neem toch Kruschen Salts. Ge zult Uw pijnen weldra voelen verdwijnen. En al is dit wel het voornaamste, het is óók nog een wonderlijke sensatie, te beleven dat ge U heelemaal weer pittiger voelt, anders, opgewekter, gezonder, beter...! Door de wonderlijke werking van Kruschen Salts.

KRUSCHEN SALTS

is verkrijgbaar bij apothekers en drogisten a f 0.40, f 0.75 en f 1.50 (extra groot pak). Fabrikanten: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opggericht 1756.

GOEDE FUNDAMENTEN

Uw weg naar een goede positie in de techniek heeft een degelijke theoretische ondergrond nodig. Volg de beproefde schriftelijke lessen van PBNA, Arnhem.

Studeer techniek thuis!

Burgerl. Bouwk., Architectuur, Meubel- en Schilder-techn., Water- en Wegenbouw, Betonbouw, Werktuigbouw, Auto- en Vliegtuigtechn., Electrotechn., Radiotechn., Chemische Techn., Zuiveltechn., Spec. cursussen.

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNICUM
Dir. E. J. Rothuizen
en F. Wind

Vraagt prospectus
P 6

Uitverkoop

Daar er in normale tijden al zoo veel vrouwen gevonden worden, die niet bestand zijn tegen de verlokkingen van zeer nadrukkelijk aangekondigde prijsverlagingen, kunnen we, door de dwaze koopmanie van September geleerd, wel haast met zekerheid voorspellen, dat de uitverkoop ditmaal tot nog veel grooter dwaasheden zullen verleiden dan gewoonlijk. Visioenen van zich in stijgende lijn bewegende prijzen, van steeds minder wordende kwaliteiten, van schaarschte zelfs zullen bij onbeheerschte naturen en onnadenkende hoofden een ware koop-

ziekte veroorzaken. Stijgende prijzen, inderdaad, daar ziet het naar uit. Maar zij, die niet ver achter de mode aan willen komen, moeten bij uitverkoop dubbel voorzichtig zijn. Wat hebben zij een volgend jaar aan nieuwe aanwinsten van een kleur, die dan totaal uit de mode zal zijn en zullen we later het plots verouderde model met genoeg dragen, omdat de kwaliteit van de stof zooveel beter is dan wat op dat oogenblik gebracht wordt?

Wie in den uitverkoop koopen wil, moet vóór alles zien naar eenvoudige, klassieke modellen, die niet gauw verouderen en die bovendien makkelijk te vermaken zijn. Een wintermantel met mooi bont, dat op zichzelf eigenlijk al de uitverkoopwaarde vertegenwoordigt,

kan nooit een strop worden: een echt mode-snufje daarentegen zal, hoe goedkoop het ook uitgeprijsd moge zijn, toch dikwijls niet zijn geld opbrengen.

Wat hoeden betreft, spreekt het feit, dat op het eind van het seizoen de prijzen soms tot op één derde verminderd worden, boekdeelen. Slechts weinig modellen zijn een volgend jaar nog gangbaar, terwijl de nieuwe voorjaarshoedjes gewoonlijk al op de proppen komen als het nog volop winter is. De eenige manier om geen spijt van zoo'n uitverkoophoedje te krijgen is het nemen van een model, dat een volgend jaar gemakkelijk te veranderen is.

Wat coupons aangaat, dient men voor alles te bedenken, voor welk doel ze te gebruiken zijn. Daar de lapjes over het algemeen beneden de gangbare maat zijn draait het er gewoonlijk op uit, dat men twee onvoordeelige coupons combineert. Bij gebloemde iapjes, die te klein zijn, neemt men vaak een coupon effen stof en omgekeerd. Ook tule in dezelfde tint kan een oplossing brengen. Fluweel is uitstekend te combineeren met een lapje brokaat of kant. Ook bij coupons is het hoofdzak om den oplaaienden kooplust zooveel mogelijk te bedwingen en vóór alles na te gaan of een en ander wel degelijk te gebruiken is.

Uitverkoop! Goed uitkijken en rustig overwegen, tweemaal bezinnen eer men begint, dan zal de uit-slag over het algemeen de moeite loonen.

Gezellige jurkjes voor thuis

ken in de voorbaan van den rok. Benodigde stof: 2,75 m. van 140 cm. breed — 103. Japon van gewerkte stof, V-hals met revers, ritsluiting, doorgeregen rein'uur, taille verslerd met doorgestikte punten. Benodigde stof: 2,75 m. van 140 cm. breed — 104. Japon van geruite stof, bolero-model, kraag en witte biezen, lange mouwen, rok middenvoor met plooi. Benodigde stof: 3 m. van 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatsnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. A. T. te Nijmegen. Probeert u de parfumvlekken eens te verwijderen met een doekje met alcohol. Wanneer de vlekken oud zijn kunt u de alcohol eerst au bain marie verwarmen. Wees met warme alcohol echter zeer voorzichtig, want er bestaan zijdesoorten die daarin oplossen. Wanneer u een stukje goed van de jurk over hebt, kunt u hierop eerst een proef nemen en daarna pas de jurk ontvleken. Wees voorzichtig, dat er geen kringen in het goed achterblijven.

Mej. V. te Hoogkarspel. Wij raden u aan de handschoenen in te wrijven met was en deze een tijdje te laten in-trekken. Daarna wrijft u het leer met verwarmde doeken uit. Geeft u den moed niet te vlug op, het is zeer goed mogelijk dat u het werkje een paar maal moet herhalen.

Mevr. H. J. K. te Heesum. Zoute amandelen worden als volgt gemaakt. Breng de amandelen met ruim koud water aan de kook. Neem de pan, zoo-

dra het water kookt, van het vuur, giet er het water af en verwijder de bruine velletjes der amandelen. Wasch ze daarna in koud water en droog ze stevig tusschen een doek af. Laat in-tusschen in een ijzeren pannetje wat sla- of olijfolie verhitte en bak de amandelen heel langzaam in de olie tot ze egaal lichtbruin van kleur geworden zijn. (De amandelen mogen niet vlug gebakken worden, daar ze dan taai worden). Bestrooi ze, zodra ze uit de pan zijn geschept, met wat fijn tafel-zout en wrijf ze met grauw papier af tot ze niet meer vet zijn.

Mevr. A. T. A. te A. Zeer tot onze spijt kunnen wij op een afstand moeilijk zeggen, wat de oorzaak is van het mislukken van den inmaak in het zout.

Misschien is deze gelegen in een te vochtige lucht of in het zout dat u gebruikt hebt.

Mevr. W. te Amsterdam. Dat er zich op de erwtensoep een laag schuim bevond, is een heel gewoon verschijnsel dat dikwijls voorkomt. Het beteekent niet, dat de soep „gegist” is en u kunt ze dan ook gerust gebruiken.

ITALIË IN FEESTDOS!
Als Italië zich in feestdos tooit, is Cinzano de feestdrink.
De echte Cinzano Vermouth Torino, gerijpt in de wereldvermaarde wijngaarden in de omstreken van Turijn. Drink een glas Cinzano en de zon van het Zuiden schijnt in Uw glas! Het doet U goed in deze donkere dagen. Maar let er op, dat het de echte Cinzano Vermouth Torino is!

CINZANO
VERMOUTH TORINO

Roode en witte Vermouth Fl. 1.50 p. Liter flesch.

DAT SMAAKT NAAR MEER

OM RADELOOS TE
WORDEN DIE
LADDERS!
NEEN!!

Het is zoo gemakkelijk en goedkoop deze te laten repareren volgens het systeem

(Ned. Octrooi.)

VITOS

DÉPÔTS IN ALLE VOORAANSTAANDE
MANUFACTURENZAKEN

Vraagt ons om het dichtstbijzijnde depot.

BREIMACHINEHANDEL

D. A. DE KNEGT, NASSAUKADE 80
AMSTERDAM W. Tel. 80619

Announces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Controle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, s-Gravenhage.

Veilig landen!

In veilige haven landen... goed terecht komen... daar gaat het om in het leven! Maar... wie in de tegenwoordige tijd niets kent, niets weet, kan niet goed terecht komen. **HIJ STAAT MET LEGE HANDEN.** Hij is voor iedere betrekking onbruikbaar. Zorg daarom voor Uw ontwikkeling. Volg een der doeltreffende **A.S.S.O.-cursussen.** De kosten behoeven geen bezwaar te zijn. Laag maandelijks lesgeld en... alle boeken, atlassen, tekenbenodigdheden, enz. gratis.

Vat moed en zet U aan den arbeid!

Schriftelijke lessen voor hen, die lager onderwijs genoten en voor gevorderden, voor dames en heren, voor jong en oud, voor gehuwden en ongehuwden. Elke week een leszending. Correctie van gemaakt werk. Na afloop hulp bij sollicitatie.

Lees nevenstaande cursusopgave. Vraag ons per bon, in gesloten enveloppe, gefrankeerd met 5 cent, of per brief, het prospectus van de cursus, waarvan U iets meer wilt weten. Wij zenden U kosteloos alle inlichtingen en tevens dankbetuigingen van vele geslaagden en aangestelden

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS - NIEUWE PLEIN 31, BIJ HET STATION, ARNHEM - DIR. J. v. d. BIJ, HOOFDONDERWIJZER

BON Het A.S.S.O.-INSTITUUT, Nieuwe Plein 31, Arnhem.

Ik verzoek, zonder enige verplichting, gratis inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam Woonplaats

Straat en No. Leeftijd

A-cursussen:

Voor heren: middenstandsdiplooma, politiediplooma, marechaussee, politietroepen, leerling-verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, manufacturenbrevet, kruideniersdiplooma, warenkennis, etaleur, reiziger, administrateur, notarisklerk, makelaar-taxateur, effectenvak, inspecteur verzekeringsmij., directeur van een woning- en assurantiebureau.

Voor dames: middenstandsdiplooma, leerling-verpleegster, manufacturenbrevet, kruideniersdiplooma, warenkennis, etaleuse, cassière, reiziger, privé-secretaresse, kinderverzorgster, kinderjuffrouw, assistente bij een dokter of tandarts, fröbelonderwijzeres, fröbelen.

LEER DIT
VOOR UW
KINDEREN!

B-cursussen:

Voor dames en heren: ALGEMENE ONTWIKKELING (ZEER UITGEBREIDE CURSUS VOOR IEDEREEN), praktijkdiplooma boekhouden (dubbelboekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's „Mercurius" en „Vereniging van Leraren", landbouwboekhouden, landbouwkundig bedrijfs-leider/zetboer, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels; Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, stenografie (systeem „Groote"), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, algebra, wiskunde, belastingconsulent, handschriftverbetering, beschavingsleer (goede omgangsvormen).

C-cursussen:

auto-monteur, auto-techniek, garagehouder-vestigingswet, motor- en rijwielhersteller, auto-expert (voor verzekerings-inspecteur en taxateur), theorie rijbewijs, autodieselmonteur, electriciën, electrotechniek, diploma sterkstroommonteur V.E.V., diploma zwakstroommonteur V.E.V., lijnwerker-telegrafist, radiomonteur, radiotechniek, radiocentrale-monteur, lasser, lastechniek, machinist voor stoombedrijf, voor motorbedrijf, voor electrisch bedrijf, voor de officiële diploma's land-, scheeps- en zuivel-machinist, koeltechniek, vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, verwarmingsmonteur, verwarmingsinstallateur, metaalbewerking (smid-, machine-, constructiebankwerker, draaier, enz.), machinemonteur, fabrieksmonteur, loodgieter, erkend gasfitter, erkend waterfitter, V.V.A.-diploma's gezelschap en meester voor timmeren, voor metselen, voor lood- en zinkwerken, voor smid-bankwerken, voor machine-bankwerken, v. auto-monteur, electrotechnisch-tekenen, machine-tekenen, bouwkundig-tekenen, meubel-tekenen, scheepsbouw-k.-tekenen,

mode-tekenen, reclame-tekenen en ontwerpen,

OOK
VOOR
DAMES!

adspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, betonbouw, wegenbouw, filmopereater, bedrijfsleider-werkmeester, gezelschap en meester kleermaker, enz.

MILITAIRES. Cursussen voor militairen kunnen ook door familieleden en andere burgers worden aangevraagd en besteld.